

ĐỨC CHÚA TRỜI ẮN MÌNH

TRONG SỰ ĐƠN SƠ, RỜI BÀ

TỎ CHÍNH NGÀI GIỐNG NHƯ VẬY

 Cảm ơn, Anh Neville. Xin Chúa ban phước cho anh. Xin chào, anh chị em. Tôi cho rằng thật đây là một trong những việc quan trọng nhất của đời tôi, là được ở trong đền tạm một lần nữa sáng nay, để thấy cấu trúc đẹp đẽ của nó, và sự trật tự của các con cái Chúa đang ngồi trong nhà Ngài ngày hôm nay.

2 Tôi rất sững sờ khi đến đây ngày hôm qua và thấy khung cảnh của tòa nhà. Tôi chưa bao giờ mơ ước rằng nó sẽ được như cách này. Khi tôi nhìn những bản thiết kế, mà khi họ vẽ ra bản thiết kế, tôi chỉ thấy một phòng nhỏ nữa ở bên hông, nhưng bây giờ tôi thấy nó là một—một nơi đẹp quá. Và chúng ta biết ơn Đấng Toàn Năng vì nơi đẹp đẽ này. Và chúng ta...

3 Tôi đem đến cho anh chị em, sáng nay, lời chào thăm từ vợ và các con tôi, mà rất mong được ở đây vào thì giờ này trong buổi lễ dâng hiến này, và tuần lễ tận hiến này cho Đấng Christ. Nhưng bọn trẻ đi học, và thật khó đi được. Và chúng đã gần như bớt đi cảm giác nhớ nhà, nhưng chúng tôi sẽ không bao giờ vui đi tình cảm dành cho anh chị em. Anh chị em cũng không vui đi điều đó. Có những bạn hữu như vậy. Và tôi—tôi biết ơn sâu sắc anh chị em, ở khắp nơi, nhưng đặc biệt với những người bạn cũ. Cho dù có ở đâu đi nữa, bạn mới vẫn không bằng bạn cũ được.

4 Dù tôi có đi đâu đi nữa, thì chỗ này sẽ luôn luôn là thiêng liêng. Vì, khoảng ba mươi năm trước, trong một mảnh đất ao bùn lầy, tôi đã dâng hiến miếng đất này cho Đức Chúa Jêsus Christ khi nó chẳng là gì cả ngoài một—một cái hố bùn. Ở đây hết thảy đã là một ao nước. Đó là lý do con đường ra từ hay là...giao thông ở đó, con—con đường phải đi vòng quanh, để tránh khỏi cái ao ở trong này. Và trong chỗ này, trước đây thường có hoa huệ mọc lên, cái ao mọc lên những hoa huệ.

⁵ Và hoa—hoa huệ là loại hoa rất lạ. Dầu nó được sanh ra trong bùn, nó phải tìm đường bươn qua bùn, và rồi qua những dòng nước và chất nhầy, để tự vượt lên trên đỉnh, để khoe sắc đẹp của nó.

⁶ Và tôi—tôi nghĩ, sáng nay, rằng mọi sự đó là những gì đã xảy ra ở đây. Rằng, từ lúc ấy, một hoa huệ ao bùn nhỏ bé đã tự vươn mình lên; và khi ra khỏi mặt nước, nó xòe cánh ra, những cánh hoa nhỏ của nó nở ra, và nó phản chiếu Hoa Huệ trong Trùng. Nguyện nó đứng vững lâu dài! Nguyện nó là nhà được hiến dâng hoàn toàn cho Đức Chúa Trời!

⁷ Chính đền tạm này đã được dâng hiến vào năm 1933. Nhưng suy nghĩ, sáng nay, chắc hẳn là một—một điều rất tốt cho chỉ một—một buổi nhóm dâng hiến nhỏ lần nữa, và đặc biệt cho những người mà có, với tình yêu thương và sự tận hiến cho Đấng Christ, đã làm nơi này tất cả đều có thể được. Và tôi muốn cảm ơn mỗi một anh chị em về những món tiền dâng của các anh chị em, và đại loại như vậy, mà anh chị em đã đưa ra để dâng hiến nhà thờ này cho Đấng Christ.

⁸ Và tôi rất cảm kích vô cùng, và cảm ơn hội chúng, cho tôi thay mặt để nói lên những lời này thay cho các anh em đồng lao đáng kính của chúng ta ở đây trong hội thánh, những người mà đã dâng những buổi hầu việc của họ cho việc này. Anh Banks Wood, người anh cao quý của chúng ta; Anh Roy Roberson, người anh cao quý của chúng ta; và nhiều người khác, đã không vị kỷ và với tấm lòng đơn sơ, đã bỏ nhiều tháng xây cất nơi đây như cách đã có, đã ở lại đây để thấy rằng nó được xây cất hoàn toàn đúng.

⁹ Và khi tôi bước vào, thấy tòa giảng này, mà tôi đã luôn mơ ước, suốt cuộc đời mình! Tôi...Anh Wood biết điều mà tôi thích. Anh không hề nói anh sẽ xây nó, nhưng anh đã xây nó.

¹⁰ Và tôi ngắm nhìn tòa nhà và cách cấu trúc, nó thật là, ồ, nó tuyệt đẹp. Và bây giờ không có từ ngữ nào diễn tả được cảm xúc của tôi. Thật không có cách nào diễn tả được điều đó, đấy. Và, nhưng, Đức Chúa Trời hiểu. Và cầu xin cho anh chị em mỗi người được khen thưởng vì sự đóng góp của mình và mọi việc anh chị em đã thực hiện để làm cho nơi đây được như hiện có, trong cách xây dựng tòa nhà, một nhà của Chúa. Còn bây giờ tôi—tôi muốn

nói những lời này. Bây giờ, tòa nhà, đẹp hết sức, bên trong lẫn bên ngoài...

¹¹ Em rể tôi, Junior Weber, có một lò gạch. Tôi không biết làm thế nào mà nó có thể đẹp hơn như vậy, một công việc hoàn hảo.

¹² Một anh em khác mà ở đây, tôi chưa hề gặp người đó, anh ấy đã gắn hệ thống âm thanh. Nhưng để ý ngay trong tòa nhà trệt như thế này, tôi có thể thật sự...Không có bị dội lại với tiếng vang. Họ có hệ thống gì đó trên trần nhà ở đây, những cách khác nhau. Cho dù tôi đứng chỗ nào đi nữa, nó cũng như vậy, đấy. Và mỗi phòng thì—thì được xây dựng, để đặt những cái loa trong đó, và anh em có thể làm nó theo bất cứ cách nào anh em muốn nghe. Đó là, tôi tin đó là bàn tay của Đức Chúa Trời Toàn Năng đã làm những việc này. Bây giờ nếu...

¹³ Chúa chúng ta đã ban cho chúng ta một tòa nhà để chúng ta có thể thờ phượng Ngài, cho đẹp đẽ hơn, khoảng ba mươi năm trước. Chúng ta đã bắt đầu từ một cái nền bùn, mặt cửa, và ngồi ở đây bên những lò than cũ. Và nhà thầu khoán, Anh Wood, một trong họ, và Anh Roberson, đã nói với tôi rằng chỗ mà mấy cây cột kia đã có, và những cái lò cũ kia dùng để đưa mái rui kia qua, chúng đã bắt lửa và cháy rụi, có lẽ hai hay ba fút. Tại sao nó không cháy xuống, chỉ có Chúa mới giữ điều đó. Và rồi sau khi bị cháy hết, mà cả sức nặng của đèn tạm vẫn nằm trên đó, tại sao nó không sập xuống, chỉ có bàn tay của Đức Chúa Trời. Hiện giờ nó được củng cố bằng thép và đặt trên mặt đất, được xây lên vững chắc.

¹⁴ Bây giờ tôi nghĩ đó là bổn phận của chúng ta làm cho phần bên trong được đúng đắn, bởi ân điển Đức Chúa Trời, để tỏ lòng biết ơn Chúa rằng chúng ta...Đây sẽ không chỉ là tòa nhà đẹp đẽ mà chúng ta sẽ đến, nhưng xin cho mọi người vào đây thấy được bản tánh tốt đẹp của Chúa Jêsus Christ trong mỗi người đến bên trong. Nguyên xin nó là nơi tận hiến cho Chúa chúng ta, một dân sự tận hiến. Vì, cho dầu cấu trúc có đẹp bao nhiêu đi nữa, mà chúng ta thật biết ơn sâu sắc, thì vẻ đẹp thật sự của hội thánh là bản tánh của dân sự. Tôi tin nó sẽ luôn luôn là một nhà của Đức Chúa Trời, về vẻ đẹp như vậy.

15 Bây giờ, trong buổi lễ đặt viên đá dâng hiến đầu tiên, một khối tượng lớn đã đến. Và nó đã được khắc trong viên đá góc, buổi sáng tôi dâng hiến nó.

16 Và anh chị em có thể đã ngạc nhiên, cách đây vài phút, tại sao tôi ở bên ngoài khá lâu. Bốn phận đầu tiên của tôi, khi tôi bước vào nhà thờ mới, là tôi đã làm lễ hôn phối cho một đôi nam nữ đang đứng trong văn phòng. Có lẽ điều đó là hình bóng, rằng tôi sẽ là một mục sư trung thành với Đấng Christ, để làm cho Nàng Dâu sẵn sàng cho buổi lễ của Ngày đó.

17 Và bây giờ chúng ta hãy làm như chúng ta đã làm lúc ban đầu. Khi chúng ta đã bắt đầu ở sự dâng hiến của nhà thờ đầu tiên, tôi chỉ là một người trẻ tuổi và, chào ôi, có lẽ hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi khi chúng tôi đặt viên đá góc. Điều đó đã có thậm chí trước khi tôi kết hôn. Và tôi luôn luôn muốn thấy một nơi đúng trong trật tự, trong trật tự của Đức Chúa Trời... dành cho Đức Chúa Trời để thờ phượng, đây, với dân sự Ngài. Và chúng ta chỉ có thể làm điều đó, không phải bằng một tòa nhà đẹp, nhưng bằng một đời sống tận hiến là cách duy nhất chúng ta có thể làm điều đó.

18 Và bây giờ, trước khi chúng ta dâng hiến, dâng lời cầu nguyện dâng hiến, hãy đọc vài lời Kinh Thánh, và dâng nhà thờ lại cho Đức Chúa Trời. Và rồi tôi có vài...Tôi có một Sứ điệp về sự truyền bá Phúc âm, sáng nay, để gây dựng với Sứ điệp sắp tới của tôi.

19 Và, tối nay, tôi muốn lấy chương 5 của Khải huyền, mà chương này gồm cả, từ—từ bảy thời đại hội thánh, cho tới Bảy Ấn. Mà tôi...Rồi chúng ta sẽ có...

20 Tối thứ Hai sẽ nói về người cưỡi ngựa trắng. Tối thứ Ba... Người cưỡi ngựa ô, và tiếp đến, người cưỡi ngựa thứ tư. Và rồi Ấn thứ Sáu được mở ra.

21 Và rồi sáng Chúa nhật, sáng Chúa nhật tuần tới, nếu Chúa cho phép...Chúng ta sẽ biết sau, thông báo sau. Có lẽ, sáng Chúa nhật sắp tới, có buổi nhóm cầu nguyện cho người đau trong tòa nhà này.

²² Và rồi tối Chúa nhật, kết thúc với...Xin Chúa giúp đỡ chúng ta mở Ấn thứ Bảy, ở đó chỉ có một câu thật ngắn. Và Nó nói điều này, “Và trên Trời có sự im lặng trong nửa giờ,” bởi sự im lặng đó.

²³ Bây giờ, tôi không biết các Ấn này nghĩa là gì. Tôi thật sự không hiểu gì, với chúng, như có lẽ một số trong anh em sáng nay. Chúng ta có những ý nghĩ thuộc về giáo hội mà đã được con người đưa ra, nhưng điều đó sẽ không bao giờ chạm đến được Nó. Và nếu như anh chị em sẽ thấy, Nó phải đến bởi sự hà hơi mặc khải. Đó phải là Đức Chúa Trời, chính Ngài, là Đấng Duy nhất mà có thể làm điều đó, Chiên Con.

Và tối nay là Sách Cứu Chuộc đó.

²⁴ Vậy thì, về điều này, lý do tôi không đang thông báo những buổi nhóm cầu nguyện cho người đau, hay gì khác, là vì tôi là... tôi đang ở lại với vài người bạn, và tôi đang tận dụng mỗi phút của thì giờ mình để học và cầu nguyện. Và các anh em biết khái tượng mà tôi vừa có ngay trước khi rời khỏi và đi ra miền tây, về bảy Thiên sứ đó bay đến. Vì vậy, một lát nữa anh chị em sẽ hiểu.

²⁵ Do đó bây giờ, bây giờ, trong tòa nhà, tôi nghĩ rằng chúng ta nên có, trong điều này, nếu nó đã được dâng hiến, hay sẽ được dâng hiến trong vài phút nữa, để thờ phượng Đức Chúa Trời, chúng ta nên giữ nó cách ấy. Chúng ta sẽ không bao giờ mua hay bán trong tòa nhà này. Chúng ta sẽ không bao giờ làm việc kinh doanh nào ở trong thánh phòng này ở đây. Điều đó sẽ không bao giờ được làm ở trong đây, đó là, chẳng hạn như cho phép các vị mục sư truyền đạo đến và bán sách và mọi thứ. Cho dầu thứ gì đi nữa, có những chỗ khác để làm việc đó. Vì, chúng ta—chúng ta không nên mua và bán trong nhà Chúa của chúng ta. Nó sẽ là một nơi của—của sự thờ phượng; thánh khiết, được dâng hiến cho mục đích ấy. Hiểu không? Bây giờ, Ngài đã ban cho chúng ta một nơi tốt đẹp. Chúng ta hãy dâng nó cho Ngài, và dâng chính mình, với nó, cho Ngài.

²⁶ Và bây giờ điều này có lẽ dường như hơi thô bạo, nhưng, nó không phải là chỗ để thăm viếng. Nó là nơi thờ phượng. Chúng ta thậm chí sẽ không bao giờ có tiếng xì xào nói chuyện ở bên trong này, ngoài sự thờ phượng, với nhau, trừ trường hợp hoàn toàn cần thiết. Hiểu không? Chúng ta sẽ không bao giờ tụ nhóm.

Chúng ta sẽ không bao giờ chạy qua tòa nhà, hay để con cái của mình chạy trong tòa nhà. Và để thực hiện điều này, cảm thấy cách đây không lâu, về việc thực hiện điều này, chúng ta đã xây cất được nó vậy chúng ta có thể chăm lo tất cả cho nó. Hiện giờ, chúng ta đặt điều này ở đây. Dĩ nhiên, có nhiều người lạ. Những người của đền tạm biết điều này, rằng tòa nhà này sẽ được dâng hiến để hầu việc Đấng Toàn Năng. Cho nên, hãy dâng chính mình, chúng ta hãy nhớ, khi chúng ta vào nơi thánh đó, hãy giữ yên lặng, cho nhau, và thờ phượng Đức Chúa Trời.

27 Nếu chúng ta muốn thăm viếng nhau, có những nơi khác chúng ta có thể thăm viếng nhau như thế. Nhưng, đừng bao giờ, đi dạo quanh, nơi mà anh chị em không thể nghe được chính mình nghĩ gì, và người nào đó đi vào và họ thật sự không biết làm gì, đấy, nó quá nhiều tiếng ồn ào và các thứ. Nó chỉ như người đời, và tôi đã thấy điều đó trong các nhà thờ cho đến nỗi nó đã làm tôi cảm thấy thật tội tệ. Bởi vì, chúng ta không đến trong đền thánh của Chúa để gặp nhau. Chúng ta đến đây để thờ phượng Đức Chúa Trời, rồi về nhà mình. Đền thánh này được dâng hiến để thờ phượng. Khi...Hãy đứng ở ngoài, nói bất cứ điều gì anh chị em muốn, miễn là nó đúng đắn và thánh khiết. Hãy đến nhà của nhau. Thăm viếng nhau trong các nơi. Nhưng khi đi vào cửa đó, hãy giữ im lặng.

28 Anh chị em đến đây để nói chuyện với Ngài, đấy, và hãy để Ngài nói lại với anh chị em. Nan đề của nó là, chúng ta nói chuyện nhiều quá, và không lắng nghe đủ. Thế thì, khi chúng ta vào trong đây, hãy chờ đợi Ngài.

29 Bây giờ, trong đền tạm cũ, có thể không có một người nào hiện diện sáng nay mà đã có mặt ở đó ngày lễ dâng hiến ấy, khi đó Major Ulrich chơi nhạc. Và tôi đứng sau ba cây thập tự ở đây, để dâng hiến nơi này. Tôi sẽ không cho phép bất cứ ai...Những người chỉ chỗ đứng ở cửa ra vào, để thấy rằng không có người nào nói chuyện. Khi mà, anh chị em đã nói chuyện của mình ở ngoài xong. Anh chị em đi vào. Nếu anh chị em muốn, một cách im lặng, anh chị em đến bàn thờ và cầu nguyện một cách im lặng. Anh chị em trở về chỗ ngồi của mình, mở Kinh Thánh ra. Người lân cận làm điều gì, thì tùy anh ta. Anh chị em không nói

gì. Nếu anh chị em muốn nói với người ấy, hãy nói, “Tôi sẽ gặp anh ấy bên ngoài. Tôi ở trong đây để thờ phượng Chúa.” Anh chị em đọc Lời Ngài, nếu không thì ngồi im lặng.

³⁰ Và, rồi, âm nhạc. Chị Gertie, tôi không biết sáng nay chị có ở đây, hay không, Chị Gibbs. Cái đàn piano cũ, tôi tin, chị ngồi sau góc này, theo như tôi nhớ. Và chị đã đàn êm dịu, “Dưới chân thập tự nơi Cứu Chúa tôi đã chết,” nhạc thật êm dịu, du dương, và—và, rồi, cho đến giờ dành cho sự thờ phượng. Và người hướng dẫn buổi nhóm đứng lên và hướng dẫn hội chúng hát hai bài. Và rồi nếu họ có bài đơn ca xuất sắc nào đó, họ hát nó. Nhưng, không bao giờ chỉ là một nhóm người cứ hát liên tục. Và rồi âm nhạc chơi tiếp tục. Và rồi khi tôi nghe điều đó, tôi biết đến lúc tôi phải bước ra.

³¹ Khi một mục sư bước vào trong một hội chúng của những người đang cầu nguyện, và sự xúc dầu của Thánh Linh, anh em bị thu hút nghe từ Trời. Chỉ có thể thôi. Không cách nào tránh khỏi điều đó. Nhưng nếu anh em bước vào trong sự lộn xộn, thì anh em—anh em...anh em—anh em rất bối rối, và Thánh Linh buồn lòng; và chúng ta không muốn điều đó, không. Chúng ta muốn đến đây để thờ phượng. Chúng ta có những mái nhà thân yêu, mà tôi sẽ nói về, chỉ một phút, và vân vân; ở nhà, nơi chúng ta thăm viếng bạn bè chúng ta và tiếp đón họ. Đây là nhà của Chúa.

³² Bây giờ, có các thiếu nhi, nào, những cháu bé nhỏ. Bây giờ, chúng chẳng biết gì khác. Chúng, cách duy nhất để có được những gì chúng muốn, là khóc thét lên vì điều đó. Và đôi khi đòi uống nước, và đôi khi chúng cần được chú ý. Và vì thế chúng ta có, bởi ân điển Đức Chúa Trời, có dâng một phòng. Nó được gọi là, trên danh sách, một “phòng khóc,” nhưng nó ở ngay trước mặt tôi. Nó là, nói cách khác, nơi mà các bà mẹ có thể đem con trẻ của họ tới đó.

³³ Vậy thì, có lẽ, điều đó không làm phiền, tôi trên bục giảng ở đây. Có lẽ tôi thậm chí sẽ không để ý đến, khi được xúc dầu. Nhưng có những người khác đang ngồi gần, và điều đó quấy rầy họ, đấy, vì họ đến đây để nghe giảng. Vậy các bà mẹ...Con của các chị bắt đầu khóc thút thít; các chị không thể tránh được điều đó.

Ồ, chắc chắn, nó là một...Các chị nên, các chị nên mang các cháu theo. Một người mẹ chân thật phải đem con trẻ mình đến nhà thờ, và đó là điều các chị nên làm.

³⁴ Và chúng ta có một phòng ở đó để các chị có thể nhìn thấy mọi góc cạnh của tòa nhà, tất cả thính phòng; và một cái loa ở đó, nơi mà anh em có thể điều chỉnh âm thanh theo ý muốn; với một—một nhà vệ sinh nhỏ phía cuối, và bể nước, và mọi thứ thật cần cho bà mẹ. Với ghế ngồi và các thứ, các chị có thể ngồi xuống; chỗ thay đồ cho con trẻ của mình, nếu nó cần được thay, và mọi thứ đặt ở đó. Nó đầy đủ mọi thứ.

³⁵ Và rồi, nhiều lần, những thiếu niên và đôi khi cả người lớn, sẽ đến...Anh chị em biết, những người trẻ chuyên qua những tờ giấy nhỏ, hay cắt ra, hoặc điều gì đó, trong nhà thờ. Bây giờ, các em đủ lớn để biết tốt hơn thế. Hiểu không? Các em nên biết nhiều hơn thế. Hiểu không? Các em không nên đến đây để...Nếu các em muốn trở thành người chân chính một ngày nào đó, và nuôi dạy gia đình cho Nước Đức Chúa Trời, thì nên bắt đầu điều đó, các em thấy, và—và hãy hành động đúng đắn và làm đúng, và bây giờ, dĩ nhiên.

³⁶ Bây giờ, những người chỉ chỗ ngồi đứng ở các góc trong tòa nhà, và đại loại như vậy. Và nếu có chuyện gì, họ được—họ được phong chức, như phận sự của họ, và các ủy viên ngồi ở phía trước đây, để trong trường hợp ai đó có thái độ không đúng, thì họ được ủy thác để yêu cầu người đó giữ im lặng.

³⁷ Thế thì, nếu họ không làm được vậy, thì tốt hơn nên để người khác làm việc đó, vì có người nào đó muốn nghe. Có người nào đó đến vì mục đích ấy, để nghe. Và đó là mục đích chúng ta đến đây, là để nghe Lời của Chúa. Và vì vậy mỗi người đều muốn nghe Nó, và muốn nghe thật im lặng hết sức. Thật im lặng như có thể được; đó là, không phải một đám người cứ nói chuyện và có thái độ kỳ cục.

³⁸ Dĩ nhiên, người nào đó thờ phượng Chúa, điều đó được mong muốn. Đó là điều nên có. Đó là những gì mà anh chị em đến đây, là để thờ phượng Chúa. Thật sự nếu anh chị em cảm thấy thích ngợi khen Chúa, hay la lớn, cứ tự nhiên, đấy, vì đó là mục đích anh chị em đến đây, đấy, nhưng, là để thờ phượng Chúa

trong cách thờ phượng riêng của mình. Nhưng không có ai thờ phượng Chúa được nếu bạn đang nói chuyện và chuyên qua những tờ giấy nhỏ, và như vậy bạn kéo người khác ra khỏi sự thờ phượng Chúa, đấy, vì thế chúng tôi cảm thấy rằng điều đó là sai. Và chúng tôi muốn có một luật lệ trong nhà thờ chúng ta, để trong hội chúng của chúng ta, mà, đối với tòa nhà này, nhà thờ này sẽ được dâng hiến cho Nước Đức Chúa Trời và sự giảng về Lời. Cầu nguyện! Thờ phượng! Đó là lý do anh chị em sẽ đến đây, để thờ phượng, vậy.

³⁹ Và rồi một điều nữa, khi buổi thờ phượng đã xong, thường thì nhiều người trong các nhà thờ...Tôi không—tôi không nghĩ nó xảy ra ở đây, vì...tôi luôn luôn đi vắng, đấy, vì tôi đi vắng.

⁴⁰ Thường thường, thậm chí trong việc giảng những buổi nhóm khác, sự xúc dầu đến, và những khải tượng xảy ra. Và tôi kiệt sức, và tôi bước ra để vào phòng. Và có lẽ Billy, hay một số người ở đấy, đưa tôi về nhà, và để tôi nghỉ một lát, cho tới khi tôi ra khỏi tình trạng đó, vì nó căng thẳng rất nhiều.

⁴¹ Và rồi tôi thấy có những nhà thờ, mặc dầu, đến chỗ mà cho phép trẻ em chạy khắp nơi ở đền thánh, và—và người lớn thì đứng và la lớn dội cả phòng, để gọi nhau. Đó là cách tốt để hủy phá buổi nhóm đêm đó, hay bất cứ lúc nào. Hiểu không?

⁴² Ngay khi buổi nhóm được kết thúc, hãy rời khỏi thánh phòng. Anh em đã xong, trong sự thờ phượng lúc đó. Thế thì hãy đi ra ngoài và nói chuyện với nhau, và làm điều gì bạn muốn làm. Nếu bạn có điều gì muốn nói với ai đó, muốn—muốn gặp họ, ờ, bạn hãy đi với họ, hay tới nhà họ, hay bất kể là gì, nhưng đừng làm điều đó trong thánh phòng. Chúng ta hãy dâng hiến nơi này cho Đức Chúa Trời. Hiểu không? Đây là nơi gặp gỡ của Ngài, nơi chúng ta gặp với Ngài. Hiểu không? Và Luật pháp ra từ nơi thánh, dĩ nhiên. Và tôi—tôi tin rằng điều đó sẽ làm vui lòng Cha trên Trời của chúng ta.

⁴³ Và rồi khi anh em đến, và anh em nhận thấy các ân tứ bắt đầu đổ xuống giữa vòng anh em...Vậy thì, thường thường nó... Tôi tin nó sẽ không hề xảy ra ở đây; nhưng, khi dân sự có nhà thờ mới, điều trước tiên anh chị em biết là, hội chúng bắt đầu mang vẻ nghi thức. Anh chị em không bao giờ muốn vậy. Sau hết, đây

là nơi thờ phượng. Đây là nhà của Chúa. Và nếu các ân tử thiêng liêng bắt đầu đến giữa anh em...

44 Tôi hiểu, rằng từ khi tôi đi vắng, có nhiều người từ các nơi khác trong nước đã đến đây, nhận nơi đây là nhà của họ. Tôi cảm ơn, biết ơn Chúa, điều đó, tôi tin rằng...

45 Buổi sáng khi tôi đã dâng và đặt viên đá góc ở đó, như một thanh niên, tôi đã cầu nguyện cho sự đứng vững của nó để thấy sự Tái lâm của Chúa Jêsus Christ. Và lúc làm điều đó, tôi nợ hàng ngàn đô-la, và ở đó...Anh chị em có thể lấy tiền dâng trong một hội chúng cỡ này và lấy ba mươi hay bốn mươi xu, và trong khi nhu cầu của chúng ta lúc đó là khoảng một trăm năm mươi, hai trăm đô mỗi tháng. Làm sao tôi có thể làm được việc đó? Và tôi biết rằng mình đang làm việc, và tôi sẽ trả hết nó. Tôi...Mười bảy năm làm người chần bầy không có lấy một xu, nhưng lại dâng mọi sự mà tôi có, chính tôi, ngoài sự sống còn của tôi; và tất cả điều đó đến trong cái hộp nhỏ ở phía sau, cho Vương quốc Đức Chúa Trời.

46 Và người ta đã nói tiên tri và tiên đoán rằng trong vòng thời gian một năm nó sẽ trở thành cái ga-ra sửa xe. Sa-tan cố lấy nó đi khỏi chúng tôi một lần trong một cơn lốc, trong một sự gian lận về kiện cáo. Có người tuyên bố chân anh ta bị thương trong khi làm việc đó, và rồi để như vậy, và rồi...và đi thưa kiện và muốn lấy đền tạm. Và trong nhiều tuần tôi đã phải đi hầu tòa. Nhưng mặc dầu tất cả những sự hiểu lầm và tiên đoán, và những gì họ nói, nó vẫn đứng vững hôm nay như một trong những thánh phòng đẹp nhất và những nhà thờ tốt nhất hiện có ở nước Hoa Kỳ. Đúng vậy.

47 Từ nơi này Lời của Đức Chúa Trời hằng sống đã đi, khắp thế giới, đây, khắp thế giới; và Nó cứ liên tục vòng quanh địa cầu, đến với mọi nước dưới Trời, theo như chúng ta biết, vòng quanh và vòng quanh thế giới. Chúng ta hãy tạ ơn về điều này. Chúng ta hãy biết ơn về điều này.

48 Và bây giờ chúng ta có một chỗ để trú ngụ, một mái nhà dưới đầu chúng ta, một nhà thờ sạch sẽ, đẹp đẽ để ngồi, chúng ta hãy dâng hiến chính mình một cách mới mẽ cho công tác, và tận hiến chính mình cho Đấng Christ.

49 Và Anh Neville, mục sư chân chính, người anh cao quý của chúng ta, đầy tớ của Đức Chúa Trời hằng sống. Từ khi con người đó biết Sứ điệp, anh đã nắm giữ Nó, với hết sức anh có. Đúng thế. Anh là người cao quý. Anh hơi sợ một chút, hay, không phải sợ; tôi không có ý thế. Nhưng anh là người rất, rất quý phái kinh khủng, anh ấy chỉ nói một ít, không nói ra, anh chị em biết, như để—để nói một điều mà mạnh mẽ và sắc bén, hay, “Ngồi xuống,” hay, “Giữ im lặng!” Tôi—tôi đã để ý điều đó, và đã lắng nghe những băng ghi âm đằng sau nó.

50 Nhưng điều đó hay xảy ra đến nỗi tôi có thể làm thế. Vì vậy tôi—tôi... Và tôi—tôi muốn anh chị em nhớ những lời tôi, anh chị em biết đấy. Và điều này tất cả đang được ghi âm, đấy. Mọi việc được ghi âm. Và, xin, để cho mỗi chấp sự thi hành nhiệm vụ của mình, và nhớ rằng quý vị ở dưới sự ủy thác của Đức Chúa Trời, để nhận phạt sự thánh. Hiểu không? Mỗi ủy viên ban trị sự, cũng vậy. Mục sư là để mang lại...

51 Không phải nhiệm vụ của mục sư phải nói điều đó. Chính là các ủy viên trị sự... hay là, tôi muốn nói các chấp sự, vì họ là cảnh sát của hội thánh. Đó là, nếu những cặp trẻ đến bên ngoài và bóp còi, và, anh em biết, cách chúng thường làm như vậy, hay điều gì như thế, ở các buổi nhóm, hay ra ngoài kia. Và bà mẹ đưa con gái mình đến đây, và bà bắt đứa trẻ nổi loạn nào đó, và chạy ra bỏ vào trong xe hơi mang đến đây, và bà mẹ nghĩ nó thì ở trong nhà thờ, như thế. Chấp sự nên thấy điều đó. “Con phải vô đây và ngồi xuống, nếu không tôi sẽ chở con về nhà cho mẹ của con.” Hiểu không? Anh em, anh em phải làm thế.

52 Nên nhớ, tình yêu thương là sửa trị, đấy, luôn luôn. Tình yêu chân thật là sửa trị, vì vậy anh chị em phải có khả năng chịu sự sửa trị. Và, các bà mẹ, biết rằng bây giờ có một nơi để gửi các con cái mình. Các em nhỏ biết giữ mình thay vì chạy quanh khắp nhà thờ. Hiểu không? Còn quý vị người lớn biết điều khác hơn thay vì nói chuyện và tán gẫu trong thánh đường. Hiểu không? Đừng làm thế. Nó sai. Nó không làm đẹp lòng Chúa.

53 Chúa Jêsus phán, “Có lời chép rằng, nhà Ta sẽ được gọi là nhà cầu nguyện, thờ phượng. Ngoài...Được gọi là nhà cầu nguyện, bởi mọi dân tộc!” Còn họ thì đang mua và bán, và Ngài đã bện

dây và đuổi họ ra khỏi thánh đường. Và chúng ta tất nhiên không muốn điều đó xảy ra trong nơi thánh này ở đây. Vậy, chúng ta hãy dâng đời sống mình, nhà thờ chúng ta, công tác của chúng ta, sự hầu việc của chúng ta, và mọi sự chúng ta có, cho Vương quốc của Đức Chúa Trời.

⁵⁴ Bây giờ, bây giờ tôi muốn đọc vài lời Kinh Thánh trước khi chúng ta cầu nguyện dâng hiến. Và—và, thế thì, chỉ là sự tái dâng hiến, bởi vì sự dâng hiến thật đã xảy ra cách đây ba mươi năm. Giờ đây trong một... Thế thì—thế thì khi chúng ta—chúng ta đọc lời Kinh Thánh này và nói về Nó trong vài phút, tôi tin rằng Đức Chúa Trời sẽ mang ơn phước Ngài đến với chúng ta.

⁵⁵ Và bây giờ còn điều nữa tôi sẽ nói. Vâng. Chỗ chúng ta trước đây thường có những người ghi âm, và vân vân, chúng ta đã có một phòng thường lệ ở đó, nơi mà những ai muốn thu âm. Có những ổ cắm đặc biệt, và mọi thứ ở đó, nổi thẳng đến máy vi âm chính, ở trong đó.

Có các phòng, áo lễ, mọi thứ cho lễ báp-têm.

⁵⁶ Và rồi một điều nữa, nhiều người luôn luôn cảm thấy không tốt về tôi, nhiều người mà thật sự không biết Kinh Thánh, về việc có cây thập tự để trong nhà thờ. Tôi nhớ một lần chuyện gì đó đã xảy ra ở đây về điều đó. Tôi có ba cây thập tự, và có một anh em đã bị sốc vì anh ấy nghe một giáo phái khác nói rằng hình cây thập tự đó có nghĩa theo Công giáo.

⁵⁷ Tôi muốn sinh viên nào đó, hay ai đó, hay Cơ-đốc nhân được tái sinh nào đó, nói rằng người Công giáo có bản quyền về thập tự giá. Thập tự giá của Đấng Christ không đại diện cho đạo Công giáo. Điều đó tượng trưng cho Đức Chúa Trời, cho Vương quốc. Bây giờ, các vị thánh đại diện cho Công giáo. Chúng ta tin có “một Đấng Trung Bảo giữa Đức Chúa Trời và loài người, và đó là Đấng Christ.” Nhưng Công giáo tin đủ loại người trung bảo, hàng ngàn đàn ông và đàn bà, và mọi thứ; bất cứ người Công giáo tốt nào, hầu như, chết, đều trở nên một người trung bảo. Vậy thì, thập tự giá của Đấng Christ là tượng trưng cho Đức Chúa Jê-sus Christ.

⁵⁸ Anh chị em có biết các Cơ-đốc nhân đầu tiên, theo—theo lịch sử cổ xưa của hội thánh đầu tiên, họ đi đâu, cũng mang thập

tự trên lưng, để chứng tỏ và xác nhận chính họ là Cơ-đốc nhân không? Giờ đây, Công giáo tuyên bố là họ. Dĩ nhiên, họ tuyên bố họ là những người đầu tiên, nhưng giáo hội Công giáo thậm chí chưa được thành lập lúc đó. Hiểu không? Nhưng Cơ-đốc nhân đã vác thập tự trên...Anh em nghe người ta nói, “người rước thánh giá.” Anh em cho điều đó là Công giáo sao?

⁵⁹ Nó là công giáo thật, là Hội thánh Thánh Linh phổ thông của thế giới, là đúng. Chúng ta là công giáo thật. Chúng ta là công giáo gốc, là công giáo tin vào Kinh Thánh. Hiểu không? Còn họ là giáo hội, Công giáo, tổ chức. Chúng ta thì thoát khỏi điều đó. Chúng ta là sự tiếp tục của Giáo lý của các sứ đồ. Chúng ta là sự tiếp tục của phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh và tất cả mọi điều mà Hội thánh đầu tiên đấu tranh, còn giáo hội Công giáo thì chẳng có chúng. Hiểu không?

⁶⁰ Vì thế, họ để ở đây cây thập tự, mà đã được mang đến, mà được đốn từ cây ô-li-ve dưới chỗ Chúa Jêsus đã cầu nguyện. Đó là cây thập tự mà đã mất nhiều năm, và đã được Anh Arganbright tặng cho tôi. Và tôi muốn dâng nó cho nhà thờ này.

⁶¹ Và thật thích hợp làm sao, mà, ai đã treo nó nơi đó. Tôi không biết đó là ai, mà đã treo nó ở đây bên—bên trái tôi. Ngài tha thứ cho tên trộm bên phải Ngài; đó là tôi.

⁶² Và nó còn đại diện cho điều nữa, khi đầu Ngài gục xuống, như anh chị em thấy sự đau khổ của Ngài. Bất cứ ai mà...Nó đang nhìn trên bàn thờ. Và Ngài đang mong bạn ở đây, hỡi tội nhân, và Ngài sẽ nhìn xuống bạn. Chút nữa họ sẽ có ngọn đèn nhỏ đặt ở đây, để khi kêu gọi người ta đến để tin nhận, một ánh sáng sẽ lóe lên trên đó, để khi nhiều người ở đây vì...

⁶³ Bạn nói, “Sao anh cần điều đó? Anh không nên có một hình tượng.”

⁶⁴ Ồ, thế thì, cũng chính Đức Chúa Trời đã phán, “Người chó làm tượng chạm cho mình,” chính Chúa cũng đã phán, “Hãy làm hai chê-ru-bim và nhập hai cánh lại với nhau, và đặt chúng ở hòm thi ân nơi dân sự cầu nguyện.”

Anh em thấy, đó là—đó là, không có sự hiểu biết. Hiểu không?

⁶⁵ Vậy, điều đó được hà hơi và được treo đúng chỗ của nó. Và tôi rất cảm ơn được làm người ở bên phải. Tôi tin rằng Ngài đã tha thứ tôi, vì tôi, theo như nghĩa đen ăn trộm bất cứ điều gì, như tôi biết, tôi chưa hề trộm cắp trong đời; nhưng tôi đã rất lạm dụng thì giờ của Ngài vậy tôi đã trộm cách đó. Và tôi đã làm nhiều điều mà tôi không nên làm. Và tôi cảm ơn Đức Chúa Trời, sáng nay, rằng Ngài đã tha thứ tội tôi.

⁶⁶ Và bây giờ tôi muốn đọc từ Sách Sử ký Nhất chương 17, và chỉ nói trong khoảng năm phút về lễ dâng hiến, cầu nguyện, và rồi chúng ta đi thẳng vào Sứ điệp. Bây giờ, trong Sử ký Nhất, chương—chương thứ 17.

Bấy giờ xảy ra, khi Đa-vít đã ở yên ổn trong cung điện mình, Đa-vít bèn nói với tiên tri Na-than rằng, Này, ta ở trong nhà bằng gỗ bá hương, còn hòm giao ước của CHÚA vẫn còn ở dưới những bức màn.

Lúc ấy Na-than tâm với Đa-vít rằng, Hãy làm theo tất cả điều ở trong lòng vua; vì Đức Chúa Trời ở cùng vua.

Và xảy ra ngay trong đêm đó, có lời của CHÚA phán cùng Na-than, rằng,

Hãy đi nói cùng tôi tớ Ta Đa-vít...Hãy đi nói cùng Đa-vít tôi tớ Ta, (đúng hơn), CHÚA phán như vậy, Người chớ cất đền cho Ta ở:

Vì Ta không ở trong nhà nào hết từ khi Ta dẫn Y-sơ-ra-ên lên cho đến ngày nay; nhưng đi từ trại này đến trại kia, từ nhà tạm này đến nhà tạm nọ.

Phàm nơi nào Ta đồng đi cùng cả Y-sơ-ra-ên, Ta há có phán lời với một người nào trong các quan xét Y-sơ-ra-ên, tức người mà Ta truyền bảo chẵn dân Ta, mà rằng, Sao các người không cất cho Ta một cái nhà...?

Vậy bây giờ người hãy nói cùng...Đa-vít, CHÚA vạn quân phán như vậy, Ta đã lấy người từ chuồng chiên, từ sau những con chiên, dựng lập người làm người cai trị trên dân Y-sơ-ra-ên Ta:

Và phàm nơi nào người đi Ta vẫn ở cùng người, và trừ diệt...các thù nghịch của người khỏi trước mặt người, và

đã làm cho người được danh lớn như danh của...những kẻ cao trọng ở trên đất.

67 Tôi muốn nói, ở chỗ này, rằng—rằng Đa-vít đã thấy điều giống như chúng ta thấy. Đa-vít nói, “Thật không phải cho các người cất cho ta nhà bằng gỗ bá hương, còn hòm giao ước của Đức Chúa Trời ta thì còn ở dưới những bức màn.” Đó là các thứ da của chiên và thú vật, đã được may lại với nhau. Ông nói, “Thật không tốt cho ta có nhà đẹp, còn hòm giao ước của Đức Chúa Trời ta vẫn còn ở trong trại.” Vậy nên, Đức Chúa Trời đặt để trên lòng ông xây đền tạm.

68 Nhưng, Đa-vít, là một—một người của—của tình yêu thương và sự tận hiến cho Đức Chúa Trời, tuy nhiên ông đã làm đổ máu quá nhiều. Vì vậy ông nói...Đa-vít, nói điều này trong sự hiện diện của tiên tri thời đại đó, là Na-than. Và Na-than, biết rằng Đức Chúa Trời yêu mến Đa-vít, ông nói, “Hỡi Đa-vít, hãy làm mọi điều trong lòng vua, vì Đức Chúa Trời ở cùng vua.” Một câu tuyên bố tuyệt vời! “Hãy làm mọi điều trong lòng vua, vì Đức Chúa Trời ở cùng vua.” Và cũng đêm đó...Tỏ cho thấy lòng tận hiến của Đa-vít với tình yêu của Đức Chúa Trời.

69 Và rồi để thấy, cùng đêm đó, biết rằng ông đã ở trong sự lầm lỗi, vì ông không được phép làm điều đó, Đức Chúa Trời đã đầy lòng thương xót để giáng xuống và phán với Na-than. Và tôi vẫn luôn thích những lời này, “Hãy đi nói cùng Na-than của Ta...Hãy đi nói cùng Đa-vít đầy tớ Ta, rằng, “Ta đã lấy người từ chuồng chiên.”” Thật sự, ông chẳng là gì cả.

70 Và tôi—tôi muốn áp dụng điều đó ở đây, chỉ một phút. “Ta đã lấy người từ con người vô dụng, và Ta—Ta—Ta ban cho người một danh. Người đã có một danh như những người vĩ đại trên trái đất.” Và tôi thích áp dụng điều đó trong một—trong một sự thổ lộ tâm tình, tuy nhiên trong một—một cách trình bày quan điểm. Tôi đã nghĩ rằng...

71 Một vài năm trước, tôi đứng dưới thành phố ở đây, và không ai quan tâm đến tôi cả. Không ai yêu thương tôi. Và tôi yêu mến mọi người, nhưng không ai thương tôi, vì lai lịch gia đình. Không khinh thường cha mẹ yêu quý của tôi đâu nhé.

72 Tôi mong mẹ tôi có thể còn sống để được đi vào nơi thánh này, sáng hôm nay. Nhiều người kỳ cựu mà đã dâng tiền để giúp đỡ xây dựng nó ở đây, có lẽ Đức Chúa Trời, sáng nay, sẽ cho họ được chiêm ngưỡng lan can này.

73 Nhưng gia đình Branham đã không có tiếng rất tốt ở quanh đây, về việc uống rượu. Không ai muốn có quan hệ với tôi. Và tôi nhớ cách đây không lâu có nói với vợ tôi, chỉ nhớ rằng tôi—tôi không thể tìm được ai nói chuyện với mình. Chẳng ai để ý đến tôi cả. Còn bây giờ phải trốn, để được nghỉ ngơi một chút.

74 Và giờ đây Chúa đã ban cho chúng ta chỗ lớn lao này, và—và những điều vĩ đại này mà Ngài đã làm. Và Ngài ban cho tôi một... Ngoài một—một cái tên xấu, Ngài ban cho tôi một tên sánh với một trong những vĩ nhân. Và Ngài loại bỏ kẻ thù của tôi bất cứ nơi nào tôi đi. Không gì có thể đứng nổi trước Nó, bất cứ nơi nào Nó đi. Nhưng, và tôi thật biết ơn Ngài vì điều đó.

75 Và làm sao mà tôi đã từng biết được; như là một đứa trẻ rách rưới ở đây, cách đây hai hay ba khu phố, đến Trường Ingramville, khi tôi đã bị nhạo báng ở trường học, vì quá rách rưới, và người bị khinh rẻ trên một cái ao cũ? Làm sao tôi biết được dưới hồ đó nằm một hạt giống của hoa huệ mà có thể nở hoa như thế này? Và làm sao tôi biết được, điều đó, không ai nói với tôi, và tuy nhiên Ngài sẽ ban cho tôi một—một cái tên mà sẽ được tôn trọng giữa dân sự Ngài?

76 Và, vậy thì, Đa-vít không được phép cất đền thờ. Ông không thể làm điều đó được. Nhưng Ngài phán, “Ta sẽ dấy lên từ dòng dõi ngươi, và người ấy sẽ xây đền thờ, và đền thờ ấy sẽ là một đền thờ đời đời. Và trên con trai ngươi, con của Đa-vít, sẽ là một vương quốc đời đời; người ấy sẽ cai trị.” Sa-lô-môn, con trai Đa-vít về xác thịt, từ sức lực tự nhiên của ông, đã cất một nhà cho Chúa, một đền thờ.

77 Song khi Dòng dõi thật của Đa-vít đến, Con của Đa-vít, Ngài đã phán với họ sẽ đến lúc không còn một hòn đá nào chồng lên hòn đá khác, của đền thờ đó. Nhưng Ngài muốn chỉ cho họ đến một đền thờ khác.

78 Giảng, người được khải thị, trong Sách Khải huyền, đã thấy Đền tạm này. Khải huyền 21, ông nói, “Đền thờ mới đến, từ trên Trời mà xuống, sửa soạn sẵn như một nạng dầu trang sức cho chồng mình. Và tôi nghe một Tiếng ra từ Đền thờ, nói, ‘Này, Đền tạm của Đức Chúa Trời ở với loài người, và Đức Chúa Trời sẽ ở với họ, và chúng sẽ lau ráo hết nước mắt khỏi họ. Và sẽ không có người đói nữa, cũng không có than khóc kêu ca, hay là đau đớn hay sự chết nữa; vì những sự trước đã qua rồi.’”

79 Rồi Con thật của Đa-vít, như chúng ta sẽ thấy trong những bài học này sắp đến trong tuần này, lúc đó sẽ đến trong Đền thờ của Ngài, Đền thờ của Đức Chúa Trời, Đền tạm thật mà giờ đây Ngài đã đi để xây cất. Vì, Ngài phán, trong Giảng 14, “Trong Nhà Cha Ta có nhiều lâu đài, và Ta sẽ đi...” Điều gì Ngài muốn nói qua đó? Điều đó đã được định sẵn rồi. “Và Ta sẽ đi để sắm sẵn cho các người một Chỗ, và sẽ trở lại, để đem các người đi với chính Ta.” Và, dĩ nhiên, chúng ta biết điều đó sẽ xảy ra trong Thời đại lớn sắp tới. Và Dòng dõi thật của Đa-vít sẽ lên Ngôi, mà chính là Đức Chúa Jêsus Christ, và sẽ cai trị Hội thánh, như Nàng Dầu của Ngài, trong Nhà với Ngài, và trên mười hai chi phái của Y-sơ-ra-ên, suốt cả cõi Đời đời.

80 Và những nơi nhỏ bé này; như Đa-vít, không thể cất được Đền tạm thật của Đức Chúa Trời, bởi vì ông không được chuẩn bị để làm điều đó. Không có gì ông có thể làm. Ông là con người hay chết, và làm đổ máu. Ngày nay cũng vậy, với chúng ta, chúng ta không được sửa soạn để xây cất Đền tạm thật của Đức Chúa Trời. Chỉ có một Đấng có thể làm được điều đó, và Nó đang ở trong cấu trúc của Nó bây giờ.

81 Nhưng đền tạm nhỏ bé này, cũng như đền thờ mà Sa-lô-môn đã xây cho Ngài, và những đền khác, chỉ là những nơi thờ phượng tạm thời cho đến khi Đền tạm thật sẽ được thiết lập trên đất. “Và sự công nghĩa sẽ cai trị trên các tầng trời. Và sẽ không còn có đau buồn nữa.” Sẽ không có bài giảng lễ tang trong Đền tạm đó. Sẽ không có những lễ cưới nữa, vì Lễ Cưới sẽ là một Lễ Cưới lớn cho cõi Đời đời. Thật đó sẽ là một thời giờ tuyệt vời!

82 Nhưng chúng ta hãy có mục đích trong lòng, ngày hôm nay, để tưởng nhớ và chờ đợi Đền tạm đó đến, hầu cho chúng ta sẽ

tự thay đổi chính mình bởi Thánh Linh của Ngài, đến nỗi chúng ta sẽ thờ phượng trong nơi này tựa như ở trong Nơi đó, chờ đợi Nơi đó đến.

⁸³ Bây giờ chúng ta hãy đứng lên tại chỗ, và khi tôi đọc lời Kinh Thánh.

Và tôi thấy trời mới và đất mới: vì trời thứ nhất và đất thứ nhất đã biến đi mất; và biển thì không còn nữa.

...Tôi là Giảng đã thấy thành thánh, là Giê-ru-sa-lem mới, từ trên trời ở nơi Đức Chúa Trời mà xuống, sửa soạn sẵn như một nàng dâu trang sức cho chồng mình.

Và tôi nghe một...tiếng lớn ra từ trời nói rằng, Này, đền tạm của Đức Chúa Trời ở với loài người, và Ngài sẽ ở với chúng, và chúng sẽ là dân Ngài, và chính Đức Chúa Trời sẽ ở với chúng, và là Đức Chúa Trời của chúng.

Chúng ta hãy cúi đầu giờ này.

⁸⁴ Lạy Cha trên Trời của chúng con, chúng con đang đứng trong sự run sợ. Chúng con đứng trong sự tôn kính và sự thành kính Thánh. Và chúng con cầu xin Ngài, Chúa ôi, chấp nhận món quà của chúng con, mà Cha đã ban cho chúng con ân huệ, tiền bạc, để chuẩn bị một nơi thờ phượng cho Ngài. Không có gì, hay không nơi nào mà chúng con có thể sửa soạn trên đất này, mà sẽ xứng đáng cho—cho Thánh Linh của Đức Chúa Trời ngự vào. Nhưng chúng con xin dâng nơi này cho Ngài như một dấu hiệu về tình yêu và tình cảm của chúng con hướng về Ngài, Chúa ôi. Và chúng con cảm ơn Ngài vì tất cả những gì mà Ngài đã làm cho chúng con.

⁸⁵ Và, giờ đây, tòa nhà và mảnh đất đã từ lâu được dâng hiến, cho sự hầu việc, và chúng con cảm ơn Ngài vì những kỷ niệm về những gì đã có. Và bây giờ, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, như một khối tượng đã hé lộ ra qua, những năm trước, nhấn mạnh điều này, mà con đã thấy một tòa nhà cũ mà những người từng ở trong đó, và chúng đã được tu sửa và làm mới, và con được sai đi trở lại bên kia sông.

⁸⁶ Bây giờ, lạy Chúa là Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Dựng trời và đất, chúng con đứng đây như dân sự của bầy Ngài. Chúng con

đứng như dân—dân—dân—dân sự của Vương quốc Ngài. Và với chính con, và mục sư, cùng hội thánh này, dân sự, chúng con xin dâng tòa nhà này để hầu việc Đức Chúa Trời Toàn Năng, qua Danh Chúa Jêsus Christ, Con Ngài, để hầu việc Đức Chúa Trời, và vì sự tôn kính và kính trọng Đức Chúa Trời. Và nguyện xin Phúc âm tuôn tràn từ nơi này cho đến nỗi Nó sẽ khiến thế giới đến từ bốn phương của địa cầu, để thấy được sự Vinh hiển của Đức Chúa Trời đi ra từ nơi nó. Như Ngài đã làm trong quá khứ, xin cho tương lai được lớn hơn trước nhiều lần.

⁸⁷ Cha ôi, giờ này chúng con xin dâng hiến chính mình cho sự hầu việc, qua Lời, với tất cả những gì có trong chúng con. Chúa ôi, hội chúng và dân sự, họ dâng chính mình, sáng nay, để nghe Lời. Và chúng con, như các mục sư truyền đạo, xin dâng chính chúng con, “Để rao giảng Lời; luôn luôn gặp thời, hay không gặp thời; quả trách, sửa trị với tất cả sự nhẫn nại chịu đựng.” Như đã khắc ở đó trong hòn đá góc, từ ba mươi năm trước. Ngài đã phán, “Sẽ đến thời khi mà người ta không còn muốn nghe theo Đạo thật nữa, nhưng chính họ muốn chạy theo các giáo sư, nói điều êm tai; và xây bỏ Lễ thật, đến với chuyện huyền.” Chúa ôi, như chúng con đã cố gắng giữ vững Lời để giảng cho dân sự, xin cho chúng con được hà hơi và được sức lực bội phần. Chúa ôi, như bội phần Thánh Linh giáng trên nơi đó, cầu xin Đức Thánh Linh...

⁸⁸ Như việc đã xảy ra trong ngày dâng hiến đền thờ, khi Sa-lô-môn cầu nguyện; Đức Thánh Linh, trong hình thức của Trụ Lửa và Đám Mây, giáng vào cửa trước, với muôn vàn Chê-ru-bim, tràn đầy Nơi Thánh và Nó yên nghỉ nơi đó. Ôi Chúa! Sa-lô-môn nói, “Nếu dân sự Ngài gặp hoạn nạn bất cứ nơi đâu, mà hướng về Nơi Thánh này và cầu nguyện, xin từ Trời đoái nghe.”

⁸⁹ Chúa ôi, xin Đức Thánh Linh, sáng nay, đến trong mỗi tấm lòng, mỗi tâm hồn tận hiến đang ở đây. Và Kinh Thánh chép, rằng, “Sự Vinh hiển của Đức Chúa Trời quá lớn đến nỗi các kẻ hầu việc không thể đứng vững để hầu việc, vì sự Vinh quang của Đức Chúa Trời.” Ôi Chúa là Đức Chúa Trời, xin hãy lặp lại điều đó lần nữa khi chúng con dâng chính mình cho Ngài, cùng với

nhà thờ này, trong sự dâng hiến để phụng sự. Và có chép rằng, “Hãy xin, và các người sẽ nhận được.”

⁹⁰ Và chúng con giao phó chính mình, với của dâng thuộc nhà thờ, sáng nay, lên cho Ngài, cho sự hầu việc, cho Ánh sáng ngày sau, cho Ánh sáng lúc chiều tối; hầu cho chúng con có thể đem sự an ủi và đức tin cho những người đang chờ sự Đến của Chàng Rể, để mặc áo cưới Nàng Dâu trong Phúc âm của Đấng Christ, cho Chúa Jêsus để tiếp nhận. Đây chúng con dâng, chính mình con, Anh Neville, và hội chúng, để hầu việc Đức Chúa Trời, trong Danh Chúa Jêsus Christ. A-men.

Mời anh chị em ngồi.

⁹¹ Đa-vít nói, “Tôi vui mừng khi người ta nói với tôi, ‘Chúng ta hãy đi vào nhà của Chúa.’” Và mong nó ở với chúng ta, để, khi nó được đề cập đến, chúng ta sẽ vui mừng họp lại trong nhà của Chúa. [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] A-men.

⁹² Bây giờ, sau buổi nhóm dâng hiến ngắn, tôi còn một giờ lúc này.

⁹³ Và, bây giờ, hãy nhớ bây giờ những gì chúng ta đã dâng hiến; với sự thành kính, sự thánh khiết, sự im lặng trước mặt Chúa, thờ phượng trước mặt Chúa. Và thật sự thành kính hết sức như có thể được, trong nhà của Chúa. Và, bây giờ, và khi buổi thờ phượng đã xong, ngay sau buổi thờ phượng chấm dứt, hãy ra khỏi tòa nhà. Hiểu không? Và để cho người bảo vệ vào đây và quét dọn sạch sẽ cho thì giờ tới, và sẵn sàng. Và thế thì không có sự lộn xộn trong nhà Chúa. Và...?...tôi nghĩ anh em...nơi sẽ được dọn sạch sẽ trong vòng mười lăm phút sau khi các buổi nhóm kết thúc. Tin chắc là thân mật. Bắt tay với mọi người, và mời mọi người trở lại.

⁹⁴ Và—và chúng tôi mong có được, tuần sắp đến này bây giờ, một trong những buổi nhóm trang trọng nhất mà từng được tổ chức trong đền tạm. Chúng ta đang trông đợi điều đó. Bây giờ, tôi—tôi...chưa bao giờ hiện ra trong trí tôi cho đến khi điều gì đó...cho tới khi tối qua, sau những giờ cầu nguyện lâu, dài, trễ một chút, tôi bắt đầu thấy điều gì đó. Vì thế, tôi tin rằng đây sẽ là một thời điểm lớn, mà tôi tin nó sẽ xảy ra, nếu Chúa giúp chúng

ta. Vậy thì, vậy thì, khi tôi nói, “thời điểm lớn,” bây giờ, tôi định nói về điều gì đó về việc ấy, sáng nay. Anh em biết, người ta gọi là “lớn,” đôi khi lại chẳng có lớn. Nhưng những gì Đức Chúa Trời gọi là “vĩ đại,” con người gọi là ngu đại; và những gì Đức Chúa Trời gọi là “ngu đại,” con người gọi là vĩ đại. Vậy chúng ta hãy nhớ điều đó trong trí, cân nhắc từng Lời.

95 Bây giờ, những buổi nhóm thờ phượng thì dài. Chúng sẽ bị kéo dài, bởi vì thật là một buổi nhóm gay gắt, nhiều sự dạy dỗ, sự dâng hiến. Và tôi thật sự...

96 Chỗ mà tôi đang đứng, nhiều người cứ cố gắng, và muốn nuôi tôi đủ thứ, nhưng tôi...Nói, “Ồ, anh sút cân rất nhiều rồi đó, Anh Branham, mọi thứ.” Nhưng tôi phải luôn luôn hầu việc. Tôi phải rời khỏi đây tối Chúa nhật sắp tới, để đi đến một nơi khác, thật nhanh, ở Mê-xi-cô. Vì thế, đó thật là chuyện khó. Do đó, nhưng tôi chỉ đang cố gắng dừng cho ra ngoài vì ăn quá nhiều, và—và sửa soạn sẵn sàng.

97 Và tôi rất vui, sáng nay, được thấy Anh Junior Jackson, và—và Anh Ruddell, và—và các vị mục sư truyền đạo khác, và vân vân, ở khắp nơi. Xin Chúa ban phước cho hết thầy anh em.

98 Giờ đây tôi—tôi muốn được—được nói với anh em sáng nay về đề tài mà tôi có một số ghi chú ở đây. Và trước hết tôi muốn đọc từ Sách Ê-sai, chương 53. Bây giờ, trong khi chờ đợi anh chị em lật ra, tôi xin có một, hay hai thông báo.

99 Rằng, tối nay, tôi muốn nói về Sách *này*, Nó bắc cầu giữa thời đại hội thánh cuối cùng và sự mở Ấn. Vậy thì, có một khoảng trống lớn ở đó.

100 Và, trước đây, khi tôi kết thúc về các thời đại hội thánh, tôi cũng đã nói ở đó về bảy mươi tuần lễ của Đa-ni-ên, tiếp theo liền nó, bởi vì nó gắn bó với nhau. Và tôi đã nói, “Bây giờ, nếu tôi giảng về Bảy Ấn, tôi sẽ phải bỏ bảy mươi tuần lễ của Đa-ni-ên này, để gắn liền với Bảy Ấn.” Chỉ để mở một việc thôi, và đó là chương 5, trong Sách Bảy Ấn. Và tối nay chúng ta sẽ nói về điều đó.

101 Chúng ta muốn cố gắng bắt đầu sớm tối nay. Còn về tôi...Anh em đã được nhắc điều đó rồi, bắt đầu sớm, phải không? [Anh

Neville nói, “Vâng.”—Bt.] Còn về, mọi người có thể ở đây khoảng bảy giờ không? [Hội chúng nói, “A-men.”] Được rồi. Chúng ta hãy bắt đầu buổi nhóm thường lệ lúc sáu giờ ba mươi, hát ngợi khen, và tôi sẽ ở đây lúc bảy giờ. Và sau đó trong suốt tuần lễ chúng ta sẽ bắt đầu sớm. Và—và chúng ta, bây giờ, chúng ta đến...

¹⁰² Không ai thích hát như những tín đồ Đấng Christ. Chúng ta thích hát. Chúng ta thích những điều đó.

¹⁰³ Nhưng bây giờ chúng ta—chúng ta ở trong điều gì khác lúc này. Chúng ta—chúng ta ở trong Lời, đây, vì vậy chúng ta hãy—chúng ta hãy ở lại sống đúng với Điều đó bây giờ. Chúng ta sẽ. Chúng ta—chúng ta ở trong sự giảng dạy. Và anh em có thể nhận thấy sự căng thẳng thật lớn trên tôi chừng nào, đây, bởi vì, nếu tôi dạy điều gì sai, tôi sẽ phải trả lời về việc đó. Hiểu không? Và vì vậy tôi không được lấy điều gì người nào nói. Tôi phải... Nó phải được hà hơi. Và tôi tin rằng Bảy Thiên sứ, Người nắm giữ Bảy tiếng Sấm này, sẽ đưa ra điều đó. Hiểu không?

¹⁰⁴ Và bây giờ trong Ê-sai, chương 53 của Ê-sai, câu thứ 1, hay hai. Tôi muốn hỏi câu này.

¹⁰⁵ Bây giờ, điều này không gắn liền với Bảy Ấn, chút nào. Đây chỉ là một Sứ điệp. Vì, tôi biết tôi phải làm lễ dâng hiến, và tôi không thể đi vào Điều đó bởi vì tôi sẽ không có thì giờ. Nhưng tôi nghĩ, chỉ dành một thời gian ngắn cho lễ dâng hiến, buổi lễ kỷ niệm ngắn cho nhà thờ này, hay đúng hơn, là buổi nhóm dâng hiến nhỏ, thế thì họ—họ...ắt hẳn không đủ thì giờ để đi vào những gì tôi muốn nói, đây, về sự mở ra này của Sách này, vì vậy tôi nay tôi sẽ nói. Và bây giờ đây chỉ là một lễ dâng hiến nhỏ, mà, dầu vậy, nó—nó sẽ gắn liền đúng với Điều đó.

¹⁰⁶ Vì vậy, bây giờ, hãy lắng nghe từng Lời. Hãy nắm bắt Nó. Và—và nếu bạn đang nghe Nó trên các băng ghi âm, hay bất cứ điều gì, thì bạn hãy cố giữ đúng với sự Dạy dỗ băng ghi âm đó. Đừng nói điều gì hết ngoài những gì băng ghi âm đó nói. Chỉ nói hoàn toàn chính xác những gì băng nói. Hiểu không? Bây giờ, bởi vì, một số trong những điều đó, chúng ta sẽ hiểu biết hoàn toàn nhiều về điều này bây giờ, tại sao Nó bị hiểu lầm. Hiểu không? Và anh em hãy tin chắc, chỉ nói những gì băng ghi âm nói. Đừng nói điều gì khác. Hiểu không? Bởi vì, tôi không nói Điều đó tự

ý tôi. Chính Ngài nói Nó, anh em thấy. Và vì vậy nhiều lần, sự lẫn lộn, nhiều người đứng dậy và nói, “Ồ, Ông gì đó đã nói Nó có nghĩa thế này thế nọ.” Cứ—cứ để Nó được đúng theo nguyên văn của Nó.

107 Đấy, đó là cách chúng ta cần có Kinh Thánh. Đúng theo cách Kinh Thánh dạy Nó, đó là cách chúng ta muốn có Nó, đúng—đúng y như Thế. Đừng đưa sự giải thích riêng vào với Nó. Nó đã được thông giải rồi, anh em thấy đó. Bây giờ:

Ai tin điều đã rao truyền cho chúng ta? và cánh tay của CHÚA được tỏ ra cho ai?

108 Cho phép tôi đọc nó lại lần nữa bây giờ, thật kỹ.

Ai tin điều đã rao truyền cho chúng ta? (Câu hỏi!) và cánh tay của CHÚA được tỏ ra cho ai?

109 Nói cách khác, “Nếu người đã tin lời rao truyền của chúng ta, thì cánh tay của Chúa đã được tỏ ra.” Hiểu không?

Ai tin điều đã rao truyền cho chúng ta? và cánh tay của CHÚA được tỏ ra cho ai?

110 Bây giờ tôi cũng muốn đọc trong Sách Tin lành theo Thánh Ma-thi-ơ, chương 11 của Thánh Ma-thi-ơ. Và, bây giờ, anh chị em mang giấy và viết, bởi vì chúng ta thường xuyên...Nếu anh chị em không có máy ghi âm, anh—anh chị em mang...giấy viết của mình để chúng ta có thể hiểu được nó. Chương thứ 11 của Tin lành Ma-thi-ơ, câu 25 và 26, 11:26 và 27. Được rồi, Chúa Jêsus nói, trong lời cầu nguyện. Tôi muốn bắt đầu một chút sau đó. Chúng ta hãy lấy câu 25 và 26. Tôi nghĩ đó là chỗ tôi đã thông báo, mặc dầu, vì tôi đã đánh dấu nó ở đây trong Kinh Thánh của tôi.

Lúc đó Đức Chúa Jêsus trả lời và nói rằng, Hỡi Cha, là Chúa của trời đất, tôi cảm ơn Cha, vì Cha đã giấu những điều này với kẻ khôn ngoan và người sáng dạ, mà đã tỏ ra cho những con trẻ hay.

Thưa Cha, thật như vậy: vì dường như điều đó là tốt lành trước mắt Cha.

111 Hãy nhớ hai câu Kinh Thánh đó. “Ai đã tin lời rao truyền của chúng ta? Và cánh tay Chúa được tỏ ra cho ai?” “Thậm chí sau đó Đức Chúa Jêsus tạ ơn Đức Chúa Trời vì Ngài đã giấu những

điều mâu nhiệm với kẻ khôn ngoan và người sáng dạ, mà tỏ ra cho những con trẻ có lòng học hỏi, vì điều đó dường như là tốt lành với Đức Chúa Trời để làm thế.”

¹¹² Bây giờ, từ phân đoạn này, hay là, để gọi nó, hay từ phân đoạn Kinh Thánh đang đọc này, tôi rút ra đề tài này: *Đức Chúa Trời Ẩn Minh Trong Sự Đơn Sơ, Rồi Bày Tỏ Chính Ngài Giống Như Vây*. Bây giờ, vì các cuộn băng ghi âm đang thâu nên tôi phải lặp lại, vì các cuộn băng ghi âm, anh chị em thấy, bởi vì họ—họ đang ghi âm Nó. Hiểu không? *Đức Chúa Trời Ẩn Minh Trong Sự Đơn Sơ, Rồi Bày Tỏ Chính Ngài Giống Như Vây*.

¹¹³ Nghĩ lạ làm sao mà Đức Chúa Trời làm một việc như thế. Đức Chúa Trời sẽ giấu chính Ngài trong điều gì đó quá đơn sơ đến nỗi sẽ làm cho người khôn ngoan bỏ lỡ mất hàng triệu dặm; và rồi quay lại lẩn quẩn ngay, trong điều đó, điều đơn giản nào đó trong sự đơn sơ về đường lối làm việc của Ngài, và bày tỏ chính Ngài ra ngay lần nữa. Tôi đã suy nghĩ điều đó làm một—một đề tài, để chúng ta có thể học hỏi điều này trước khi chúng ta đi vào sự—sự—sự Dạy dỗ lớn về Bấy Ấn. Nhiều người đã bỏ lỡ Ngài bởi cách Ngài bày tỏ chính Ngài.

¹¹⁴ Vậy thì, con người có ý riêng của họ về những gì Đức Chúa Trời phải là và Đức Chúa Trời sẽ làm điều gì. Và như tôi đã tuyên bố nhiều lần, rằng, con người vẫn là con người thôi. Con người luôn luôn ngợi khen Chúa vì những việc Ngài đã làm, và luôn luôn trông đợi những gì Ngài sẽ làm, mà phớt lờ đi những gì Ngài đang làm. Hiểu không? Hiểu không? Đó là cách họ bỏ lỡ nó. Họ nhìn lại và thấy thật là việc lớn lao Ngài đã làm, nhưng họ không thấy điều thật đơn giản Ngài đã sử dụng, để làm điều đó. Hiểu không? Và rồi họ trông đợi và thấy việc lớn lao sẽ đến, điều đó sẽ xảy ra, và, chín trên mười lần, nó đang xảy ra rồi ngay chung quanh họ. Và nó quá đơn sơ đến nỗi họ không biết nó. Hiểu không?

¹¹⁵ Ngày nọ, một—một người ở trên Utica đây...Và nếu có người của ông ấy ở đây, tôi không nói điều này vì để—vì để phơi bày hoàn toàn về ông ấy. Ông ta là một—một cựu chiến binh của cuộc Nội Chiến. Và tôi tin ông ấy là...Tôi không biết ông ấy đã ở phía nào, nhưng tôi biết ông là quân Phiến loạn. Nhưng, ông ta—ông

ta là người vô đạo, ông tuyên bố là chẳng có Đức Chúa Trời gì cả. Ông sống ở Utica. Tên ông là Jim Dorsey. Nhiều người trong anh chị em có thể đã biết ông ấy.

¹¹⁶ Ông ấy cho tôi nhiều trái dưa hấu, khi tôi còn nhỏ. Ông thường trồng dưa hấu dưới kia trên bờ sông, ở—ở dưới đó. Và ông là bạn của ba tôi. Nhưng ông nói, ngày kia, một trong những điều nổi bật nhất mà ông từng nói, trái ngược hẳn. Bấy giờ, tôi chỉ là cậu bé vào lúc đó. Nhưng, ngược lại với niềm tin của ông, điều đó đã làm cho ông quay bước và gục đầu khóc. Và tôi hiểu rằng, bởi điều này, ông đã trở lại tin nhận Đấng Christ cách vinh hiển ở tuổi gần tám mươi lăm.

¹¹⁷ Ngày kia, ông hỏi một cô bé, đang đi học trường Chúa nhật về, tại sao nó lại phí thì giờ vào chuyện như vậy? Cô ấy nói, bởi vì cô tin rằng có một Đức Chúa Trời. Và Ông Dorsey nói rằng, ông nói, “Cháu à, cháu thật sai rồi, để tin vào điều như thế.”

¹¹⁸ Và nói rằng cô bé cúi xuống và hái một—một bông hoa nhỏ từ...từ dưới đất, lật hết các cánh hoa của nó, và nói, “Ông Dorsey à, ông có thể nói cho con biết làm sao cái hoa này sống không?”

¹¹⁹ Thế đấy. Khi đó ông bắt đầu tìm kiếm lại, ông có thể đã nói với đứa trẻ, “À, nó đang mọc từ đất.” Và rồi những câu hỏi có thể dội lại, “Vậy đất từ đâu ra? Bằng cách nào mà hạt giống đó đến đây? Chuyện đó đã xảy ra làm sao?” Cứ tiếp tục, và tiếp tục, và tiếp tục, và tiếp tục trở lại cho đến khi ông thấy được. Hiểu không?

¹²⁰ Không phải những chuyện lớn lao hào nhoáng mà chúng ta nghĩ về, nhưng đó là những việc đơn sơ mà Đức Chúa Trời rất thật ở trong, sự đơn sơ. Vì vậy, Đức Chúa Trời thích bày tỏ chính Ngài, và rồi ẩn giấu chính Ngài; rồi tự ẩn Mình, và tự bày tỏ chính Ngài, trong những sự việc đơn sơ, nhỏ bé. Nó được—nó được đặt trên đỉnh đầu của con người.

Bởi vì, nếu anh em nói, “Tại sao Đức Chúa Trời công bình lại làm điều đó?”

¹²¹ Là vì rằng con người được tạo ra, từ ban đầu, không để cố tự xoay sở. Con người được dựng nên để hoàn toàn nương dựa vào Đức Chúa Trời. Đó là lý do chúng ta được ví sánh với chiên, hay cừu. Chiên không thể tự dẫn dắt mình; nó phải có người lãnh

đạo. Và Đức Thánh Linh được cho là lãnh đạo chúng ta. Vậy, con người được tạo ra cách ấy.

¹²² Và Đức Chúa Trời đã làm mọi việc của Ngài rất đơn sơ, để người đơn sơ có thể hiểu được nó. Và Đức Chúa Trời làm cho chính mình Ngài đơn sơ, với việc đơn sơ, để người đơn sơ có thể hiểu được. Nói cách khác, Ngài phán, trong Ê-sai 35, tôi tin. Ngài phán, “Đầu người đại, cũng sẽ không làm lạc trong đó.” Nó rất đơn giản!

¹²³ Và chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời rất vĩ đại, đến nỗi chúng ta mong đợi điều gì đó lớn lao, và chúng ta để lỡ mất đi việc đơn sơ. Chúng ta vấp ngã trên sự giản dị. Đó là cách mà chúng ta bỏ mất Chúa, là bởi sự vấp ngã trên việc đơn sơ. Chúa quá đơn sơ đến nỗi mà các học giả thời đại này, và tất cả các thời đại, đều bỏ mất Ngài hàng triệu dặm. Bởi vì, trong học thức của họ, họ biết rằng không có gì giống như Ngài, quá vĩ đại; nhưng, trong sự bày tỏ của Ngài, Ngài làm cho nó cách rất đơn sơ đến nỗi họ đi qua trên đỉnh của nó và bỏ qua nó.

¹²⁴ Bây giờ, hãy học lấy điều Đó. Học tất cả Nó. Và quý vị những người đang thăm viếng ở đây, khi quý vị trở lại phòng trọ của mình, lấy những điều đó và nghiền ngẫm chúng. Chúng ta không có đủ thì giờ để nói thêm chi tiết Nó như Nó nên được phân tích chi tiết, nhưng tôi muốn anh chị em hãy làm điều đó khi về nhà nghỉ, hay khách sạn, hay nơi nào đó anh chị em đang ở lại, hay ở nhà. Gom lại với nhau và nghiền cứu Nó.

¹²⁵ Bỏ lỡ Ngài bởi cách mà Ngài bày tỏ chính Ngài; vì Ngài quá vĩ đại, tuy nhiên, lại ẩn Mình trong sự đơn sơ, để bày tỏ chính Ngài cho nhóm ít người nhất. Hiểu không? Đừng cố tìm điều vĩ đại, vì Ngài vượt lên trên nó. Nhưng hãy lắng nghe điều đơn sơ của Đức Chúa Trời, và rồi bạn sẽ tìm thấy Đức Chúa Trời ở ngay tại đây trong cách đơn sơ.

¹²⁶ Sự khôn ngoan thế gian, bóng bẩy cao sang, học thức, luôn luôn bỏ mất Ngài. Bây giờ, tôi không ở đây... Và tôi biết có những giáo sư dạy học ở đây, hai hay ba người, mà tôi biết, đang ngồi đây. Và tôi không ở đây để chống lại trường học và giáo dục, và cố ủng hộ cho sự mù chữ. Tôi không đến đây để vì việc đó. Nhưng, sự việc là, người ta đã để nhiều quá tâm trí vào đó đến nỗi họ,

ngay cả trong các thần học viện và đại loại như vậy, họ đang đánh mất đi chính điều mà Đức Chúa Trời đã để trước mặt họ.

¹²⁷ Đó là lý do tại sao tôi không chống lại các anh em đồng lao trong các giáo phái, nhưng tôi chống lại hệ thống của các giáo phái, bởi vì nó cố gắng tự phóng đại mình, và—và—và dạy dỗ các mục sư truyền đạo của nó trong nơi *như thế như thế*, đến nỗi, nếu ai đó không có học qua trường lớp và giáo dục chính qui, thì họ bị loại. Và—và họ phải qua sự trắc nghiệm tâm lý, và vân vân. Tôi không bao giờ nghĩ rằng đó là ý Chúa để thử nghiệm một nhà truyền đạo bằng tâm lý, ngoài việc thử nghiệm người đó bằng Lời. Hiểu không? Nó—nó—nó là cách Chúa thử nghiệm người của Ngài mà Ngài đã sai đi ra, để có Lời.

¹²⁸ “Hãy giảng Lời!” Bây giờ, ngày nay chúng ta giảng dạy triết lý, chúng ta rao giảng tín điều và chủ nghĩa giáo phái, và rất nhiều điều khác nữa, mà bỏ đi Lời, bởi vì họ nói Nó không thể hiểu được. Nó có thể được hiểu. Ngài hứa làm điều đó. Bây giờ chúng ta đang cầu xin Ngài làm điều đó.

¹²⁹ Bây giờ chúng ta sẽ lấy vài nhân vật ở đây làm ví dụ trong vài phút.

¹³⁰ Chúng ta hãy để ý trong thời Nô-ê. Thời của Nô-ê, Đức Chúa Trời thấy người ta rất nhấn mạnh và tôn trọng nhiều quá đến sự khôn ngoan thế gian, Ngài bèn sai đến một người đơn sơ với một sứ điệp đơn sơ, để chỉ cho họ thấy sự vĩ đại của Ngài.

¹³¹ Giờ đây, chúng ta biết trong thời của—của—của Nô-ê, họ tuyên bố rằng nền văn minh đã đến cao độ, lúc đó, cho đến nỗi bây giờ chúng ta cũng không thể nào đạt tới được, trong nền văn minh hiện đại của mình. Và tôi tin rằng cuối cùng nó sẽ đạt được, bởi vì Chúa chúng ta đã phán, “Như đã có trong đời Nô-ê thế nào, cũng sẽ là thế ấy khi Con người Đến.” Ngài đã ban cho chúng ta một số minh họa.

¹³² Và họ đã xây cất kim tự tháp và tượng thần sư tử ở Ai-cập, và họ đã xây cất những công trình khổng lồ mà chúng ta cũng không có năng lực, ngày nay, để xây được như vậy. Họ đã có một—một—một thứ thuốc ướp, để họ có thể ướp xác, làm cho nó trông rất tự nhiên cho đến ngày nay nó vẫn còn. Chúng ta không thể. Chúng

ta không thể ướp xác được ngày nay. Chúng ta không có thứ đó để ướp xác. Họ có những màu mà—mà giữ được rất lâu, trong bốn hay năm ngàn năm trước, nó vẫn giữ mãi giống như vậy. Hiểu không? Ngày nay chúng ta không thể có như thế.

¹³³ Và nhiều điều vĩ đại khác nữa nói lên sự trỗi vượt của nền văn minh ấy so với nền văn minh hiện đại chúng ta. Và vì vậy anh em có thể tưởng tượng một nền văn minh và khoa học cao như thế nào, với những bằng chứng to lớn như vậy mà chúng ta đã để lại, để có một nền văn minh như vậy. Thật là một—thật là một nền văn minh lớn cần phải được, ồ, những sự tưởng nhớ đến này, cách mà nền khoa học đó và—và một nền văn minh và giáo dục hiện đại đã là—đã là một—một sự cần thiết với dân sự. “Họ phải là vậy. Nó phải như vậy.” Tôi nghĩ rằng, hầu như không có, người mù chữ ở giữa họ, chút nào cả.

¹³⁴ Và vì thế, Đức Chúa Trời, tìm kiếm qua nền kinh tế vĩ đại ở thời đó, trong những hệ thống của họ, có lẽ, không thể, tìm thấy một hình bóng thích hợp của một người, cho đến khi Ngài tìm được một người thất học, có thể là, nông dân tên là Nô-ê, một người chần chừ. Và Ngài đã giao cho ông sứ điệp của Ngài để giảng cho dân chúng, mà rất đơn sơ, với những người uyên bác của họ—của họ thời đó, cho đến nỗi mọi người đã vấp ngã vì sự đơn sơ của sứ điệp. Và, tuy nhiên, sứ điệp đã có, sự đối đầu với khoa học, “Cực đoan! Làm sao có thể có mưa trên trời, khi mà không có mưa ở trên kia?” Hiểu không? Và sứ điệp đơn sơ của—của việc dựng một chiếc tàu, dựng nên cái gì đó để vào bên trong, mà không có nước để nó nổi lên trên. Ồ, ông trở thành người cuồng tín. Và ông trở thành một—một—một—một... những gì chúng ta gọi, xin anh chị em tha lỗi từ ngữ ngày hôm nay, một “người lập dị.”

¹³⁵ Và gần như tất cả dân sự của Đức Chúa Trời đều là “người lập dị,” đấy. Họ là thế. Tôi vui mừng là một người trong họ. Vì vậy, bạn biết không, họ—họ khác với trào—trào lưu của nền văn minh hiện đại, vì vậy họ trở nên kỳ cục, lạ lùng. Ngài nói dân Ngài là “Một dân biệt riêng, kỳ cục, lạ lùng; nhưng lại là chức thầy tế lễ thuộc linh, một dân thánh, dâng của lễ thiêng liêng cho Đức

Chúa Trời, các bông trái của môi miệng họ, dâng lời ngợi khen cho Danh Ngài.” Thật là một—một dân lạ lùng! Ngài đã có họ.

136 Và để ý, vậy thì, thật là một việc lớn phải xảy ra trong thời đó, khi người cuồng tín nào đó xuất hiện ở nhà thờ; một kẻ cuồng tín, và giảng một phúc âm mà dường như là sai trái, với cách họ tin. Và các khoa học gia, “Ồ, điều đó—điều đó chỉ là điên khùng.” Làm thế nào họ có thể chứng minh một cách khoa học không có mưa ở đó!

137 Nhưng người chần chừ đơn sơ này đã tin, “Nếu Đức Chúa Trời nói trời sẽ mưa, thì trời sẽ mưa.” Hiểu không?

138 Và vì vậy cứ so sánh điều đó với ngày hôm nay, về người nào đó được chữa lành. Họ nói, “Chỉ là cảm xúc thôi. Tôi có thể chứng minh một cách khoa học với bạn rằng bệnh ung thư, hay chất gì đó, hay—hay—hay là thứ vẫn còn ở đấy.” Nhưng, với người tin đơn sơ, thì nó đã biến mất rồi. Hiểu không? Bởi vì, người đó không nhìn vào thực thể, người đó đang nhìn vào lời hứa, giống như Nô-ê vậy.

139 Vậy bạn không thấy chẳng, “Như việc đã có đời Nô-ê thế nào, sự Tái lâm của Con người cũng thế ấy?”

140 Theo khoa học, không ai...Bác sĩ có thể nói, “Nhìn đây, cái bươu của anh vẫn còn đó. Bệnh ung thư của anh vẫn còn. Cánh tay của anh vẫn tật nguyên như cũ. Anh điên rồi.”

141 Và, hãy nhớ, đó cũng là thứ linh đó từ thời Nô-ê, mà đã nói, “Trên kia không có mưa đâu. Chúng ta có thể bắn lên mặt trăng với những dụng cụ, và không có mưa trên đó.” Nhưng nếu Đức Chúa Trời đã nói thì sẽ có mưa ở đó!

142 “Vì đức tin là thực thể của những điều mình trông mong, là bằng chứng của điều mình chẳng xem thấy.” Và đức tin nhận lấy nơi an nghỉ cuối cùng của nó dựa trên Lời của Đức Chúa Trời. Đó là nơi nó tìm thấy chỗ yên nghỉ của mình. Anh chị em hiểu không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Nơi yên nghỉ của nó là Lời của Đức Chúa Trời.

143 Đó là nơi Nô-ê đã để nó yên nghỉ, “Đức Chúa Trời đã phán vậy.” Điều đó không có gì bàn cãi nữa. Giờ đây nếu bạn để ý lần nữa, thì, bấy giờ, Nô-ê, vì tin như vậy, đã là người cuồng tín.

¹⁴⁴ Và nhiều người ngày nay tin vào phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Bây giờ, giáo hội nói, “Những người này là kẻ cuồng tín. Họ chẳng qua là một đám người gieo rắc sự rối loạn, cảm động nhất thời, hoảng loạn.” Nhưng họ hiểu quá ít về Lời của Đức Chúa Trời dạy điều đó. Nó là một lời hứa.

¹⁴⁵ Và, đối với Nô-ê, đầu người ta nói thế nào đi nữa, “Lão già đó mất trí rồi; rằng theo khoa học thì ông ta sai; và—và—và, về tâm thần, ông ta không ổn.” Nhưng, với Nô-ê, đó là Lời của Chúa, và Nô-ê vẫn sống với điều đó. Còn người khôn ngoan và thận trọng bị vấp ngã vì sự đơn sơ của nó, và họ bị hư mất. Thật là một—một—một điều đáng trách bây giờ, chính là vậy, với thế hệ ấy!

¹⁴⁶ Nhiều người nói rằng, “Ước gì tôi được sống lại thời đó!” Không, bạn cũng sẽ có thái độ như vậy thôi. Bởi vì, ngày nay, sự kiện y như vậy đang tái xảy ra ngày hôm nay, chỉ dưới hình thức khác, họ cũng vấp ngã trên Điều đó ngày hôm nay giống như họ đã làm lúc đó.

¹⁴⁷ Không nghi ngờ gì, trong thời đó họ có nhiều thầy giảng, nhưng Nô-ê được hà hơi của Đức Chúa Trời. Và Nô-ê có thể quan sát và thấy điều gì sắp xảy ra, và biết rằng dòng dõi gian dâm và độc dữ, như thế, rằng Đức Chúa Trời sẽ không để yên. Vì vậy những gì chúng ta có thể làm, ngày hôm nay, không gì ngoài việc giống như vậy! Một Sô-đôm và Gô-mô-rơ hiện đại, đấy, những con người độc ác, tà dâm, rất bóng bẩy trong sự uyên bác đến nỗi họ vấp ngã vì sự bày tỏ đơn sơ của Đức Chúa Trời về Bản tánh Ngài và Lời Ngài, tỏ cho thấy Lời Ngài.

¹⁴⁸ Không ai trên đời, Rosella, mà, hay là, bất cứ—bất cứ người nào mà có thể nói rằng—rằng chúng ta không thấy với mình chính Lời của Đức Chúa Trời được bày tỏ. Chính lời hứa của ngày sau rốt, chính Ánh sáng chiều tối mà đã chiếu sáng, chúng ta là một dân được đặc ân thấy điều đó. Và, nơi mà, thế gian bóng bẩy cao sang, thì điều đó đã bị che giấu với họ. Chúa Jêsus thừa cùng Đức Chúa Trời, là Cha, Ngài nói, “Cha lấy làm đẹp lòng mà giấu họ điều đó. Thật vậy, Cha ôi, Ngài đã giấu điều đó.” Hãy để họ, với sự khôn ngoan của họ...

¹⁴⁹ Bạn thấy đó, sự khôn ngoan đã như trái banh lăn vào vũng bùn tội lỗi, lúc ban đầu; vì Ê-va đang tìm kiếm sự khôn ngoan khi

bà gặp Sa-tan, và Sa-tan cho bà điều đó, đấy. Và sự khôn ngoan thì chống nghịch Lời. Chúng ta không được yêu cầu có sự khôn ngoan. Chúng ta được yêu cầu để có đức tin vào những gì đã được phán rồi. Vì vậy, thấy không? Nhưng, ngày nay, những học giả đánh bóng Nó theo cách như vậy, và đặt Nó ở trên đó, đặt sự giải thích riêng của họ cho Nó, luôn luôn vậy. Ngày nay họ vẫn làm như vậy; nó ở trong cùng một mức độ. Bây giờ, nhiều người, nhưng...

¹⁵⁰ Hay là, nhiều người đã bỏ qua nó lúc đó, đúng như họ bỏ qua nó và làm điều đó ngày nay. Giống y như vậy. Họ làm điều giống y như vậy. Vì, họ... Vì lý do họ bỏ qua nó, vì họ quá khôn ngoan đến nỗi không tin nó. Hiểu không? Vậy thì, sứ điệp đã quá đơn sơ, đến nỗi người khôn thì quá khôn đến nỗi không tin vào sự đơn sơ của sứ điệp. Ô, chao ôi! Đức Chúa Trời đã làm cho nó quá đơn sơ, trong Lễ thật, để những người thông minh và người trí thức không thấy nó, bởi vì nó quá đơn sơ.Ồ, đó là điều làm cho sự vĩ đại của Đức Chúa Trời trở nên rất lớn; bởi vì, là Đấng lớn nhất, lại có thể bày tỏ chính Ngài rất đơn sơ.

¹⁵¹ Con người ngày nay, tỏ cho thấy họ không thuộc về Đức Chúa Trời, họ vĩ đại và cố gắng để vĩ đại hơn nữa, và tự xưng mình ra lớn hơn nữa, và, “Giám mục Lớn, Đức Thánh Cha,” mọi sự, tự xưng họ là điều gì đó mà họ thật sự không phải. Và Đức Chúa Trời, thì rất lớn, lại hạ Mình xuống rất đơn sơ. Sự đơn sơ là sự vĩ đại.

¹⁵² Chúng ta có thể làm ra chiếc máy bay phản lực, chúng ta có thể bắn hỏa tiễn lên...tới...hay là đưa một—một—một tên lửa lên quỹ đạo. Và chúng ta có thể làm tất cả những chuyện này, tuy nhiên, nhưng chúng ta không thể làm ra được một cọng cỏ. Ừ-m. A-men. Còn điều đó thì sao? Nhưng thay vì cố gắng quay trở lại và tìm coi cái gì đã làm ra cọng cỏ, và chấp nhận chính Đức Chúa Trời đã tạo ra cỏ, thì chúng ta lại cố gắng dựng nên hỏa tiễn để sẽ lên trên đó nhanh hơn người nào khác có thể làm. Hiểu không?

¹⁵³ Chúng ta quá khôn ngoan và thông minh, trong các nhà thờ của mình, đến nỗi cất tòa nhà một triệu đô-la, hay tòa nhà mười triệu đô-la, nhưng, tuy nhiên, và cố xây cất một cái đẹp hơn

những người Giám Lý, hay Báp-tít xây lớn hơn Trưởng Lão, và Ngũ Tuần cũng nhảy vô cuộc chạy đua quyết liệt. Nhưng sự việc của nó là, là đây; chúng ta thì, tuy nhiên, chúng ta quá khôn và quá quyết tâm trong đường lối của mình đến nỗi không còn có thể hạ mình xuống để nhận thấy Đức Chúa Trời hiện diện trong một sứ mệnh nhỏ ở một góc phố nào đó. Hiểu không? Đúng vậy.Ồ, đó là, chúng ta vấp ngã trong sự đơn sơ. Họ luôn luôn làm vậy.

¹⁵⁴ Vậy thì, họ, họ đã—họ đã quá thông minh đến nỗi không thể tin vào một sứ điệp đơn sơ như vậy. Nó không được chải chuốt đủ cho những sự nghiên cứu khoa học mà họ có. Nó đã không—nó đã không nổi bật, sứ điệp không đạt đủ mức yêu cầu, cho chương trình giáo dục mà họ có vào thời đó. Hiểu không? Họ đã nghiên cứu để biết rằng có một Đức Chúa Trời, và họ đã nghiên cứu để biết rằng Ngài là vĩ đại, và họ đã cố gắng tự tạo cho mình được vĩ đại với Ngài. Khi mà, con đường đi lên luôn luôn là con đường đi xuống.

¹⁵⁵ Bây giờ, ai mà biết Bắc Cực ở hướng Bắc, hay Nam Cực ở hướng Bắc; hay Bắc Cực ở hướng Nam, Nam Cực hướng Bắc? Cái nào ở trên và cái nào ở dưới? Chúng ta đang lơ lửng trong không gian. Chúng ta nói, “Bắc Cực thì ở trên.” Làm sao anh biết? Nam Cực có thể là ở hướng Bắc. Thấy không, bạn không biết. Vậy chúng ta hãy nhớ, và Lời này...

¹⁵⁶ Nói, “Thế thì làm sao anh nói, Anh Branham, rằng, ‘Lên là xuống’?”

¹⁵⁷ Dựa trên Lời của Chúa Jêsus Christ! Ngài phán, “Kẻ nào hạ mình xuống thì sẽ được tôn lên, nhưng kẻ nào tự tôn mình lên, thì sẽ bị hạ xuống.” Vậy thì, thật sự, trên là dưới, và dưới là trên.

¹⁵⁸ Như vị thánh xưa đã nói ở Chicago, rằng...Một người, một nhà truyền đạo nào đó từ một tổ chức nào đó, đi lên trước một số tín đồ Ngũ Tuần. Ông có đủ thứ tri thức của mình. Ông đến nơi đó và dùng những từ ngữ mà những người Ngũ Tuần chẳng hiểu chi, và ông đến đó, và ông thấy rằng điều đó không hợp với người Ngũ Tuần được. Và ông đi lên, với bộ ngực ưỡn ra, và ông là “Tiến sĩ Thánh *A hay B gì đó*,” anh em biết, tốt nghiệp từ trường lớn nào đó ở Chicago. Và ông nhìn chung quanh, và những người Ngũ Tuần đang nhìn nhau. Họ thậm chí không biết ông đang nói

về điều gì; ông quá là học thức, quá thông minh, sáng dạ. Họ đã không biết.

159 Nó là điều gì đó mà giống như thượng nghị sĩ nào đó, hay người vừa ra ứng cử tổng thống và bị thất bại mới đây. Tuck Coats đã kể với tôi. Khi tôi đang giảng trong buổi tang lễ của Mama Ford, và đang nói về sự sống lại, sự đảm bảo về sự sống lại, “Thật chắc chắn như mặt trời mọc lên, tôi cũng sẽ sống lại. Thật chắc chắn như cỏ chết vào mùa Thu, và lá rụng lìa khỏi cây, nó trở lại lần nữa. Khi trái đất quay quanh quỹ đạo, nó phải sống lại.”

160 Tuck nói, “Tôi rất thích Sứ điệp đó, Billy à.” Anh Neville và tôi đang ngồi với nhau trong xe hơi. Và tôi nói, “Tuck...” Anh ấy nói, “Tôi đánh giá cao những Sứ điệp của anh.”

Tôi nói, “Tuck à, tôi không có học vấn,” tôi nói.

Anh ấy nói, “Đó là phần tốt đấy.” Hiểu không?

161 Và, bấy giờ, anh ấy nói anh ấy đã đi thăm...Ồ, tôi nghĩ rằng anh ấy sẽ tha thứ cho tôi, tôi không có ý...Adlai Stevenson, anh em biết đấy. Và anh ấy nói anh nghe ông ta giảng mười lăm phút. Và Ông Stevenson là diễn giả nổi tiếng, được cho là như vậy, anh em biết đấy, cho đến nỗi Tuck nói...Tôi đoán anh ấy có trình độ đại học. Anh ấy nói anh ngồi đó và đã ngủ gục. Và nói anh ấy đã ngủ gục, lắng nghe ông ta, trong mười lăm phút. Nhưng nói, “Với trình độ đại học, tôi chỉ hiểu một vài chữ mà ông ấy nói thôi; chúng rất bóng bẩy cao xa.” Anh ấy nói, “Anh có bao giờ thấy, tôi ngủ trong các buổi giảng của anh không, Anh Branham?”

162 Vậy, đấy, đó là sự đơn sơ của Nó, chỉ đơn sơ thôi, đó là nơi Chúa ngự.

163 Vậy thì, họ đã—họ đã quá khôn ngoan, trong thời đó, nên không hiểu được ý nghĩa của sự đơn sơ trong đường lối làm việc của Đức Chúa Trời. Nó không được tao nhã với họ. Nó phải bóng bẩy, Nó phải được tô hồng, nếu không thì họ bỏ mất nó. Vậy thì, nhưng, Đức Giê-hô-va vĩ đại đã ẩn mình trong Lời Ngài. Và Ngài đã tự bày tỏ Mình ra cho những người mà tin vào Lời Ngài, bằng cách cứu họ, và làm ứng nghiệm sứ điệp đơn sơ. Sứ điệp đơn sơ

của Nô-ê, Đức Chúa Trời đã làm nó ứng nghiệm. Bây giờ hãy để ý điều đó.

¹⁶⁴ Giờ đây, thế thì, lần nữa trong thời Môi-se, để ý một thời điểm giải cứu khác.

¹⁶⁵ Khi Đức Chúa Trời sắp làm điều gì đó để giải cứu dân Ngài, thì Đức Chúa Trời ban đến một Sứ điệp cho dân sự. Và, Nó rất đơn sơ, như chúng ta sẽ nắm bắt được trong sự mở ra của những Ấn này. Đó là mục đích của tôi mang đến điều này trước. Để, chúng ta thấy rằng sự hé mở của những Ấn đó rất đơn giản, người—người—người khôn ngoan bỏ lỡ Nó, cả triệu dặm. Hiểu không? Tôi hi vọng rằng Đức Chúa Trời xúc dầu tôi vì Nó. Hiểu không? Hiểu không? Nó thật sự đi vượt lên trên đỉnh. Và đó là lý do tôi nghĩ Sứ điệp này, sáng hôm nay, sẽ thích hợp, để đặt nền tảng, trên sự đơn sơ của Đức Chúa Trời, đấy, cách mà Đức Chúa Trời ẩn Mình trong sự đơn sơ.

¹⁶⁶ Cứ nghĩ, họ có thể phá vỡ những nguyên tử và làm mọi việc khác; nhưng khi đụng tới sự sống, họ không biết nó từ đâu mà đến. Một cọng cỏ đơn sơ, mà Chúa lại ẩn trong nó. Họ có thể bắn hỏa tiễn lên mặt trăng, và—và bắn một máy ra-đa lên đó, hay bất cứ cái gì nữa, và tuy nhiên không thể giải thích được đời sống trong một cọng cỏ. Đúng thế. Hiểu không? Chính là vì điều đó không thể nào giải thích được. Nó đơn giản quá, nên họ bỏ qua điều đó.

¹⁶⁷ Bây giờ để ý Môi-se, trong thời mà Đức Chúa Trời sắp giải cứu dân Y-sơ-ra-ên, theo Lời Ngài. Ngài, Ngài đã làm gì? Ngài chọn một gia đình đơn sơ. Chúng ta không có bằng ký thuật về họ. Đấy, chỉ là “con cháu Lê-vi,” như tất cả chúng ta đều biết. Hiểu không? Và vì vậy chúng ta...và vợ ông. Chỉ là người bình thường, có thể là một—một người tay lấm chân bùn, như người đời thường nghĩ, làm gạch cho kẻ thù. Ông chỉ là tên nô lệ bình thường trong dân Y-sơ-ra-ên, nhưng Đức Chúa Trời đã chọn gia đình đó để sanh ra người giải cứu; chỉ là một gia đình Do-thái bình thường. Ngài không bao giờ đi và kiếm một người của hoàng gia và danh tiếng, hay gì khác, hay cả thầy tế lễ nào đó cũng không. Ngài đã chọn một gia đình giản dị, bình thường. Hiểu không? Sự đơn sơ! Để ý

những gì Ngài đã làm, lúc đó, Ngài đã sanh ra như một đứa trẻ, một con người đơn sơ. Ngài không bao giờ...

¹⁶⁸ Ngài có thể—Ngài có thể đã ra lệnh cho mặt trời, nếu Ngài muốn, để giải cứu họ. Ngài có thể ra lệnh cho gió để giải cứu họ. Ngài có thể ra lệnh cho một Thiên sứ để giải cứu họ. Ô, halêlugia! Đức Chúa Trời có thể làm bất cứ điều gì Ngài muốn làm.

“Ồ, làm sao anh biết điều đó, Anh Branham?”

¹⁶⁹ Đức Chúa Trời sẽ không từ bỏ chương trình của Ngài. Đó là lý do chúng ta biết điều đó, ngày nay, Nó phải là đơn giản thôi. Thấy không? Vậy thì, Ngài luôn luôn làm việc trong sự đơn sơ. Nhưng Đức Chúa Trời, từ ban đầu, đã có thể làm cho mặt trời giáng Phúc âm, hay là gió giáng Phúc âm, hay là Thiên sứ giáng Phúc âm, nhưng Ngài đã định cho con người vì mục đích đó, và Ngài không bao giờ thay đổi nó. Ngài không bao giờ định trước...Ngài không bao giờ qui định cho các giáo phái. Ngài không bao giờ qui định cho những nhóm người. Ngài định trước cho những người đàn ông để giáng Phúc âm; không phải máy móc, các công cụ hóa học, hay bất cứ Bản thể Thiên sứ nào. Chính là con người!

¹⁷⁰ Và khi Ngài đem sự giải cứu đến cho dân sự ở đó, Ngài sai đến một người đơn sơ, sanh ra trong một gia đình bình thường giữa đám nô lệ. Ô, chao ôi! Thật Ngài là Đức Chúa Trời lớn lao, bày tỏ chính Ngài trong sự đơn sơ!

¹⁷¹ Bây giờ để ý. Và Ngài đã huấn luyện người trong sự khôn ngoan thế gian, để người có thể sa ngã, và tỏ cho thấy rằng không phải bởi sự khôn ngoan mà chúng ta sẽ được cứu. Chính là bởi đức tin mà chúng ta được giải cứu. Ngài để người đi vào và có một sự giáo dục như vậy cho đến khi người có thể dạy dỗ sự khôn ngoan người Ai-cập; người rất khôn ngoan. Đức Chúa Trời ở trong gia đình đơn sơ đó mà có thể, có lẽ, có thể họ không biết viết tên của mình nữa. Và Môi-se được nhận lấy sự dạy dỗ cao nhất, với một nền giáo dục lớn như vậy, đến nỗi người có thể dạy sự khôn ngoan cho các giáo sư. Người có thể dạy cho bậc anh tài. Phải. Và Chúa đã để cho người có được cách đó để Ngài có thể bày tỏ chính mình Ngài trong địa vị thấp hèn, để cho thấy rằng sự khôn ngoan đó chẳng có liên quan gì với nó. Và Môi-se đã thất bại một cách đau khổ trong tài năng xuất chúng của mình. Ngài

đã để người như vậy cho mục đích của Ngài, để người sẽ thất bại. Và người thất bại, và người đã sa ngã.

¹⁷² Vì thế, để cho thấy, “Chẳng phải bởi quyền thế, chẳng phải bởi năng lực,” chẳng phải bởi sự khôn ngoan của Ai-cập, chẳng phải bởi sự khôn ngoan của các trường học của chúng ta, chẳng phải quyền lực của các thần học viện, không phải bởi tầm quan trọng của các tổ chức, chẳng phải quyền lực của sự dạy dỗ uyên thâm của chúng ta, “nhưng bởi Thần Ta, Đức Chúa Trời phán.” Sự khôn ngoan của ông đã vô ích và chấm dứt, khi ông gặp Đức Chúa Trời trong bụi gai cháy ở đó. Ông đã cởi giày ra và hạ mình xuống trong sự đơn sơ, và quên hết sự khôn ngoan của mình.

¹⁷³ Đức Chúa Trời, đem sự giải cứu đến, đã phải huấn luyện người trong sự khôn ngoan, để cho người sa ngã, để chỉ cho bạn biết rằng bạn không thể dựa trên cánh tay hiểu biết của chính mình, hay sự hiểu biết của bất cứ của ai. Để cho người ngã xuống, để bày tỏ cánh tay của Ngài. Anh chị em có thể thấy điều đó không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Mục đích của Đức Chúa Trời trong việc làm vậy, là để tự bày tỏ chính Ngài trong sự khiêm nhường. Và Ngài để cho Môi-se trở nên người cao nhất, đến nỗi người sẽ—người sẽ trở thành pha-ra-ôn tiếp theo. Người là một tướng lãnh tài giỏi. Theo lịch sử, người đã chinh phục, chính Môi-se, các nước chung quanh. Và rồi khi người quay lại với công việc của Chúa, với tất cả tài năng của mình, thì Đức Chúa Trời đã để cho người ngã dâm sầm từ trên đỉnh cao xuống, để Ngài có thể đem người vào trong sa mạc và loại bỏ tất cả điều đó ra khỏi người; và rồi hiện ra với người, trong sự khiêm tốn, và sai người đi với cây gậy trong tay, để giải cứu dân sự.

¹⁷⁴ Khi mà, người không thể làm điều đó bằng một sự huấn luyện quân sự, bằng học vấn, bằng sự hiểu biết khoa học. Và bởi sức mạnh quân sự người không thể làm được việc ấy. Và Ngài đã ban cho người cây gậy cong queo trong sa mạc, và Ngài đã làm việc đó với người. Đức Chúa Trời ở trong sự khiêm tốn, đơn sơ! Đức Chúa Trời đã ở trong cây gậy và ở trong Môi-se. Và chừng nào Môi-se còn có cây gậy, thì Đức Chúa Trời có nó, vì Ngài ở trong Môi-se. Chắc chắn.

175 Chú ý, “Chẳng phải bởi quyền thế, chẳng phải bởi—bởi năng lực, bèn là bởi Thần Ta.” Nhưng bởi đức tin đơn sơ!

176 Môi-se đã có sự hiểu biết rằng ông là người giải cứu, từ sự dạy dỗ của mẹ ông. Và ông đã tự huấn luyện cho mình về sức mạnh quân sự, để làm vậy, nhưng đã thất bại. Hiểu không? Ông có sự hiểu biết, ông có học vấn, nhưng điều đó không có tác dụng. Vậy ông phải quên tất cả điều đó, và trở thành một người đơn sơ để nhận lấy Đức Chúa Trời ở Lời Ngài, và rồi ông mới giải cứu dân sự. Vâng, thừa quý vị.

177 Đức Chúa Trời giải cứu bởi (cái gì?) đức tin vào Lời Ngài. Luôn luôn là vậy. Nếu có thì giờ thì chúng ta sẽ nói thêm. Chúng ta còn khoảng hai mươi phút thôi. Chúng ta đã...

178 Chúng ta sẽ lấy—lấy Ca-in và A-bên làm ví dụ, cách mà—mà Ca-in cố làm đẹp lòng Đức Chúa Trời bởi vẻ đẹp nào đó.

179 Nói cách khác, người ta nghĩ rằng, “Bởi—bởi những hội chúng lớn, ăn mặc đẹp đẽ, nhờ vị linh mục với—với...các giáo sĩ mặc áo dài, và ca đoàn mặc áo dài, và mọi sự—sự trang trí, mà làm đẹp lòng Đức Chúa Trời.” Bạn có thể thấy nó đến từ đâu không? Ca-in cũng cố gắng như vậy. Và ông dựng cho Chúa một bàn thờ, không nghĩ ngờ gì ông đã làm nó đẹp.

180 Và con người đó đã chân thật. Ông đã thờ phượng. Ông nghĩ, “Miễn là ta thật lòng, thì điều đó không có gì quan trọng.” Nó thật quan trọng đấy. Bạn có thể chân thành sai trật.

181 Để ý, ông—ông đã cất bàn thờ này và ông, thích, đặt bông hoa làm nó thích hợp hơn, và đặt những trái cây đẹp, và nghĩ, “Chắc hẳn Đức Chúa Trời vĩ đại, thánh khiết, trong sạch, đẹp đẽ sẽ chấp nhận lễ vật này.” Nhưng, thấy đó, ông đã làm nó với sự khôn ngoan riêng của mình. Ông làm điều đó bởi ý riêng của mình.

182 Và điều đó ngày nay cũng vậy. Ông ta—ông ta...Họ làm điều đó bằng sự khôn ngoan riêng của mình, bằng học vấn của họ, bằng sự giáo dục và luân lý mà họ đã học.

183 “Nhưng A-bên, bởi sự khải thị, bởi đức tin, đã dâng cho Đức Chúa Trời một của lễ xuất sắc hơn.” Theo như cách nhìn, nó không có gì sạch sẽ cả, nói theo cách con người. Con vật nhỏ bé đó, và ông nắm cổ nó và quấn bằng sợi dây nho, như thế, và

kéo nó lên bàn thờ này. Không có gì rất đẹp để về điều đó. Đặt nó trên bàn thờ, và cửa cổ họng nhỏ bé của nó bằng một—một hòn đá bén nhọn, cho đến lúc máu nó bay lên cả người ông, và nó kêu be be, giãy chết. Thật là một cảnh kinh khủng, đây, để thấy điều đó. Mặc dầu, nó thì đơn giản.

¹⁸⁴ Trong sự đơn sơ, ông biết rằng ông được sanh ra bởi máu của cha và mẹ mình, sanh ra trong máu của mẹ, bởi máu của cha mình; và chính máu đã gây ra sự sa ngã, vì vậy chính máu sẽ chuộc lại điều đó. “Vậy người đã dâng cho Đức Chúa Trời một của lễ tốt hơn, vì nó đã được bày tỏ cho người.”

¹⁸⁵ Và một số anh em, ngày nay, nghĩ rằng họ ăn những trái táo và lê! Và ngày nọ tôi đã thấy điều cực đoan nhất, trên báo. Họ nói, “Bây giờ người ta đã chứng minh rằng không phải bà Ê-va đã ăn trái táo.” Mà, tôi—tôi nghĩ họ tuyên bố, “Nó là quả mơ.” Vì thế, ồ, thấy linh đó đến từ đâu!

¹⁸⁶ Và họ nói, rằng, “Môi-se thật sự không hề vượt qua Biển Đỏ. Rằng, đó là một—một đám sậy dưới đó, một biển lau sậy. Và người đã đem dân Y-sơ-ra-ên qua biển lau sậy đó. Ngay ở cuối của—của biển, có một đám sậy lớn ở đó. Và Môi-se đã băng qua biển, nhưng đó là biển lau sậy mà ông đã băng qua; anh em biết, cỏ, cao, giống như cỏ lát và các thứ, mà ông đã băng qua ở đó.” Thật lố bịch làm sao!

¹⁸⁷ Khi mà, “Nước,” Kinh Thánh chép, “rẽ ra từ phải sang trái, và Đức Chúa Trời đã khiến một—một ngọn gió đông rất mạnh để phân rẽ nó.” Hiểu không? Hiểu không?

¹⁸⁸ Họ, họ lại muốn cố hình dung ra điều đó theo cách riêng của họ. Và đó là cách họ luôn luôn thất bại, và họ sẽ cứ tiếp tục thất bại. Anh em biết, tất cả những chuyện này!

¹⁸⁹ Và Ca-in là chính hình bóng của loại người có tâm trí xác thịt ngày nay, người mà bề ngoài rất sùng đạo. Ông muốn làm điều gì đó bề ngoài, nhưng ông là một... Ông đi nhà thờ, và—và ông sẽ làm nhiều việc cho nhà—nhà thờ đó.

Có một Hội thánh duy nhất, và bạn đừng gia nhập vào giáo hội Đó.

190 Đây chỉ là những hội đoàn. Hiểu không? Bạn gia nhập hội Giám Lý, hội Báp-tít, hội Trưởng Lão, hội Ngũ Tuần.

Nhưng bạn được sanh ra trong Hội thánh. Vâng, thưa quý vị. Hiểu không?

191 Tất cả đây là những nơi hội họp. Chúng không phải là các hội thánh. Chúng chỉ là những nơi hội họp. Và không có chuyện như một “hội thánh” Giám Lý, hay “hội thánh” Ngũ Tuần. Không, không có chuyện như vậy. Không, tất cả điều đó sai hết. Hiểu không? Chúng là...Đúng vậy. Chúng, chúng là những hội đoàn mà người ta gia nhập.

192 Nhưng anh chị em được sanh ra trong Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, và đó là Thân thể máu nhiệm của Đức Chúa Jêsus Christ được hình thành.

193 Vậy thì, nhưng, thật Đức Chúa Trời đẹp lòng bày tỏ sự bí mật của Ngài cho A-bên, bởi đức tin đơn sơ nơi sự đổ huyết. Ô, tôi ước ao có thì giờ nói thêm về điều đó lâu hơn một chút. Hiểu không?

194 Tuy nhiên, và Ca-in, bằng tất cả sự khôn ngoan của mình, con người thông minh! “Ồ,” bạn nói, “này, Anh Branham, anh nói ông ta...Anh đang cố làm cho Ca-in thành bậc anh tài có học vấn chẳng?” Thật vậy. Ông ta khôn ngoan...Hãy theo dõi sự việc tiếp diễn của—của ông. Nhìn xem con cái ông. Mỗi người trong họ đều là khoa học gia, và tiến sĩ, và người khôn ngoan, mỗi người.

195 Nhưng, anh em theo dõi dòng dõi của Sét, họ là những người nông dân, khiêm nhường, và những người chủ trang trại, đại loại như vậy, lần lần cho đến chỗ diệt vong.

196 Nhưng con cái Ca-in là nhóm người trí thức, thông minh. Thậm chí họ, họ tuyên bố, có thể đúc đồng, và họ làm kim loại; và những thợ xây cất. Và họ là người thông minh.

197 Khi—khi mà, những người khác cứ ở trong lều trại, và chăn cừu của họ, và yên nghỉ trên lời hứa của Đức Chúa Trời. Hiểu không? Hiểu không? Hiểu những gì đã xảy ra không? Bây giờ cứ theo dõi gia phả, và xem thử điều đó có đúng không. Hiểu không? Họ yên nghỉ trên lời hứa của Đức Chúa Trời.

198 Đó là cách mà Nô-ê đã được chọn, từ loại người ấy. Đó là cách Phao-lô đã được đem ra khỏi bầy của ông. Hiểu không? Đó

là cách mà, John Wesley, Martin Luther, và người khác nữa. Đó là cách bạn đã được như ngày hôm nay, đấy, giống như nhau, khiêm nhường, tin lời hứa đơn sơ của Đức Chúa Trời.

¹⁹⁹ Bây giờ, để ý, Đức Chúa Trời đẹp lòng để—để xác nhận. Bây giờ, Đức Chúa Trời sẽ luôn luôn chứng thực dầu nó là Lễ thật hay không. Hiểu không? Hiện nay, nhiều người cố gắng tự hành động trong điều gì đó mà Đức Chúa Trời ở xa hàng triệu dặm. Đúng vậy. Nhưng khi bạn thấy Đức Chúa Trời trở lại, nói Nó thì...chấm câu Nó, nói, “*Điều đó đúng, Điều đó đúng, Điều đó đúng,*” thế thì bạn biết Điều đó là đúng.

²⁰⁰ Vậy thì, khi các của lễ dâng đã ở trên bàn thờ, Đức Chúa Trời đã từ chối quan niệm tri thức của ông về Đức Chúa Trời. Nhưng khi Ngài nhìn thấy A-bên, bởi đức tin đơn sơ mà tin rằng đó không phải trái táo hay trái cây của đồng ruộng, nhưng chính là huyết; bởi đức tin ông đã tin điều đó, bởi sự khải thị từ Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời đã chứng thực cho A-đam bằng sự chấp nhận của lễ của ông. Hiểu không?

²⁰¹ Đó là chỗ mà chúng ta nghĩ về sự cầu nguyện cho người đau, bất cứ điều gì khác. Chúa Jêsus phán, “Nếu các ngươi cứ ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các ngươi, cứ cầu xin bất cứ điều gì các ngươi muốn và nó sẽ được thực hiện cho các ngươi.”

²⁰² Bây giờ khi chúng ta tiếp tục, nhanh lên nào, chúng ta còn hai mươi phút nữa.

²⁰³ Để ý, thời Ê-li, Đức Chúa Trời đã chọn để ẩn Mình trong một người đơn sơ. Bây giờ cứ suy nghĩ về điều đó. Đức Chúa Trời đã chọn. Đó là sự lựa chọn của Ngài. Nên nhớ, họ đã có các thầy dạy luật, thầy tế lễ. Họ có những người vĩ đại trong thời của họ. Ngay cả Vua A-háp, chính ông, là người Do-thái. Thời đó, ông là người vĩ đại trong xứ. Nhưng Đức Chúa Trời lại ẩn Mình trong người đơn sơ; không phải là một học giả; không, không phải là người nổi tiếng của thế gian, thiên tài quân sự nào đó hay cái gì đó; không, không có tiếng tăm gì cả. Chúng ta thậm chí không biết cả cha hay mẹ của ông là ai. Chúng ta không biết gì về gia phả của ông. Chỉ là một người nông dân già chất phát ở đâu đó, đã được nuôi dưỡng với mục đích trở thành đấng tiên tri. Đức Chúa Trời đã cho người sống một mình trong đồng vắng. Điều duy nhất

chúng ta biết, là ông xuất hiện không biết từ đâu, đi thẳng vào và lên án hết cả hệ thống hàng giáo phẩm. Chao ôi!

²⁰⁴ Và anh em biết họ nghĩ về gì về ông không? “Ông ấy học từ trường nào?” Hiểu không? “Ông ấy thuộc về giáo phái nào? Ông ấy theo phái Pha-ri-si, phái Sa-đu-sê,” hay gì đó nữa? Ông không thuộc về bất cứ ai trong họ, nhưng ông lên án toàn bộ sự việc. Hiểu không? Đức Chúa Trời đã chọn để làm điều đó.

²⁰⁵ Nhưng, một người đơn sơ, không học vấn. Chúng ta không có chỗ nào chứng minh ông đã từng đi học. Chúng ta chẳng có gì về ông. Chỉ là người đơn sơ, nhưng Đức Chúa Trời đẹp lòng ẩn giấu trong con người đơn sơ ấy. Đức Chúa Trời, ở phía sau đó, với con người đơn sơ này, ẩn giấu trong một con người. Anh chị em có thể có nắm được điều đó không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.]

²⁰⁶ Đức Chúa Trời ẩn giấu trong một “kẻ lập dị thất học,” với thế gian. Bởi vì, anh em biết, họ—họ đã lên án người đủ thứ, thậm chí là một “phù thủy,” Ê-li. Tất cả các tiên tri đều bị lên án, thế, đấy.

²⁰⁷ Vì vậy, Chúa Jê-sus bị lên án là một, anh em thấy, “Bê-ên-xê-bun; là điên khùng.” Nói, “Ồ, người điên rồi. Đúng, chúng ta biết người là quỉ. Người bị—người bị mất trí của người rồi.” Hiểu không?

²⁰⁸ Đó là chỗ Ngài bảo họ, “Khi Nó đến trong ngày sau rớt, mà họ phạm...mà sẽ là sự phạm thượng, để làm như vậy.” Ngài đã tha thứ cho họ, nhưng nó sẽ không được tha thứ trong những ngày sau rớt này. Nó sẽ phải bị trả giá, bằng sự phân cách Đời đời, “Không bao giờ được tha thứ, trong đời này hay đời sau.”

²⁰⁹ Nhưng Ê-li bị coi như là một người điên. Bạn có thể tưởng tượng đứng lên để chống lại...Nhưng—những người nữ đã cắt tóc họ hết giống như thời hiện đại, tôi đoán vậy, và tô vẽ như Giê-sa-bên, đệ nhất phu nhân trong xứ. Và—và các thầy giảng đều đi theo thế gian và mọi thứ. Và rồi việc gì đã xảy ra? Lúc đó ở đây Ê-li thân mến xuất hiện, lên án toàn bộ sự việc, mọi thứ từ Giê-sa-bên trở xuống.

210 “Ồ,” họ nghĩ, “chúng tôi không phải nghe theo ông! Chúng tôi đã có các mục sư.”

211 Chắc chắn, họ không phải, nhưng ông là người chẵn của họ đầu sao đi nữa. Ông là mục sư của Giê-za-bên. Bà ta không muốn điều đó. Bà ta có thể đã có loại mục sư khác. Nhưng, nhưng, Đức Chúa Trời đã sai ông, ông được sai. Hiểu không? Ông là mục sư được Đức Chúa Trời sai đến cho bà ta. Bà ghét ông, nhưng ông đúng là người chẵn. Để ý.

212 Và Ê-li tự hạ mình và giữ vững những gì Đức Chúa đã phán, trong cách như vậy, đến nỗi Đức Chúa Trời đẹp lòng lấy cùng Thần đó từ Ê-li mà hứa đổ Nó xuống gấp ba lần từ nơi đó. Hiểu không? A-men. Và Ngài đã làm thế. A-men. Chắc chắn, Ngài đã làm. Tất nhiên. Ngài đã hứa Nó, thì Nó sẽ đến. Và Nó đến trên Ê-li-sê, người nối nghiệp của ông; sau đó đến trên Giảng Báp-tít; và, theo Ma-la-chi 4, Nó được cho là sẽ trở lại ở đây lần nữa trong ngày sau rốt. Hiểu không?

213 Đức Chúa Trời yêu mến Linh mà ở trên người đốn củi đơn sơ, thất học ấy từ phía sau khu rừng ở nơi nào đó. Và, vì vậy, Ấy là đã rất vâng theo Lời Ngài, đến nỗi Ngài có thể phán rằng, “Hỡi Ê-li, hãy làm *điều này*,” và Ê-li sẽ làm điều đó liền. Và Đức Chúa Trời ẩn Mình trong đó, trong sự đơn sơ như vậy!

214 Hết thấy họ đều bảo ông, “Ông già kỳ cục đó, đừng quan hệ gì với ông ta,” và đại loại như vậy.

215 Nhưng ngày nọ, khi ông—ông già đi, và đầu ông hói, và ông—và bộ râu ông dài xuống, màu xám, và tóc bạc trên vai ông; với đôi cánh tay khẳng khiu nhỏ bé, và còn chút thịt dính trên đó như thế; đi bộ trên đường xuống xứ Sa-ma-ri, với đôi mắt nhìn lên trời, với cây gậy cong queo trong tay. Ông không có gì đáng nhìn, nhưng ông có “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY” dành cho thời đại đó. Ông không nói lắp với Nó. Ông không nói cà lăm. Ông không nói, “Này, hỡi vua A-háp vĩ đại.” Ông đi thẳng lên và nói, “Nếu ta chẳng nói chắc sẽ không có sương từ trời rơi xuống.” Halêlugia! Hiểu không? Đức Chúa Trời coi trọng sự đơn sơ của ông.

216 Vậy thì, anh em thấy, trong lúc ở trong cách đơn sơ đó, mà mọi người—mọi người chống lại ông, mọi người muốn cắt cổ

hạng ông. Hết thấy hiệp hội mục sư truyền đạo, mọi sự khác, đều muốn cắt cổ hạng ông, điều đó đúng, cố tống ông đi và mọi chuyện khác nữa. Nhưng, trong sự đơn sơ đó, dầu họ không có hợp tác với những chiến dịch của ông và làm bất cứ điều gì đi nữa. Mọi người đều nghĩ rằng ông là người kỳ cục. Đức Chúa Trời đang ẩn Mình.

217 Nhưng khi tới thời điểm cho hạt giống đã chín muồi, để được trồng, Đức Chúa Trời đã tự bày tỏ chính Ngài bằng cách sai Lửa từ Trời xuống và đốt cháy của lễ. Đức Chúa Trời ẩn trong sự đơn sơ, và rồi bày tỏ chính Ngài lần nữa. Hiểu không? Chắc chắn. Đức Chúa Trời vui lòng làm điều đó. Ngài luôn luôn làm việc cách ấy. Phải, thưa anh chị em. Giờ đây, chúng ta thấy rằng Ngài—Ngài đã hứa những điều này.

218 Nan đề là, ngày nay, có rất nhiều người trong chúng ta, chúng ta muốn được như vậy, anh em biết đấy, vì thế chúng viện này-, và giáo phái kia-, tâm trí học vấn, mà Đức Chúa Trời không thể sử dụng chúng ta. Đức Chúa Trời có thể cho một người bắt đầu làm điều gì đó, và ban cho người ấy một chức vụ; việc đầu tiên anh em biết, người đó sẽ đi phục vụ điều mà những người khác nói, và, việc đầu tiên anh em biết, anh ta sẽ bị một đám nhiều chuyện bao vây. Và rồi Đức Chúa Trời rút tay Ngài ra khỏi người ấy, và để mặc anh ta. Hiểu không? Hiểu không?

219 Rồi Ngài sẽ cố tìm cho Ngài một người khác, người nào đó sẽ làm việc ấy. Hiểu không? Ngài phải tìm người nào đó mà muốn—muốn nhận lấy Lời Ngài, muốn nhận lấy khả thi Thiêng liêng và sẽ không dời chuyển với Nó, sẽ ở lại sống ngay trên Lời đó. Đó là cách Ngài—Ngài làm nó. Ngài luôn luôn làm nó cách đó.

220 Cho nên khi con người có được giáo dục cao và khôn ngoan quá, đến nỗi, người đó cố gắng đưa vào sự giải thích riêng của mình. Ồ, giống như họ nói, “Phép báp-têm bằng Thánh Linh,” họ sẽ nói, “ồ, điều đó là để cho thời khác.” Nhưng, nếu họ không, ồ, “Điều đó không phải dành cho thời khác, nhưng, tôi sẽ nói cho anh biết, Nó không đến giống như Nó đã đến vào Ngày lễ Ngũ Tuần đâu. Chúng ta nhận lãnh Thánh Linh khi chúng ta tin.” Và—và đủ thứ tương tự như thế, anh em thấy. Và nói về phép báp-têm trong Danh Chúa Jêsus Christ, họ...chỗ mà Kinh Thánh

dạy nó cách đó; ồ, họ nói, “À, nhưng, thần học viện nói mà! Và ông A hay B gì đó nói!” Đó là sự thỏa hiệp. Hiểu không? Đức Chúa Trời không thể nào sử dụng một người như thế. Hiểu không?

221 Ngài có thể để một người bị đánh đuổi khắp cả nước như thế, và người đó bị đuổi ra và bị cười nhạo, và làm trò cười, và mọi sự khác như thế. Nhưng khi thời điểm thật đến, Đức Chúa Trời đứng dậy và chứng thực chính Ngài ngay trong sự đơn sơ ấy.

222 Mọc thẳng lên, như một bông hoa. Hạt giống, trông có vẻ đã tàn, nó chết và rơi xuống đất. Đào hạt giống nhỏ đó lên, nó đã mục nát, và trông bẩn thỉu. Nhưng từ nơi đó nảy ra sự sống tái tạo lại bông hoa khác.

223 Đức Chúa Trời ở trong sự đơn sơ. Ngài làm việc giống như vậy. Con đường đi lên là đi xuống, luôn luôn. Hãy tự hạ mình xuống. Đừng bao giờ nói, “Ồ, tôi có *cái này* và *cái kia*.” Bạn chẳng có gì cả. Chỉ—chỉ nên nhớ, nếu bạn có được ơn sủng của Chúa, thì hãy biết ơn vì điều đó, và khiêm nhường vì nó. Đấy, cứ giữ mình khiêm nhường.

224 Bây giờ tôi sẽ đi nhanh, vì đồng hồ...Tôi không muốn giữ anh chị em quá lâu quá, vì tôi không muốn anh chị em kiệt sức, đấy. Chúng ta còn có một thời gian dài trong suốt tuần lễ này.

225 Bây giờ, và bây giờ chúng ta thấy rằng người ta rất khôn ngoan và học thức.

226 Bây giờ tôi muốn chỉ anh chị em thấy điều khác. Người—người khác đi quá xa qua phía kia, họ trở thành cuồng tín, cố gắng ngoan đạo. Bây giờ, chúng ta biết mình có nhóm đó. Hiểu không? Họ đi qua phía khác.

227 Đó là chỗ mà tôi khác với nhóm của các anh em mà đã lôi kéo ra khỏi đây cách đây không lâu ra khỏi con—con đường của Sự Sáng. Họ, họ không thể thấy hiện tượng đó được thực hiện nếu họ không tự họp lại thành nhóm, vì vậy họ họp lại ở Canada và—và thành lập một nhóm người mà sẽ tự phong với nhau và làm sứ đồ và tiên tri, và các thứ. Và nó đã ngã xuống ngay qua đó. Hiểu không? Và nó sẽ luôn luôn vậy. Hiểu không? Họ trở nên... Họ cảm thấy rằng bởi vì rằng họ là...mà họ không...Họ cũng lên

án những cái kia, và—và các thứ, cho đến khi họ đi thẳng vào phía bên kia. Hiểu không?

228 Có một phía mà học thức cao, lạnh nhạt và lãnh đạm, họ phủ nhận mọi sự ở đó. Còn những người khác thì ở bên phía khác, bên phía khác với một nhóm người cảm xúc cực đoan, và chối bỏ Lời.

229 Nhưng Hội thánh chân thật ở lại ngay giữa đường. Bây giờ, nếu anh em để ý, ấy là—ấy là—ấy là phải có sự hiểu biết Kinh Thánh về những gì Đức Chúa Trời đã phán, và ấy là—ấy là thiêng liêng đủ để được ấm áp trong lòng của nó, và nó thật sự là con đường. Ê-sai đã nói nó sẽ là con đường đó. Ông nói, “Sẽ có một đường cái...”

230 Và các bạn quý báu, thánh khiết được ban phước, của giáo hội Nazarene, một cuộc vận hành nhỏ mạnh mẽ mà Đức Chúa Trời đã khởi sự, nhưng họ đã có được cái gì? Khi Đức Chúa Trời bắt đầu nói tiếng lạ trong nhà thờ, họ đã quá mộ đạo và quá nghi thức, đến nỗi họ gọi đó là “ma quỷ.” Và anh em thấy những gì đã xảy ra với họ chứ? Thấy không? Thấy không? Họ, họ, “Thánh khiết hơn anh chị em.” Và—và vì vậy chúng ta thấy rằng mọi thứ kia bắt đầu trở nên kém hiệu quả và chết ngay. Hiểu không? Và phía—phía khác.

231 Vậy thì, một bên trở thành kẻ cuồng tín. Bên kia trở thành lạnh lùng và nghi thức.

Bây giờ, Ê-sai nói rằng, “Sẽ có một đường cái...”

232 Và những người Nazarene, và nhiều người phái thánh khiết xưa, thường nói, “Con đường cái xưa đầy ơn phước! Vinh hiển thay Đức Chúa Trời! Chúng ta đang đi lên đường cái xưa!” Nhưng, các bạn nhớ, điều đó không chính xác những gì người đã nói.

233 Người nói, “Sẽ có một đường cái, và,” và là một liên từ, “và một con đường.” Và nó sẽ không được gọi là đường cái của sự thánh khiết, nhưng, “Con đường của sự thánh khiết.”

234 Vậy thì, một đường cái của sự thánh khiết, nhiều người cố gắng tự làm cho mình thánh khiết. Và khi anh em làm như thế, nó thật giống như tôi đã nói trước đây, nó giống như một...Nó

sẽ giống như một chim cú muốn mặc lấy lông chim bồ câu cho mình, để trở thành bồ câu, trong khi bản chất của nó vẫn là chim cú. Hiểu không? Người ấy, nó là...Nó sẽ giống như con quạ cố gắng mặc lấy một—một bộ lông của bồ câu, hay chim công, và nói rằng, “Bạn thấy không, tôi là con chim đẹp đấy.” Thấy không, đó là điều gì được sản xuất ra.

²³⁵ Nhưng con công không phải lo nó sẽ có lông chim công hay không. Bồ câu cũng chẳng lo rằng nó sẽ có lông chim bồ câu hay không. Miễn là bản chất nó là bồ câu, thì nó sẽ có lông bồ câu.

²³⁶ Và, đây, người thánh khiết bắt đầu nói, “Đàn bà phải để tóc dài và mặc áo dài tay, và—và tất cả những chuyện này, và váy dài, và không đeo nhẫn cưới hay bất cứ loại nữ trang nào.” Thấy đó, nó trở thành sự thánh khiết tự cho mình là công bình. Hiểu không? Hiểu không? Đó—đó là—đó là sự thánh khiết tự sản xuất ra. Nhưng Hội thánh thật của Đức Chúa Trời hằng sống thì...Và nhìn xem chuyện gì đã xảy ra với giáo phái đó. Bây giờ hết thầy họ cắt tóc, như người Ngũ Tuần, và—và đại loại cứ thế. Và—và họ hết thầy, gần như vậy, đều đeo nhẫn và vân vân. Hãy xem những người Ngũ Tuần, cách đây nhiều năm, họ chỉ trích về điều đó như thế nào, đây, và, “Chúng tôi, hội thánh! Chúng tôi, hội thánh!”

²³⁷ Hội Thánh là Thân thể của Đấng Christ. Đó là một cá nhân, giữa những cá nhân khác, mà được sinh ra trong Vương quốc của Đức Chúa Trời. Điều đó đến từ trong ra ngoài. Nó sống một cách tự động.

²³⁸ Anh em đừng yêu cầu con chiên sanh ra len, hay, chế tạo ra len, tôi muốn nói như vậy. Chiên không phải sản xuất ra len. Nó nói, “Này, năm nay chủ tôi muốn tôi có một ít len. Tôi phải ráng làm.” Không, việc duy nhất nó làm là cứ chỉ giữ mình là chiên. Đúng vậy. Len sẽ tự động...Nó sẽ—nó sẽ...Nó sẽ sanh ra len bởi vì...

²³⁹ Và chúng ta không được yêu cầu sản xuất ra các trái. Chúng ta được cho là sanh ra trái, đây, sanh ra các trái. Hiểu không? Chúng ta được cho là sanh ra bông trái. Và chừng nào bạn là cây sanh trái cho Chúa, với Lời của Đức Chúa Trời, Lời Chúa sẽ chứng thực chính Nó. Nó sẽ sanh trái miễn là có Lời ở trong đó. Chúa Jêsus phán, “Nếu các người cứ ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các

ngươi, hãy cầu xin bất cứ điều gì các ngươi muốn và điều đó sẽ được làm cho.” Hiểu không? Bạn không sản xuất ra nó. Bạn tự làm cho mình đừng lệ thuộc nó. Nó chỉ thật sự ở đó thôi, và cứ xảy ra và tiếp tục.

240 Bây giờ chúng ta hãy đi tiếp, thật nhanh lên giờ này, chỉ còn có vài phút, và rồi chúng ta sẽ kết thúc.

241 Bây giờ, nào, những người khác đi xa quá để trở thành những kẻ cuồng tín. Hiện giờ, họ đi qua bên kia. Và họ nghĩ, chỉ vì họ nhảy lên nhảy xuống, hay có được loại cảm giác hay cảm xúc nào đó, nói tiếng lạ, hay—hay—hay đưa ra lời tiên tri mà đã xảy ra đúng, hay điều gì giống thế, họ nghĩ đó là Nó, rằng—rằng họ đã có Nó rồi. Nhưng, không phải.

242 Chúa Jêsus phán, “Trong ngày đó có nhiều kẻ đến cùng Ta, và nói ‘Lạy Chúa, tôi chẳng đã từng nhân Danh Chúa mà nói tiên tri sao? Nhân Danh Chúa mà làm nhiều công việc, và đuổi quỷ sao?’” Ngài phán, “Hãy đi ra, Ta chẳng biết các ngươi bao giờ.” Hiểu không? Điều đó không phải. Điều đó không phải vậy, bạn ơi.

243 Đó là lý do...Và, tiếng lạ, bằng chứng ư? Tôi tin việc nói tiếng lạ, nhưng tôi không coi đó là bằng chứng duy nhất về Đức Thánh Linh. Không, thưa quý vị. Trái của Thánh Linh là chứng cứ. Hiểu không? Đúng thế. Vậy thì, anh em thấy, đó là lý do tôi khác với phong trào của các anh em Ngũ Tuần, trong cách đó, mà họ nói rằng, “Nếu một người nói tiếng lạ, thì người đó có Đức Thánh Linh.” Tôi khác. Chẳng có dấu hiệu gì người đó có Đức Thánh Linh cả. Hiểu không?

244 Tôi từng nghe ma quỷ nói tiếng lạ nhanh hết sức, uống máu từ sợ người, và kêu gọi ma quỷ.

245 Tôi đã từng thấy người da đỏ Anh-điêng bắt rắn và quán chung quanh họ, trong—trong—trong cơn mưa nhảy múa ngoài đó ở Arizona; giơ tay họ lên như thế, và chạy vòng quanh. Thầy phù thủy đi ra, tự đâm lấy mình. Và lấy cây viết chì mà viết xuống, và nó viết những tiếng lạ, và đưa ra sự thông dịch cho nó. Hiểu không?

Vì thế, đừng, đừng nói với tôi điều đó. Tôi cũng quá am hiểu về điều đó rồi. Hiểu không?

²⁴⁶ Vì vậy bông—bông trái của Thánh Linh là sự...Chúa Jêsus phán, “Bởi các trái của chúng,” không phải tiếng lạ hay cảm xúc, “nhưng bởi trái của họ mà các người sẽ biết họ.” Hiểu không? Vì vậy đó là trái của Thánh Linh. Chính Chúa tự bày tỏ Ngài trong sự khiêm nhường, êm dịu, và mỗi ngày như nhau. Có điều gì đó về nó, một người mà ở lại sống đúng với Lời. Mỗi lần người đó thấy Lời, người ấy liền chầm câu Nó với một tiếng “a-men,” cho dầu những người khác có nói gì đi nữa. Điều đó, người ấy tin Nó, anh em thấy. Được rồi. Hiểu không?

²⁴⁷ Nhưng chúng ta đi khá xa, để rồi, nghỉ yên trên sự cuồng tín, và Sa-tan đến giữa vòng dân sự. Đó là công việc của Sa-tan. Và nó là người kinh doanh giỏi. Và nó đến giữa dân sự, và làm cho họ nghĩ rằng họ đã có được Nó chỉ vì họ có thể nhảy lên xuống. Và rồi ghét người lân cận của mình? Không. Hiểu không?...để—để nói những điều, và nói tiếng lạ thật tuyệt vời, và những chuyện như thế.

²⁴⁸ Và, nên nhớ, anh em có thể nói tiếng Thánh Linh chân thật mà vẫn không có Thánh Linh. Kinh Thánh nói, “Dầu tôi nói được tiếng loài người và các Thiên sứ, mà không có tình yêu thương, thì điều đó chẳng ích chi cho tôi. Tôi trở nên như đồng kêu lên, và chập chỏa vang tiếng.” Cô-rinh-tô Nhất 13. Hiểu không? Vậy anh em đừng...Đừng làm thế, đấy.

²⁴⁹ Giám Lý nói, “Khi chúng ta kêu la, chúng ta sẽ có Nó,” nhưng họ không có. Nazarene nói, “Khi người ta sống thánh khiết, họ có Nó,” nhưng họ đã không có. Ngũ Tuần nói, “Chúng tôi nói tiếng lạ; chúng tôi có Nó,” nhưng họ đã không có. Hiểu không? Hiểu không?

²⁵⁰ Đức Chúa Trời, bày tỏ chính Ngài, không phải trong những cảm giác. Không, điều đó...Cảm giác, tuy nhiên, là với Thánh Linh. Bạn thấy chỗ đó không? Thật sự có được Nó rất khiêm nhường cho đến nỗi bất cứ ai đều có thể thấy Nó, nếu anh em—nếu anh em không cố đặt, tiêm vào tâm trí riêng của mình với Nó, đấy, và ý riêng của mình vào đó. Đó là Chúa.

²⁵¹ Bây giờ, và rồi họ trở thành một đám cuồng tín. Thế thì, ở đây là người hình thức lạnh lùng ở phía bên này; ở đây là những người cuồng tín phía bên kia; còn ở đây là Cô Dâu đi thẳng ngay qua tất cả điều đó, đang kêu gọi từ cả hai phía. Điều đó đúng. Đức Chúa Trời đang xác nhận Nó khi Ngài đến, Lời Ngài.

²⁵² Bây giờ, ồ, tôi phải bỏ băng điều này bởi vì tôi có rất nhiều điều ở đây. Và tôi—tôi phải...Thì giờ của tôi đã hết. Tôi sẽ đi thật nhanh như có thể được lúc này.

²⁵³ Từ Ê-đen, từ Ê-đen điều đó đã đến, đã được—được nói tiên tri rằng Đấng Mê-si sẽ đến; mọi cách từ Ê-đen.

²⁵⁴ Bây giờ tôi sẽ bỏ qua một vài lời Kinh Thánh tôi đã chép xuống đây, và những ghi chú, chỉ để bày tỏ Sứ điệp ra, đúng giờ, nếu tôi có thể. Đức Chúa Trời ẩn mình trong sự đơn sơ. Bây giờ, tôi sẽ nói nhanh, nhưng, tuy nhiên, tôi—tôi muốn anh em nắm được điều này. Hiểu không?

²⁵⁵ Từ lúc Ê-đen, đã được nói tiên tri rằng Đấng Mê-si sẽ đến. Đã được nói trước về Ngài sẽ là loại người gì. Chúng ta có thể nói thêm một thời gian dài. Anh em biết Kinh Thánh, Ngài sẽ là gì, Ngài sẽ là loại người như thế nào. Môi-se nói, “Chúa là Đức Chúa Trời của các ngươi sẽ dấy lên một Đấng Tiên Tri, giống như ta.” Họ biết rằng Đấng Mê-si đó là một vị tiên tri, là loại chức vụ Ngài sẽ có với Ngài. Tất cả các đấng tiên tri đều đã nói về những gì Ngài sẽ làm. Họ nói về điều đó trong các biểu tượng. Và nó đi thẳng qua đỉnh đầu của họ, và đi thẳng dưới những người còn lại của họ. Hiểu không? Hiểu không? Đi dưới người này, và qua người kia. Hiểu không?

²⁵⁶ Vào lúc Ngài đến như đã định, những người mà với họ Ngài đã được sai đến thì họ có sự giải thích riêng của họ về những gì mà Ngài đã có, theo sự giải nghĩa tưởng tượng riêng của họ.

²⁵⁷ Kinh Thánh không bao giờ thay đổi. Kinh Thánh luôn luôn như vậy. Đó là lý do tôi nói, “Thánh Kinh nói, và tôi ở lại sống với Điều đó, ‘Kinh Thánh không thuộc về sự giải thích cá nhân.’”

²⁵⁸ Vì vậy, tín đồ Giám Lý, Báp-tít, Ngũ Tuần, đừng cố đưa sự giải thích của mình với Nó, nói, “Nó không có nghĩa Đó. Nó có nghĩa này.”

259 Nó có nghĩa đúng như những gì Nó đã nói, hoàn toàn chính xác. Người nào đó nói, “Làm thế nào có thể biết điều đó?” Tôi không biết thế nào. Đó không phải là tôi nói điều đó. Chính Đức Chúa Trời lo liệu chuyện đó. Ngài là Đấng Mà đã nói điều đó, không phải tôi, đây, và Ngài sẽ lo liệu việc của Chính Ngài.

260 Nhưng bây giờ, nhưng, Đấng Mê-si này đã được nói tiên tri. Các đấng tiên tri nói hoàn toàn chính xác Ngài sẽ đến như thế nào, Ngài sẽ làm gì khi Ngài đến. Nhưng, sự giải thích riêng của chính họ về điều đó, giữa dân sự! Và khi Ngài đến, Ngài đã ở trong cách đơn giản như vậy, trong sự đơn sơ, đến nỗi cả nhóm giáo hội đều vấp ngã vì điều đó. Đúng vậy không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.] Ở đó, những người đó mà đã được dạy dỗ...

261 Một người không thể trở thành giáo sư, thầy tế lễ được, cho đến khi người đó được sanh ra trong dòng họ nào đó, gia tộc Lê-vi. Và, thử nghĩ, ông cố-cố-cố-cố-cố-cố-nội của người ấy là thầy tế lễ, đi đúng theo Lời đó, ở trong đền thờ, ngày và đêm.

262 Giống như linh mục Công giáo hay mục sư đó là một—một chức vụ được truyền lại, từ dòng dõi, đối với những giáo hội nào đó, và vân vân, “Ông cố-cố-cố nội tôi là giám mục Giám Lý. Ông nội tôi là giám mục, và đại loại như vậy.” Hiểu không?

263 Tất cả điều đó, đã sống đúng trong Lời, nhưng họ đã hình thành đường lối riêng của mình về nó. Và con cháu họ đã chấp nhận cách như vậy mà ông cha họ đã dạy. Cho đến nỗi, ông cha họ đã dạy nó sai trật đường lối thật, mà họ cứ theo đó mà thành lập tổ chức của nó như vậy, đến nỗi, khi Thánh Linh cố gắng muốn trình bày Lễ thật, họ không thể tiếp nhận Nó.

264 Và ngày nay cũng giống vậy. Tôi không muốn nói gay gắt, nhưng nó đúng. Ngày nay cũng xảy ra giống vậy. Họ làm cho nó rất—rất phức tạp, và—và cách khác nào đó. Họ dạy của họ... Giống như đã được nói, “Đức Chúa Trời không có cháu.” Anh chị em biết điều đó không? Chúa có các con trai, và Ngài có các con gái, nhưng không có cháu trai và cháu gái. Mọi người phải trả giá như nhau và đến cùng con đường như nhau. Đúng như cha bạn đã làm gì, bạn cũng phải làm vậy.

²⁶⁵ Vậy thì, vì thế, Ngài rất đơn sơ. Khi Đấng Mê-si này... Trong bốn ngàn năm, mọi tiên tri đều nói về Ngài; Đa-vít đã hát về Ngài, và qua hết thủy các thế hệ tiếp theo. Và khi Ngài đến, người ta đã dựng lên ý riêng của họ, những gì Ngài phải làm, cách mà Ngài sẽ làm. Cách nó được giải thích hoàn toàn, vẽ ra trên bảng biểu đồ và mọi thứ, cho đến khi, khi Ngài đến trong cách thật đơn sơ, nó thật sự—nó thật sự phá hủy hệ thống thần học của họ. Đấy, họ đã không biết điều đó.

²⁶⁶ Ngài đến dựa theo Lời. Bây giờ, bạn có tin rằng Đức Chúa Trời đã phán qua các đấng tiên tri, rằng Đấng Mê-si đó sẽ đến theo cách nào đó không? Tiếc rằng chúng ta không có thêm một giờ nữa để chúng ta có thể thông suốt ở đó và giải thích nó đã xảy ra thế nào. Hiểu không? Mặc dầu, hầu hết chúng ta, tất cả chúng ta đều biết nó đã như thế nào rồi. Cách Đức Chúa Trời phán Ngài sẽ đến như thế nào, và cách mà, “Hỡi người, Bết-lem của xứ Giu-đê, ngươi không phải là nhỏ nhất trong...” Và tất cả tiếp theo nữa ở đó, và cách mà Ngài sẽ làm, và Ngài làm gì. Hiểu không?

²⁶⁷ Và, tuy nhiên, Ngài rất đơn sơ! Đến nỗi, các học giả lớn đó đã quá lẫn lộn, đến nỗi họ đã bỏ mất nó. Nhưng, bạn biết Chúa Jê-sus không đến trái ngược với Lời. Ngài đến dựa theo Lời, nhưng ngược lại với sự thông giải của họ. Hiểu không? Ngài dạy những điều mà chống lại sự đào tạo thuộc hàng giáo phẩm của họ về Ngài.

²⁶⁸ Bây giờ, họ nói, bây giờ, chẳng hạn, “Khi Đấng Mê-si đến, chắc chắn, Ngài sẽ lên đền thờ và phán, ‘Hỡi Cai-phe,’ hay người nào làm thầy tế lễ thượng phẩm, ‘Ta đã đến.’ Ngài sẽ đến với mười triệu Thiên sứ đứng dàn chào. Đức Chúa Trời sẽ phán, ‘Được rồi, hỡi các người, ở dưới đó, các người thật là một—một hội thánh mạnh mẽ. Các người là dân Ta. Ta sẽ lật tay quay ở đây và để cho hành lang Thiên đàng xuống. Ta đang sai Đấng Mê-si đến với các người, sáng nay. Ta sẽ để nó đáp xuống ngay ngoài sân ở đó, và tất cả dân sự đứng chung quanh.’ Nói, ‘Tiến sĩ A hay B gì đó, người và Tiến sĩ A hay B gì đó, hết thủy các người có thể đứng đầu, để chào mừng Ngài trước tiên, các người thấy đó.’”

269 Vậy thì đó có lẽ là điều gì giống như họ đang nghĩ hôm nay. Bây giờ, tôi biết nó một chút...Nó có vẻ hơi thô bạo một chút. Nhưng tôi không...Tôi đang cố đưa ra một quan điểm.

270 “Và—và, ở đó, đó là cách nó sẽ xảy ra vậy. Và nếu không đến cách ấy, thì không đúng; nó là anti-christ. Hiểu không? Nếu nó không đến đúng cách đó, thì nó là anti-christ, anh em thấy, vì vậy nó sẽ không phải vậy. Và vì thế, thế thì, sẽ có một...Thế rồi, việc kế tiếp là giáng xuống, sẽ có khoảng mười triệu Thiên sứ đàn chào, với ban nhạc của họ. Và họ sẽ đáp xuống ngoài sân đó, nơi mà vua Sa-lô-môn đã xây đền thờ, và, ồ, hết thấy họ lên xuống nơi đây, nơi thánh này mà các thánh đồ và bậc hiền triết đã chết, và đại loại như vậy!”

271 “Đúng,” Chúa Jêsus phán, “các ngươi là kẻ giả hình! Các ngươi là con của ma quỷ!” Phán, “Các ngươi sơn phết mô mã các đấng tiên tri, mà cha ông các ngươi đã đưa họ vào đó.” Đúng thế. Đúng thế. Hiểu không? “Bao nhiêu người công chính và các đấng tiên tri đã được sai đến với các ngươi, và các ngươi vẫn giết mỗi người trong họ!” Hiểu không? Nhưng những người nào Ngài sẽ gọi là “công chính”? Họ, những người mà họ gọi là, “những kẻ cuồng tín và quái gở.” Vâng.

Ở đó, họ nghĩ nó sẽ đến cách đó.

272 Nhưng, khi, Ngài đến trong một chuồng bò, sanh bởi một—một nữ đồng trinh, với người thợ mộc bình thường là cha nuôi, và một—một cô gái tầm thường, không ai biết tới. Thấy đó, không phải là con gái của thầy cả thượng phẩm, hay gì đó. Ngài—Ngài đến như...từ một người đàn bà nhỏ bé sống trong—trong một miền quê bản hàn, nhỏ bé gọi là Na-xa-rét. Và chỉ là người góa vợ bình thường; vợ ông đã chết. Ông có vài đứa con; Giô-sép. Và—và nàng đã hứa hôn. Và rồi Ngài đến, trước hết là với một cái tên xấu xa. Họ nói Ngài là con hoang. Ồ, chao ôi!

273 Điều đó đụng vào sự tao nhã của họ quá mạnh. Hiểu không? Đạo đức học vấn của họ không thể nào nuốt nổi điều đó. Sự giải thích của họ về Kinh Thánh hoàn toàn không biết gì về điều đó, nhưng tuy nhiên đó chính là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Ồ, chao ôi!

274 Nghĩ đến điều đó, tôi run sợ, và thấy sự việc y hệt tái diễn lại. Đức Chúa Trời không thể thay đổi.

275 Đã mười hai giờ rồi, nhưng tôi...Xin anh chị em cứ, hay là, tôi sẽ dừng lại, hay là cứ tiếp tục? [Hội chúng nói, “Không.”—Bt.] Đó là...Cảm ơn anh chị em. Cứ ngồi yên chỉ một chút nữa thôi, đây. [“Cứ tiếp tục.”] Vậy thì, đây là, tôi đang làm nền tảng điều gì đó ở đây cho Sự điệp kế tiếp, đây. Và tôi sẽ cố gắng để anh chị em ra về càng sớm càng tốt, có lẽ mười hay mười lăm phút nữa, nếu chúng ta có thể. Chúa ban phước cho anh chị em.

276 Để ý, nào, vì nó quá đơn sơ, đến nỗi nó—nó—nó thật sự trượt khỏi mục đích, dành cho họ. Nhưng nó đụng vào mục đích của Đức Chúa Trời. Đây, nó đụng vào Lời. Ngài đến hoàn toàn chính xác theo cách Ngài đã phán. Nhưng, họ, sự giải thích của họ về nó thì sai. Sự giải thích của họ về đấng giải cứu trong thời Môi-se thì sai. Sự giải thích của họ trong thời Nô-ê thì sai, đây, nhưng Chúa đến theo Lời Ngài.

277 Và rồi Chúa Jêsus đến, và Ngài—và Ngài đã dạy những điều ngược lại. “Nếu Ngài là Đấng Mê-si, hãy làm *như thế và như thế*,” anh chị em thấy. “Nếu Ngài là, hãy xuống khỏi thập tự giá đi và chỉ cho chúng tôi thấy điều đó bây giờ.” Hiểu không? Nhưng Đức Chúa Trời không làm trò hề cho dân sự. Đức Chúa Trời chỉ làm điều mà làm vui lòng và đúng đắn.

278 Họ nghĩ rằng Đấng như vậy chắc chắn phải đến với dàn chào vĩ đại của các Thiên sứ. Nhưng Ngài đến trong chuồng bò. Và, với đạo đức riêng của họ, thật là lối bịch cho một người bình thường nghĩ rằng Đức Chúa Trời Toàn Năng, Đức Giê-hô-va toàn năng vĩ đại, Đấng làm chủ trái đất và tạo dựng mọi sự, lại không thể chuẩn bị một chỗ cho Con Trẻ của Chính Ngài được sanh ra, tốt hơn cái chuồng bò nào đó trên đồng phân. Làm sao có thể ở đó...? Hiểu không?

279 Chuyện gì vậy? Đức Chúa Trời trong sự đơn sơ. Đó là điều làm cho Ngài quá vĩ đại. Thấy đó, những nguyên tắc giáo dục không thể cho phép hạ mình nhỏ đến mức như thế; đây, nó không thể chịu đựng điều đó. Nhưng Đức Chúa Trời quá lớn đến nỗi Ngài hạ chính Mình xuống với điều đó, thậm chí không mặc quần áo cho Con của Chính Ngài. Hãy suy nghĩ về điều đó! Và thế gian...

Không có chỗ trong quán. Và Ngài đi vào một chuồng bò, một rìa đá nhỏ—nhỏ bé, giống như, một—một cái hang nhỏ, phía sau sườn đồi. Và ở đó Con của Đức Chúa Trời đã đến trên cái giường bằng rơm rạ. Ôi, điều đó thật khác biệt nhiều so với buổi nhóm ở trên đó...

²⁸⁰ Còn mẹ Ngài đã mang thai. Bà đã mang thai, ồ, nhiều tháng trước khi được hứa hôn để cưới, hay là, ngay cả trước khi kết hôn. Hiểu không? Bà đã là mang thai. Và người ta thấy được điều đó, và họ biết rằng nó đã xảy ra cách này. Và, Ma-ri, trong lòng bà, biết chuyện gì sẽ xảy ra.

²⁸¹ Và Giô-sép không hiểu. Nhưng Thiên sứ của Chúa đến với người vào ban đêm, phán, “Hỡi Giô-sép, người là con của Đa-vít. Người đừng sợ phải lấy Ma-ri làm vợ, vì không có gì xấu cả, nhưng đó là bởi Đức Thánh Linh.” Điều đó được quyết định như vậy. Giô-sép, người đàn ông đó, có sự tương giao như vậy với Đức Chúa Trời, đến nỗi Đức Chúa Trời có thể nói với người.

²⁸² Nhưng ngày nay chúng ta bị những cái áo giáo phẩm bao quanh chúng ta đến nỗi không điều gì có thể nói với chúng ta, bên ngoài của nhóm giáo quyền mà chúng ta lệ thuộc. Tôi không muốn nói nặng quá hay là cực đoan, vì vậy tôi sẽ để mặc điều đó ở đây. Để ý. Nhưng anh em hiểu tôi muốn nói gì. Để ý.

²⁸³ Một chuồng bò thật lố bịch, cho họ, những người hào nhoáng. Chúng ta thậm chí không có bảng ký thuật nào nói Ngài đã từng đi học một ngày ở đâu cả; và tuy nhiên, ở tuổi mười hai, một đứa trẻ đơn sơ đã làm các thầy tế lễ trong đền thờ kinh ngạc, với sự giảng dạy của Ngài. Ô, chao ôi! Đó là gì? Đức Chúa Trời ẩn Mình trong sự đơn sơ. Tôi cảm thấy mộ đạo ngay lúc này. Đức Chúa Trời ẩn Mình trong chuồng gia súc. Đức Chúa Trời ẩn Mình trong một Con Trẻ nhỏ. Thấy không? Hãy xem, nó sẽ hiển hiện, sau một thời gian ngắn, mặc dầu, đấy.

²⁸⁴ Ngài phải đi...Ngài...nơi Ngài đi trên đường phố. Các bậc cha mẹ, không nghi ngờ gì, sẽ xầm xì và nói, “Đừng chơi với thằng bé đó. Đừng quan hệ gì với nó. Mẹ nó chẳng là gì ngoài một gái điếm tầm thường, đấy. Và, cha mẹ nó, đứa bé đó được sanh ra...Trước khi họ thật sự cưới nhau, cô ta đã có thai rồi. Đừng có quan hệ gì với nó.”

285 Ma-ri nghĩ thật tuyệt vời! Nhưng, nói chung là, cho dầu bên ngoài người đời nghĩ gì, bà suy gẫm về hết thấy những điều này. Họ giấu điều đó trong lòng. Họ biết. Họ không thể nói điều gì xấu chống lại nó.

286 Đôi khi, Đức Chúa Trời phán với người của Ngài, như vậy, “Hãy giữ im lặng. Đừng nói gì hết về chuyện đó.”

287 Có nhiều người trong buổi nhóm của tôi nói, “Ồ, nếu anh là đầy tớ Đấng Christ, thì anh biết *điều này* đang xảy ra ở trên đó.”

288 Chắc chắn, tôi biết nó đang xảy ra. Nhưng thế thì bạn sẽ làm gì khi Ngài phán, “Hãy giữ im lặng. Đừng nói gì về điều đó?”

289 Dẫn một số người đến ngày nọ, và chỉ cho họ, trên một quyển sách. “Điều gì đó được nói, cách đây nhiều năm,” tôi nói.

Nói, “Ồ, tôi không thể hiểu được điều đó.”

290 Tôi nói, “Anh thấy ở đó không?” Nó đây này, phía sau đó, có ghi ngày tháng và mọi sự, khi nó đã xảy ra ở đó. Nhiều người đã thấy điều đó trong sách ở đây. Tôi nói, “Sẽ ứng nghiệm điều này sẽ xảy ra theo cách *này* và cách *kia*.”

291 Nói, “Ồ, vậy sao anh đã không nói gì về chuyện đó?” Chính là vì...Nó phải là cách ấy. Hiểu không?

292 Và Giô-sép biết khác hẳn. Ông đã biết Đứa trẻ này thuộc về Ai. Ma-ri biết Nó thuộc về Ai. Chúa Jêsus biết Cha Ngài là Ai. Ngài đã nói gì? “Ta phải làm việc của Cha Ta.” Không phải cửa gỗ và— và làm cửa; nhưng về công việc của Cha Ngài. A-men. Nói điều đó với mẹ Ngài, “Người không hiểu được rằng, Ta, đây là lúc cho Ta phải làm công việc của Cha Ta sao?”

293 Bấy giờ, họ nghĩ, “Đứa Trẻ tầm thường huyền hoang này...” Bất cứ đứa con hoang nào đều là loại người kỳ cục, lập dị, dù thế nào đi nữa. Và thế đấy, xem đó, nhưng, Đức Chúa Trời ẩn Mình. Hãy lắng nghe. Đức Chúa Trời ẩn Mình trong những gì, mà bị thế gian nghĩ, như là, “Ô uest, hư hỏng, bất hợp pháp.”

294 Nhìn xem, Đức Chúa Trời ẩn Mình trong sự hư hoại của dòng dõi chết, để đem đến sự sống. Hiểu không? Anh chị em hiểu được điều đó không?

295 Đức Chúa Trời ẩn Mình trong một người đàn bà giặt đồ nhỏ bé, đơn sơ. Hay một người đàn ông bình thường với bữa ăn chính của mình dưới cánh tay, hôn từ già vợ con, và đi ra nơi đó, và có thể ẩn giấu chính Ngài trong người đó để làm những việc mà vị tổng giám mục chẳng biết gì. Hiểu không? Bạn không nghe Ngài thối còi và sai đi ra. Ngài, Đức Chúa Trời, thật sự được sự tôn vinh, chỉ thế thôi. Người đơn sơ nghe điều đó và vui mừng, đấy.

296 Vậy thì, Đức Chúa Trời đang ẩn Mình trong sự đơn sơ của một Con Trẻ, ẩn Mình trong sự đơn sơ của một—một gia đình bình thường. Đức Chúa Trời! Và hàng giáo phẩm, và những người quan trọng, khôn ngoan, bậc anh tài, và—và tất cả họ, và những Hê-rốt, và đại loại như vậy, của thời đó, và những Nê-rô, và tất cả họ đều không nhận thấy điều đó. Đức Chúa Trời ẩn mình trong sự đơn sơ.

297 Nào, nhanh lên. Giảng Báp-tít, trong Ê-sai 40. Chúng ta có thể đọc nếu anh chị em muốn. Ma-la-chi 3. Tất cả, vâng, anh chị em đánh dấu nó nếu anh chị em muốn. Ê-sai 40, hết thấy, anh chị em đều biết, nói về sự bình an cho...như nó có. Có lẽ tôi...Có thể là tốt để tôi—tôi—tôi sẽ đọc nó ngay ở đây, nếu anh chị em còn—anh chị em còn nhiều thì giờ. [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Chúng ta hãy đọc nó, chỉ một phút. Chúng ta sẽ lật ra ở đây trong Sách Ê-sai, chương thứ 40, và—và đọc ở đây và chỉ những gì người nói về điều này bây giờ. Hãy xem ở đây, “Hãy yên ủi, hãy yên ủi dân Ta.” Bây giờ, nên nhớ, đây đã là bảy trăm mười hai năm. Nhìn đầu đề trên đó, đấy. Bảy trăm mười hai năm trước khi người được sanh ra, đây là một nhà tiên tri nói về người.

Hãy yên ủi, hãy yên ủi dân Ta, CHÚA phán.

Hãy nói những lời cho thấu lòng với Giê-ru-sa-lem, và rao cho nó, rằng sự tranh chiến của nó đã trọn, rằng tội lỗi nó đã được tha: vì nó đã chịu...gấp hai từ tay CHÚA vì tất cả các tội của mình.

Có tiếng của người... đang kêu rằng trong đồng vắng, Hãy dọn đường của CHÚA, ban bằng con đường của Ngài trong sa mạc, một đường cái cho Đức Chúa Trời của chúng ta.

Và mọi nơi trũng thấp sẽ được cao lên, và mọi núi mọi gò sẽ bị hạ xuống; và các nơi gập ghềnh sẽ được làm cho bằng, và các nơi dốc hãm... sẽ được làm cho bằng phẳng:

298 Ô, chà, chao ôi! Thật đã có một con người như thế! Hiểu không? Bây giờ hãy lật tới Ma-la-chi, với tôi, Sách cuối cùng của... cuối cùng của các tiên tri trong Cựu Ước. Bây giờ, trong Ma-la-chi, nghe đây. Ma-la-chi nói điều đó, đúng vào thời điểm cuối cùng, vì vậy anh em chắc chắn không quên điều đó. Ma-la-chi, chương thứ 3.

Này, Ta sẽ sai sứ giả Ta, và người sẽ dọn đường trước mặt Ta: và Chúa, mà các người tìm kiếm, sẽ thành linh vào trong đền thờ Ngài, tức là sứ giả của sự giao ước, mà các người trông mong: Này, người sẽ đến, CHÚA vạn quân phán vậy.

299 Vẫn nói về Giảng, “Ta sai sứ giả Ta đến trước Ta, để dọn đường.” Chúa Jêsus nói về điều đó, trong Ma-thi-ơ 11:10, nói:

Nếu các người có thể tiếp nhận điều đó, đó là người đã được nói về, Này, Ta sai sứ giả Ta đến trước mặt Ta,...

300 Hiểu không? Đúng thế. Bây giờ, tất cả điều này đã được nói thật lạ thay! Khi mà, đã xảy ra bảy trăm năm sau, có người dọn đường đến trước Đấng Mê-si. Nhưng khi người xuất hiện, đến trong sự đơn sơ như vậy, thì họ đã không nhận biết người. Họ đã không nhận biết người.

301 Bây giờ, nên nhớ, người là con của thầy tế lễ. Ô, nhìn thật là khờ dại cho người vì người không đi theo chức vụ của cha mình, trở về với thần học viện. Nhưng công việc của người quá quan trọng. Lúc chín tuổi, người đã đi vào trong sa mạc. Và người ra khỏi đó, thì giảng đạo. Họ đã không thấy điều đó. Người quá đơn sơ, quá đơn sơ, vì sự học vấn bóng bẩy cao sang của họ không thể tin được một người như vậy. Họ nghĩ, khi người này đến...

302 Còn thế nào về, “Mọi nơi cao sẽ bị hạ xuống, mọi nơi trũng thấp sẽ được cao lên, tất cả các nơi gập ghềnh sẽ được làm cho bằng phẳng”? Đa-vít đã thấy điều đó, và nói, “Các—các núi nhảy nhót như cừu con, và lá cây vỗ tay.” [Anh Branham vỗ tay với nhau nhiều lần—Bt.]

³⁰³ Điều gì? Nó đã xảy ra không? Một lão già râu ria như thế, lại không có học thức gì cả, với mảnh da cừu quấn quanh người, khập khểnh ra khỏi đồng vắng xứ Giu-đê, nói, “Hãy ăn năn, vì Vương quốc Thiên đàng đã gần rồi. Và hỡi các người đăm răn độc, các người đừng nghĩ nói, ‘Tôi thuộc về tổ chức nào đó.’ Đức Chúa Trời có thể làm những hòn đá này sanh ra con cái cho Áp-ra-ham.” Chao ôi!

“Ồ, đó không phải ông ta đâu. Chúng ta biết đó không phải ông ta.”

³⁰⁴ Nhưng đó chính là ông! Đấy, ông đang dọn đường cho sạch. Hiểu không? Đó là lúc những nơi gập ghềnh được làm cho bằng phẳng. Đó là nơi mà những nơi cao đã bị hạ xuống. “Đừng nghĩ rằng người là con cháu Áp-ra-ham. Đừng nói với ta thứ đó, vì Đức Chúa Trời có thể khiến những hòn đá này sanh ra con cái cho Áp-ra-ham.” Những nơi cao đã bị hạ xuống.Ồ, chao ôi! Chính là thế. Vâng. Thấy sự khác biệt không? Người đã nói đó là điều sẽ xảy ra.

³⁰⁵ Và khi nó xảy ra, họ nghĩ rằng, ồ, chao ôi, họ đã thật sự sẵn sàng để tiếp nhận người, nếu người đến trong tổ chức của chính họ. Nhưng bởi vì...Người đến như thế, trong cách đơn sơ như vậy. Tuy nhiên, trong sự thông giải Thánh Kinh, những nơi cao bị hạ xuống. Họ không muốn chấp nhận điều đó, ngoài những gì họ đã có.

³⁰⁶ Chao ôi, người đã cạo sạch họ. Người đã làm rúng động chỗ ẩn núp của họ. Nói, “Hỡi loài răn độc các người! Loài răn đồng cỏ các người! Ta nói cùng các người, cái búa đã để kề gốc cây. Và mọi cây nào mà sẽ không sanh trái, thì bị đốn và quăng vào lửa. Ta thật sẽ lấy nước mà làm phép báp-têm cho các người, nhưng có Đấng đến sau ta, là Đấng có quyền phép hơn ta; Ngài sẽ làm phép báp-têm cho các người bằng Thánh Linh và Lửa. Và quạt Ngài trong tay Ngài. Ngài sẽ làm sạch những nền nhà. Và Ngài sẽ thâu-...đốt sạch trấu; và chứa lúa mì vào kho.” A-men.

³⁰⁷ Đó là khi mà những nơi gồ ghề được làm cho bằng phẳng, đấy, nhưng người ta đã không hiểu được điều đó. Nhưng nó hoàn toàn chính xác với Lời, thật đúng như Lời đã phán điều đó. Rất đơn sơ, đến nỗi họ đã bỏ mất nó. Họ không thấy được điều đó.

308 Bạn đừng để điều đó làm cho mù. Hiểu không? Bạn đừng để điều đó làm cho mù. Vậy, hãy nghe, nào.

309 Họ đã bỏ lỡ nó. Người quá đơn sơ, vì niềm tin bình thường của họ về một người như vậy, mà người ấy bỏ lỡ nó. Một lần nữa, đó là gì? Đức Chúa Trời, mà chính là Lời, ẩn mình trong sự đơn sơ; không phải là thầy tế lễ với áo cổ tròn, khôn ngoan, học thức.

310 Chúa Jêsus đã hỏi họ điều tương tự. Ngài phán, “Các người đi ra để xem cái gì?” Khi các môn đồ của Giảng đến. Nói, “Người đi xem cái gì? Có phải xem một người mặc áo dài thầy tế lễ chẳng, các người biết, và áo tốt đẹp chẳng,” Ngài phán, “loại thầy giảng đó—đó—đó—đó chẳng?” Ngài phán, “Các người đi xem người đó chẳng?”

311 Phán, “Không. Họ hôn em bé, và, các người biết, và chôn người chết. Họ, họ không biết gì về gươm hai lưỡi trên chiến trường. Họ đi ra đó với bài giảng trí thức nào đó, cho Câu lạc bộ Kiwanis hay gì đó, các người biết. Họ được lắm ở đó. Nhưng khi đến ngoài trận chiến đó, đối mặt nó, thì họ chẳng biết gì cả. Họ—họ, họ ở trong các cung điện nhà vua. Họ làm trò ngớ ngẩn với loại nổi danh đó.”

312 Nhưng phán, “Thế thì các người đã đi xem điều gì? Các người đi xem cây sậy bị gió rung chẳng? Một người mà có thể nói... Người nào đó nói, ‘Anh biết, anh thuộc về—anh thuộc về phái Một Ngôi; nhưng nếu anh đến đây với Hội Phúc Âm, tôi sẽ nói cho anh biết điều tôi sẽ làm, chúng tôi sẽ—chúng tôi sẽ làm điều đó...’ ‘Tôi tin tôi sẽ làm điều đó.’ Hừ! Cây sậy, bị rung? Không phải Giảng. Không, không. Không, không. ‘Nếu người đến, là một người Sa-đu-sê và không phải là người Pha-ri-si, hay cái gì đó, lúc ấy?’ Các người đã không thấy ai bị gió rung; không phải Giảng.” Không, thưa quý vị, thưa anh em; không phải người.

313 Ngài phán, “Thế thì các người đi xem điều gì? Một đấng tiên tri chẳng?” Phải là một tiên tri để làm điều đó, đấy. Ngài phán... Bây giờ, đó là chứng cứ của một tiên tri, đấy, Lời Đức Chúa Trời ở với người. Lời đến với vị tiên tri. Hiểu không? Phán, “Các người đi xem gì? Một đấng tiên tri chẳng?” Phán, “Phải, đúng vậy. Nhưng,

Ta nói cùng các người, có một người còn hơn một tiên tri nữa, vì người đã đến rồi.”

³¹⁴ Tại sao người còn hơn là vị tiên tri? Người là sứ giả của Giao ước, chắc chắn là vậy, là con đường bắc cầu giữa luật pháp và ân điển. Người là yếu tố quyết định, ở đó, đã được nói đến.

³¹⁵ Ngài phán, “Nếu người có thể tin nhận, thì đây là người mà đáng tiên tri đã nói đến, ‘Đây,’ trong Ma-la-chi 3, ‘Ta sẽ sai sứ giả Ta đi trước mặt Ta, đây, và người sẽ dọn đường trước mặt Ta.’” Hiểu không? Ô, Ngài quá đơn sơ. Đức Chúa một lần nữa ẩn mình trong sự đơn sơ.

³¹⁶ Rồi hãy nhìn xem người đã làm gì. Người đã giảng một Đấng Christ toàn năng như vậy sẽ đến, “Ngài có cái quạt của Ngài trong tay Ngài. Ngài sẽ...Ngài đang quạt theo cách của Ngài. Ồ, ta muốn nói, Ngài sẽ dề sạch các sân lúa của Ngài. Ngài cũng sẽ, gom rác rưởi, và quét nó ra ngoài xa kia và đốt nó. Đúng thế. Ngài gom lúa lại và đem nó vào trong kho.” Đây, ông đã được hà hơi.

³¹⁷ Nhưng khi Chúa Jêsus đến, họ đang trông đợi...Và tất cả họ các sứ đồ, anh em biết, họ đang trông mong một điều gì lớn sẽ đến. “Chao ôi, chao ôi! Ồ, Ngài đang đến. Tất cả chỉ thế thôi. Ồ, Ngài sẽ làm quyền phép. Ngài sẽ đuổi dân Rô-ma ra khỏi đất. Chao ôi! Ngài sẽ khiến người Hi-lạp hành động cách *này*, và người Rô-ma hành động cách *kia*, khi Ngài đến.”

³¹⁸ Khi Ngài đến, một anh chàng thấp hèn bị đẩy đưa từ chỗ này đến chỗ khác. Điều gì vậy? Đức Chúa Trời ẩn Mình trong sự đơn sơ. Ồ, chao ôi!

³¹⁹ Rồi Ngài đứng nơi cuối Sứ điệp của Ngài, và phán, “Ai có thể lên án Ta về tội lỗi? Hết thấy những gì Kinh Thánh đã nói mà Ta sẽ làm...Nếu Ta không làm những việc của Cha Ta, thì hãy lên án Ta. Nhưng điều gì Kinh Thánh nói rằng Ta sẽ làm, mà Ta đã không làm chẳng?” Tội lỗi là sự vô tín, bạn biết đấy. “Ai có thể lên án Ta? Nếu Ta đuổi quỷ bởi ngón tay của Đức Chúa Trời, thì hãy chỉ cho Ta biết những gì các người đang làm về nó.” Sự đơn sơ!

³²⁰ Thậm chí đã đầu phục chính Ngài cho đến chết! Nhưng, ồ, vào buổi sáng Phục sinh đó, halélugia, đó là nơi Ngài đã làm sạch nền. Ngài quét sạch rác rưởi, chắc chắn, hỡi anh em. Phải, thật

vậy. Và lúa mì đã được niêm phong trong kho. Nằm đó trong đất, với Sự sống Đòi đòi yên nghỉ trong đó, chờ đợi Ngày lớn đó mà chúng ta sẽ nói về, sự Đến của Chúa, khi sự sống đó sẽ đến với Sự Sống; và chúng ta sẽ đứng dậy trong sự sống lại đó, được cất lên không trung với Ngài, và được thu vào trong Kho. Và rơm rác sẽ bị đốt ở dưới kia; trấu được quăn quanh, và cố kéo Nó đi cách này hay cách kia, sẽ bị đốt vào lửa không hề tắt. A-men. Ồ, Ngài chẳng tuyệt vời sao? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

³²¹ Họ đã bỏ qua Ngài, Đức Chúa Trời ở trong sự đơn sơ. Tại sao? Tại sao? Ngài không bao giờ giảng bằng ngôn từ của hàng giáo phẩm. Ngài không bao giờ. Ngài không bao giờ giảng như thầy giảng. Hiểu không? Ngài giảng giống như một...Ngài dùng những từ ngữ đơn sơ của Đức Chúa Trời, những từ ngữ như “búa được đặt,” những từ ngữ về “cây,” những chữ “những con rắn.” Không phải giáo sư thần học viện nào đó, như ở trong hàng giáo phẩm của thời đại, như Tiến sĩ Thần đạo, Tiến sĩ *A hay B gì đó*. Ngài không làm thế. Ngài đã giảng như người tiều phu ở nơi nào đó ngoài kia. Ngài nói về những cái búa, và cây cối, và những con rắn, và những vật như thế, và lúa mì, và những cái kho, và mọi vật như thế. Tôi đoán, Ngài sẽ được coi như là, một thầy giảng đường phố, ngày nay. Tôi nghĩ họ gọi Ngài là “thầy giảng đường phố” trong thời đó, đứng trên gốc cây nào đó bên sông Giô-đanh. Có lẽ...Đức Chúa Trời trong sự đơn sơ, ẩn mình khỏi sự khôn ngoan của thế gian.

³²² Bây giờ chúng ta hãy tìm xem. Chúa Jêsus phán, “Con cảm ơn Cha, lạy Cha, vì Ngài đã giấu điều này với sự khôn ngoan của thế gian, mà sẽ bày tỏ cho con trẻ nào muốn hiểu.” Hiểu không? Đức Chúa Trời ẩn mình trong sự đơn sơ, trong Đấng Christ. Đức Chúa Trời ẩn mình trong sự đơn sơ, trong Giảng. Hiểu không? Cứ...Đấy, Ngài—Ngài là...Cứ suy nghĩ về điều đó, Đức Chúa Trời trong sự đơn sơ, ẩn Mình khỏi sự khôn ngoan của thế gian.

³²³ Bây giờ chúng ta sẽ kết thúc, trong một, hay hai phút, vì tôi không muốn giữ anh chị em lâu hơn.

³²⁴ Nhìn đây, chúng ta hãy ngừng đây trong một phút, có điều gì đó riêng tư. Suy nghĩ về thời đại mà chúng ta đang sống, để kết thúc ở đây bây giờ. Suy nghĩ về thời đại chúng ta đang sống,

khi Chúa xuống trong chỗ thấp hèn nơi chúng ta đang ở, chữa lành người đau. Và người giàu có, và kiêu ngạo, và học thức cao nói, “Thời đại của phép lạ đã qua rồi. Không còn chuyện như sự chữa lành Thiêng liêng.”

325 Anh chị em nhớ Sứ điệp tôi đã giảng ngay trên mảnh đất nhỏ bé này, buổi sáng hôm tôi ra đi, về Đa-vít và Gô-li-át không?

326 Nói, “Anh sẽ đối đầu với thế giới học thức ngoài đó như thế nào, Anh Branham, với tất cả Điều này?”

327 Tôi nói, “Tôi không thể tránh sẽ gặp họ như thế nào. Đức Chúa Trời phán, ‘Hãy đi.’” Hiếu không? Chỉ thế thôi, đấy. Đó là Lời Ngài. Ngài đã hứa Nó. Thời giờ là đây.

328 Khi Thiên sứ đó, mà anh em thấy tấm hình ấy ở trên đây, đã hiện xuống dưới sông kia ngày ấy, ba mươi năm trước vào tháng Sáu sắp đến này, hay đúng hơn là, ba mươi ba năm về trước, tháng Sáu sắp đến này; và phán, “Như Giảng Báp-tít đã được sai đi,” trước mặt năm ngàn người hay nhiều hơn nữa, “giờ đã đến khi Sứ điệp của người sẽ trải ra toàn thế giới.”

329 Anh em nhớ lời chỉ trích, nếu có người nào trong anh em ở đó. Tôi đoán, Roy Slaughter, hay vài người ngồi đây, còn nhớ ngày đó; hay người nào đó, Bà Spencer, hay—hay bất cứ ai trong số những người già ở đây mà—mà hẳn biết, đấy; George Wright, hay vài người trong họ, đấy, biết điều đó, nó đã xảy ra thế nào. Nhưng Nó chẳng đã làm điều đó chẳng? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Nó đã làm rồi.

330 Và rồi nửa chừng, thì họ bác bỏ, và nói, “Chỉ là phương pháp chữa bệnh bằng tâm lý thôi.” Và Đức Chúa Trời đã quay lại ngay phía sau và sai một con đại thử già cầm vào nơi đó, và được chữa lành bởi Quyền năng của Đức Chúa Trời.

331 Lyle Wood và Banks, trong khi chúng tôi đang ngồi dưới đó, và biết Lẽ thật Đức Chúa Trời được minh chứng. Khi mà, một con cá, nhỏ, chết, nổi trên nước. Và Đức Thánh Linh nói, ngày trước đó, Ngài sẽ tỏ cho họ thấy sự Vinh hiển Ngài và làm điều gì đó về nó. Và ở đó sáng hôm ấy, đứng ở đó, và Đức Thánh Linh giảng xuống trên chiếc thuyền ấy, và tôi đứng dậy và nói với con cá đó. Và nó đang nằm chết, trên mặt nước, trong nửa giờ; bộ lòng và

ruột nó lòi ra khỏi miệng nó. Nó sống lại, và lợi mạnh mẽ như bất cứ con cá nào khác. Đó là gì? Đức Chúa Trời ẩn Mình trong sự đơn sơ.

³³² Đức Chúa Trời có thể khiến những đá này sanh ra con cái cho Áp-ra-ham. Đức Chúa Trời có thể chữa lành con đại thử, hay con cá, hoặc bất cứ cái gì. Nếu Ngài đem Sứ điệp của Ngài đến, và người ta không tin Nó, Đức Chúa Trời có thể làm cho con đại thử tin Nó. Halêlugia! Đức Chúa Trời có thể làm cho con cá đã chết sống lại. Ngài có thể làm cho con đại thử đã chết sống lại. Ngài có thể. Ngài có thể làm bất cứ điều gì Ngài muốn.

³³³ Thật đáng quở trách cho thời đại này! Khi họ sa ngã vì Nó, và lẫn lộn về Nó, và, “Anh đừng làm *điều này* và làm *điều kia*.” Và Đức Chúa Trời sai một con vật đơn sơ đến. Hiểu không? Thật là đáng khiển trách! Đó là gì? Đức Chúa Trời trong sự đơn sơ, đấy, bày tỏ chính Ngài là vĩ đại, ồ, chao ôi, đáng trách thay những người này trong thời đại này, về sự vô tín của họ.

³³⁴ Giờ đây, họ suy nghĩ lúc này giống như họ luôn luôn nghĩ, nó phải được làm theo cách riêng của họ. “Vậy thì, nếu có việc như là sự chữa lành Thiêng liêng...” Giống như, một người Công giáo nói với tôi điều này. Một anh chàng, đêm nọ, đã nói với tôi về chuyện đó. Anh chị em biết về điều đó. Nói...Người Ayer này, mà tôi đi thăm con trai anh ta ở Houston, anh ta nói—anh ta nói, “Ồ, này, nếu—nếu đó là sự ban cho của Chúa, thì nó ắt hẳn phải đến trong giáo hội Công giáo.” Anh em hiểu không? Hiểu không? Vâng, những tín đồ Giám Lý nghĩ Nó phải đến trong giáo hội của họ. Và người Ngũ Tuần nghĩ Nó phải đến trong giáo hội của họ. Nhưng Nó đã không đến giáo hội nào cả.

³³⁵ Nó đến trong Năng quyền phục sinh của Chúa Jêsus Christ bày tỏ chính Ngài. Đúng thế. Chắc chắn, Ngài làm vậy. Vâng. Cứ quan sát Nó. Đừng để Nó đi khỏi bạn. Giữ Nó trong lòng của—của bạn, và nhớ Nó. Suy gẫm Nó ở đó.

³³⁶ Nó phải đến theo cách riêng của họ, cho họ, trong giáo phái của chính họ. “Và ngoài điều đó, thì không phải là Ngài, đấy. Nó chỉ là tâm lý, hay chính là ma quỷ. Nó là một—nó là một...Không phải Chúa. Bởi vì, nếu là Chúa, thì Ngài phải đến,” theo cách riêng của họ, bạn thấy đấy, “cách mà chúng ta đã được giải thích Nó.”

³³⁷ Đó là cách mà Chúa Jêsus đã phải đến với nhóm Pha-ri-si. Phải là cách ấy. Hiểu không? Nếu họ...Nếu Chúa sẽ—sai một—một Đấng Mê-si đến, họ phải tất cả điều đó được giải thích đúng như cách Ngài phải thế nào. Và bởi vì Ngài đến cách khác, thì, “Đó không phải là Đấng Mê-si. Ngài có điều gì đó không đúng luật. Ngài là Bê-ên-xê-bun.” Nhưng chính Đức Chúa Trời đang ẩn mình trong sự đơn sơ.

³³⁸ Người dọn đường phải là người có học vấn nào đó mà họ...Ồ, một người, không nghi ngờ gì...Mỗi ngày, mỗi năm khi họ, vâng, phong chức các mục sư truyền đạo của mình và sai họ đi như những nhà truyền giáo, với người cải đạo và đem vào; mỗi người nghĩ, “Đây sẽ là người dọn đường đã đến.” Nhưng Chúa đã đẩy người lên từ đồng vắng nơi mà không có thần học viện gì cả, đấy, và những thứ như thế. Hiểu không? Đức Chúa Trời ẩn Mình trong sự khiêm nhường và trong sự đơn sơ.

³³⁹ Nhưng bây giờ hãy đợi. Để kết thúc, chúng ta nói điều này. Nhưng từ chối Sứ điệp đơn sơ của Đức Chúa Trời; để—để—để từ chối Nó, đường lối đơn sơ của Đức Chúa Trời, là bị hủy diệt Đời đời. Giờ đây, điều đó nói rất nhiều...Chúng ta nói rất nhiều Nó đơn sơ như thế nào, và người ta nghĩ, ồ, họ có thể nhạo cười Nó và bỏ qua Nó, và đối xử Nó theo cách mà họ muốn, nhưng đó là sự phân cách Đời đời với Đức Chúa Trời.

³⁴⁰ Những người đã chết trong thời của Nô-ê, và đã không nghe sứ điệp của người, họ đã hư mất. Và Chúa Jêsus đã đi giảng cho họ trong xiềng xích của sự tối tăm, trong cái chết của Ngài, trước khi Ngài sống lại. Và Ngài đã xuống địa ngục, và giảng cho các linh ở trong tù, mà đã không ăn năn trong sự nhẹn nhục thời Nô-ê; trong khi sứ điệp đơn sơ của Đức Chúa Trời, được giảng ra, bởi một người đơn sơ. Ngài đã đi. Ngài phán, “Nô-ê đã giảng rằng Ta sẽ ở đây, và Ta đây này.” Đúng vậy. Hiểu không?

³⁴¹ Những người đó mà đã không nghe theo sứ điệp của nhà tiên tri ấy, Môi-se ở ngoài đó trong đồng vắng, mà người đã tiếp nhận từ Đức Chúa Trời, được minh chứng rõ ràng bởi Trụ Lửa, và được dẫn ra vào trong đồng vắng. Và rồi cố nổi dậy và bởi điều đó thành lập một tổ chức, và họ đã hư mất và chết trong

đồng vắng, mỗi một người trong họ; chỉ trừ hai người, Giô-suê và Ca-lép.

³⁴² Và qua đó, những—những người Pha-ri-si đã quá đui mù đến nỗi họ không thể thấy điều đó, vì vậy họ nhìn lại và nói, “Tổ phụ chúng tôi đã ăn ma-na, ăn ma-na trong đồng vắng.”

³⁴³ Và Chúa Jêsus phán, “Và họ, mọi người, đều chết.” Họ đã thấy sự Vinh quang của Đức Chúa Trời. Họ đã bước đi trong Ánh sáng của...Họ đã đi trong Ánh sáng. Họ đi trong Ánh sáng của Trụ Lửa. Họ đã đi trong sự Hiện diện của quyền năng Nó. Họ đã qua những nơi mà Thánh Linh đã làm sẵn cho họ đi. Họ ăn ma-na rơi xuống từ Trời, mà Đức Chúa Trời đã cung cấp. Và, đã hư mất, và đi xuống địa ngục. “Họ thì, mọi người, đều *chết*.” Nếu bạn lấy đúng chữ đó, nó là “sự phân cách Đòi đòi” khỏi sự Hiện diện của Đức Chúa Trời. “Họ thì, mọi người, đều chết.” Hiểu không?

³⁴⁴ Mọi người mà đã chối bỏ Chúa Jêsus đều bị chết. Hiểu tôi muốn nói gì không? Chối bỏ sự đơn sơ đó của Đức Chúa Trời! Nó không phải chỉ là điều gì đó...Bạn nói, “À, tôi đã làm lỗi.” Bạn không làm nó cách đó. Đức Chúa Trời không chấp nhận nó cách đó. Bạn hư mất, Đòi đòi. Tốt hơn chúng ta nên suy nghĩ về điều gì đó. Bây giờ, điều đó phải được Đức Chúa Trời chỉ định cách rõ ràng, đấy, và rồi, nếu là vậy, thì đó là Lời Ngài. Hiểu không? Ồ! Như những kẻ mà đã chối bỏ Môi-se, chối bỏ Ê-li, chối bỏ Giăng, chối bỏ Chúa Jêsus, trong thời của họ.

³⁴⁵ Ở đây, tôi xin kể cho các bạn một việc nhỏ bé. Và, rồi, tôi hi vọng tôi không làm tổn thương quá nhiều. Nhưng, hãy xem. Ngày nọ tôi được mời đến Houston, Texas, để cố gắng có được sự ân xá. Bằng cách họp một số người lại, để giảng một sứ điệp, và kiếm nhiều người ở đó họ ký bản ân xá cho—cho anh thanh niên và cô gái trẻ. Các bạn biết họ ở trong sự phiền hà đó. Tôi đoán các bạn đã đọc nó trên báo. Và đó là con ghê của Ông Ayers.

³⁴⁶ Và Ông Ayers là người đã chụp tấm hình Thiên sứ của Chúa, mà anh chị em thấy ngay ở đó. Một người Công giáo Rô-ma; và vợ là người Do-thái. Và ông đã cưới cô gái Do-thái này. Họ hẳn không nói với nhau về tôn giáo, và đại loại, như thế. Và Ted Kipperman, cũng là người làm ăn chung với ông, có trường quay Douglas Studio.

347 Và khi ông đến đó, nơi mà Ông Best, Tiến sĩ Best, giáo hội Báp-tít, đang nắm đấm tay để ngay dưới mũi Anh Bosworth, và đẩy nó, và nói, “Này chụp hình của tôi, đang làm điều đó.” Nói, “Tôi sẽ lột da lão già đó và treo trong phòng nghiên cứu của tôi, để làm kỷ niệm về sự chữa lành Thiêng liêng.”

348 Và trước khi tôi đi Houston, Texas, Chúa là Đức Chúa Trời đã bảo tôi đi đến đó. Và tôi đã ở đó trong Danh của Chúa. Và hết thầy anh chị em đều biết sự tranh cãi và những chuyện đã xảy đến. Bạn đã đọc điều đó trong những quyển sách, và vân vân. Và nó đấy. Và đêm ấy...Cố gắng giữ mình bước đi khiêm nhường.

349 “Ồ,” họ nói, “họ chỉ là đám người ngu dốt.” Tiến sĩ Best nói, “Họ chẳng là gì cả ngoài một đám người ngu dốt.” Nói, “Không có người nào tin vào sự chữa lành Thiêng liêng như vậy, thứ vớ vẩn như thế. Đó chỉ là một đám ngược đời.” Họ không biết rằng đó là chính Đức Chúa Trời ở trong sự đơn sơ. “Ồ,” nói, “người đó thậm chí chưa học hết trung học.”

350 Ông ta được đánh bóng với tất cả bằng cấp học giả mà ông có thể được, đến nỗi ông nghĩ rằng mình có thể làm cho Anh Bosworth bị ngộp thở luôn, dù sao đi nữa. Nhưng khi đến với Lời, thì ông ta chẳng được một phần mười so với anh ấy. Hiểu không? Và Anh Bosworth biết mình đang đứng ở đâu. Nhiều người trong dân sự của anh ấy, đang ngồi ở đây, cũng đã ngồi trong cuộc tranh luận. Và nó đã xảy ra đấy.

351 Rồi ông ta chỉ ném ra trên chúng tôi, nói chúng tôi là một đám người ngu dốt. Nói, “Những người lịch sự không thể tin điều đó.”

352 Anh Bosworth nói, “Chờ một lát.” Anh ấy nói, “Bao nhiêu người trong thành phố này,” có khoảng ba mươi ngàn đêm đó, đang ngồi giữa chúng ta như thế, “Bao nhiêu người ở trong thành phố này ở đây, mà đi nhóm những nhà thờ Báp-tít to lớn, đẹp đẽ này, có thể chứng minh bằng sự xác nhận của bác sĩ họ đã được chữa lành bởi Quyền năng của Đức Chúa Trời từ khi Anh Branham đến trong thành phố này, hãy đứng lên.” Và ba trăm người đã đứng lên. “Điều đó thì thế nào?” Thế đấy. Đức Chúa Trời đã ẩn mình trong sự đơn sơ. Rồi anh ấy nói, “Anh...”

³⁵³ Ông ấy nói, “Hãy đem người chữa bệnh Thiêng liêng đến. Hãy để tôi thấy ông ta thôi miên người nào đó, và cho tôi kiểm tra lại họ vào năm tới tính từ ngày hôm nay.” Và Ted Kip...

³⁵⁴ Và Ayers ở đó, chính là người đã chụp bức hình đó, nói, “Ông Branham chẳng là gì ngoài một người thôi miên. Tôi đã thấy người đàn bà, có cái bấu cổ ngay cổ họng, như *thế*, và,” nói, “ông ấy đã thôi miên bà đó. Ngày hôm sau tôi đã nói chuyện với bà ấy, và bà ta không còn có bấu cổ nữa.” Nói, “Ông ấy đã thôi miên bà ta.” Và, ồ, ông ta chế nhạo tôi. Nói tôi phải bị đuổi ra khỏi thành phố, và ông ta sẽ là người sẽ làm chuyện đó, đấy, và tất cả như thế. Những hàng chữ lớn trên trang bìa của tờ báo *Tin Tức Hàng Ngày Houston*.

³⁵⁵ Tôi không hề nói một lời. Tôi đã ở đó để làm công việc của Cha tôi, và chỉ thế thôi; ở lại sống với Lờì đó. Ngài đã sai tôi đến đó, và đó là việc của Ngài.

³⁵⁶ Tối hôm ấy khi tôi đi xuống đó, tôi nói, “Tôi—tôi—tôi—tôi không phải là người chữa lành Thiêng liêng. Tôi không phải. Nếu ai nói thế,” tôi đã nói, “họ sai.” Và tôi nói, “Tôi không muốn được gọi là người chữa lành Thiêng liêng.” Tôi nói, “Nếu Tiến sĩ Best ở đây giảng sự cứu rỗi, thì ông sẽ không muốn được gọi là Đấng Cứu Rỗi Thiêng liêng.” Và tôi nói, “Thế thì, tôi giảng về sự chữa lành Thiêng liêng, tôi không muốn bị gọi là người chữa lành Thiêng liêng. Nhưng ông ấy nói rằng ông ấy không phải là Đấng Cứu Rỗi Thiêng liêng; chắc chắn, là không. Tôi cũng không phải là người chữa lành Thiêng liêng. Nhưng, ‘Bởi lẫn roi của Ngài mà chúng ta được lành bệnh.’ tôi đang nhấn mạnh về Điều đó.” Hiểu không?

Và vì thế, ông ấy, “Thật vô lý!” Bạn biết đấy, đi lòng vòng.

³⁵⁷ Và tôi nói, “Nhưng nếu sự Hiện diện và ân tứ này thuộc về Đức Chúa Trời, Thiên sứ này của Chúa, nếu Điều đó được nói đến, Điều đó có thể được chứng minh.” Khoảng thì giờ đó, nó đến đây, quay tí xuống. Nói, “Không cần phải nói lúc này. Ngài đã nói thế cho tôi rồi.” Và tôi đi ra.

³⁵⁸ Và tôi đi Houston, thành phố lớn đó, một trong những thành phố đẹp nhất ở trong nước, bất cứ nơi đâu. Khi tôi đi vào nơi ấy,

ngày nọ, thành phố đó đang ở trong tình trạng bị bỏ phế. Đường phố thì dơ bẩn. Những quầy hàng của nơi đó, ngay trên Đại lộ Texas; và tôi đi vào Khách sạn Rice, nơi mà các mình tinh màn bạc thường ở lại, và đi xuống nơi tầng hầm, quán cà-phê đó, và trần nhà đang rớt xuống, và trát vữa trên nền nhà, và dơ dáy và bẩn thỉu. Và lộn xộn giữa những thầy giảng như tôi chưa từng có và chưa từng nghe trong đời tôi.

³⁵⁹ Tại sao? Chối bỏ Sự Sáng thì đi trong bóng tối. Ở đó con cái họ ngồi trong hàng lối sự chết. Đúng. Đức Chúa Trời đã giáng xuống. Khi sự đơn sơ được bày tỏ và bị từ chối, thì Đức Chúa Trời bày tỏ chính Ngài trong sự đơn sơ.

³⁶⁰ Và tại đó họ chụp bức hình ấy mà đã truyền đi cả thế giới. Ngay cả những khoa học gia đã nói Nó là Linh vật duy nhất từng được chụp trong suốt lịch sử thế giới; và được treo ở Washington, DC, trong phòng sảnh về nghệ thuật tôn giáo. Nó đấy, thế thì, sự đơn sơ được bày tỏ. Hiểu không? Hiểu không? Đức Chúa Trời ẩn Mình trong sự đơn sơ, rồi bày tỏ chính Ngài ra. Hiểu không?

³⁶¹ Giờ đây, Ngài đã ẩn Mình trong cái chết của Đấng Christ, nhưng bày tỏ chính Mình trong sự sống lại. Ô, chao ôi! Vân vân, bạn có thể, chúng ta thật sự...chúng ta có thể...Không có kết thúc với nó; cứ tiếp tục nói. Nhưng thế đấy, đấy.

³⁶² Từ chối nói có ánh sáng mặt trời, là đi vào tầng hầm và nhắm mắt lại tránh ánh sáng. Và đúng thế. Và, nên nhớ, con đường duy nhất mà bạn có thể sai trật, là trước hết chối bỏ điều đúng. Hiểu không? Và từ chối mở mắt ra, bạn sẽ sống trong bóng tối. Hiểu không? Nếu bạn cứ từ chối nhìn, làm sao bạn thấy được? Hiểu không? Hãy nhìn những vật đơn sơ. Đó là những điều nhỏ mà bạn bỏ qua không làm, chứ không phải những điều lớn mà bạn cố gắng để làm—làm. Ô, chao ôi!

³⁶³ Thế thì, hãy nhìn đây, xin để tôi nói với bạn. Trong Mal... trong Ma-thi-ơ 11:10, Ngài phán, “Nếu các ngươi có thể tin nhận, thì đây là người đó.” Hiểu không? “Đây là người được sai đi trước Ta.” Nó là sự đơn sơ.

³⁶⁴ Ngày kia có người hỏi Ngài, nói, “Tại sao các thầy thông giáo lúc đó nói rằng...”

³⁶⁵ Ngài, Ngài phán, “Con người sẽ đi lên thành Giê-ru-sa-lem. Ta sẽ bị nộp trong tay kẻ tội lỗi, và họ sẽ giết Con người. Và Ngài sẽ chết, và ngày thứ ba Ngài sẽ sống lại.” Phán, “Đừng nói cho ai biết về sự hiện thấy, ở trên đó.”

³⁶⁶ Và các môn đồ, bây giờ hãy suy nghĩ về đó, các môn đồ mà đã đi với Giăng, đã nói chuyện với người, ăn với người, trong đồng vắng, ngồi trên bờ sông, rồi họ nói, “Tại sao các giáo sư nói rằng Ê-li phải đến trước? Thầy nói rằng Thầy sẽ chịu đóng đinh trên cây thập tự, và sẽ sống lại. Thầy là Đấng Mê-si, hãy nhận lấy ngôi. Bây giờ tại sao các thầy dạy luật...? Tất cả lời Kinh Thánh của chúng ta nói ở đây, Kinh Thánh nói rõ ràng, rằng, trước khi Đấng Christ đến, thì Ê-li sẽ phải đến trước.” Đúng. Hiểu không?

³⁶⁷ Ngài phán, “Người đã đến rồi, mà các người không biết điều đó.” Vậy thì, ai không biết? Các môn đồ.

³⁶⁸ Tôi sẽ đụng chạm ở đây, chỉ một chút ít bây giờ, nhưng không muốn nói điều đó, đây; trong vài phút nữa, đây, chỉ một phút, hay hai, nhưng để cho anh chị em sẽ hiểu chắc chắn. Anh chị em có thể nghe tôi không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]

³⁶⁹ Hãy nhìn! “Tại sao?” Họ những người đã bước đi với Đấng Christ hỏi, “Tại sao Kinh Thánh, nói rằng, Ê-li phải đến trước?” Và họ là những người chính Giăng đã cải đạo, mà vẫn không biết người. “Tại sao Kinh Thánh nói, các giáo sư?” Bạn hiểu tôi nói gì không? Hiểu không? “Tại sao Kinh Thánh nói rằng Ê-li phải đến trước?” Những môn đồ đã đi theo Ngài, “Tại sao Kinh Thánh nói rằng người phải đến trước, trước những điều này, và khôi phục lại mọi sự?” Người đã làm, với khoảng sáu người, và đó là tất cả ở đây. Hiểu không? Đó là tất cả những người được cho là tiếp nhận nó. Đó là những người đã được định trước để thấy điều đó.

³⁷⁰ Chúa Jêsus phán, “Người đã đến rồi, mà các người không biết. Nhưng người đã làm đúng những gì mà Kinh Thánh đã nói người sẽ làm. Người đã phục hồi họ, các người hết thấy đã tiếp nhận Ta và đã tin Ta. Người đã làm chính xác những gì mà Kinh Thánh nói người sẽ làm. Và họ đã làm cho người những gì mà Kinh Thánh nói họ sẽ làm. Người đã đến rồi, mà các người không biết điều đó.”

³⁷¹ Bạn sẵn sàng chưa? Tôi muốn khích động anh chị em một chút. Sự Cất lên cũng sẽ như vậy. Nó sẽ rất đơn sơ, không nghi ngờ gì nó sẽ xảy ra như vậy, cho đến khi sự Cất lên sẽ đến một trong những ngày này và không ai sẽ biết về điều đó. Bây giờ, đừng, đừng, đừng đứng dậy lúc này, nhưng hãy học thêm một chút. Chắc chắn tôi sẽ kết thúc ở đây. Sự Cất lên sẽ đến trong cách đơn giản như vậy cho đến khi sự phán xét sẽ giáng xuống, và họ sẽ thấy Con người, và họ sẽ nói, “*Chẳng phải chúng tôi phải có như thế này thế này? Và chẳng phải Ê-li đã được cho là được sai đến với chúng tôi? Và chẳng phải là có sự Cất lên sao?*”

³⁷² Chúa Jêsus sẽ nói, “Nó đã xảy ra rồi, và các người đã không biết điều đó.” Đức Chúa Trời ở trong sự đơn sơ. Hiểu không?

³⁷³ Bây giờ, tuần này chúng ta sẽ đi vào sự dạy dỗ sâu sắc kinh khủng về Lời. Bây giờ, để ý, sự Cất lên, sẽ là rất ít đi vào trong Cô Dâu ấy! Sẽ không phải là...

³⁷⁴ Bây giờ thấy cách các giáo sư đã hiểu được điều đó chưa? Họ có những biểu đồ, và họ đi, chỉ cho thấy mười triệu người đến đây; tất cả người Giám Lý, nếu đó là một thầy giảng Giám Lý; nếu là một tín đồ Ngũ Tuần, thì tất cả người Ngũ Tuần đến. Nó sẽ không bao giờ chạm đến điều đó.

³⁷⁵ Nó sẽ là, có lẽ một người rời Jeffersonville, như một người nào đó bỏ lỡ không đến. Họ sẽ nói, “Ồ, anh không bao giờ...” Phần còn lại của họ sẽ không biết. Sẽ có một người rời Georgia. Hiểu không? Sẽ có một người rời Phi Châu. Và chúng ta hãy nói sẽ có khoảng năm trăm người, đang sống, sẽ đi vào sự chuyển dịch này. Vậy thì, đó không phải—đó không phải là thân thể hội thánh. Đây là Nàng Dâu. Đó không phải là hội thánh. Đây là Nàng Dâu. Hiểu không?

³⁷⁶ Hội—hội thánh sẽ đi lên gồm hàng ngàn người, nhưng đó là trong sự phục sinh sắp tới. “Họ không sống trong khoảng thời gian một ngàn năm.” Hiểu không?

³⁷⁷ Nhưng, ở trong Cô Dâu, nếu năm trăm người rời khỏi trái đất chính phút này, thì thế giới sẽ chẳng biết gì về điều đó. Chúa Jêsus phán, “Sẽ có một người nằm trên giường; và Ta sẽ đem một người đi, một người bị để lại.” Đó là lúc ban đêm. “Sẽ có hai người

ngoài đồng,” ở phía bên kia của trái đất, “Ta sẽ đem một người đi và bỏ lại một người. Và như việc đã xảy ra trong đời Nô-ê thế nào, khi Con người đến cũng thế ấy.”

³⁷⁸ Hãy suy nghĩ! Mọi việc sẽ tiếp tục thật bình thường hết sức. Một Sứ điệp cuồng tín sẽ đi qua, và, điều trước tiên bạn biết, điều gì đó, “Mục sư này, đi đâu đó, ông không bao giờ trở lại. Có lẽ ông đi đến rừng, săn bắn. Ông thật sự không bao giờ trở lại nữa. Và người này đã đi đâu đó. Bạn biết chuyện gì đã xảy ra không? Tôi tin, cô gái trẻ đó, cô ấy—cô ấy đã phải bị bắt đi ở đâu đó, anh biết đấy, người nào đó bắt cô ấy và hãm hiếp cô ấy, có lẽ đã ném cô ta xuống sông. Cô ta đã chẳng ở với người nào cả.” Một nửa điều đó...chín mươi chín phần trăm của mọi...Có thể nói một phần trăm triệu sẽ từng biết bất cứ điều gì về điều đó; đây, trừ phi người nào đó mà đã quen biết với cô ấy, nói, “Cô gái ấy đang mất tích. Ồ, tôi không thể hiểu được. Cô ấy không bao giờ đi như thế.” Không.

³⁷⁹ Và khi họ nói, “Các—các mồ mả sẽ mở ra.” Làm thế nào mồ mả sẽ mở ra? Khi mà, tôi—tôi không có thì giờ để đi vào điều này, điều mà tôi rất muốn. Tôi sẽ phải lấy điều này, đây, chỉ cho anh chị em thấy sự đơn sơ của Đức Chúa Trời. Và chất calcium, pô-tạt đó, và mọi thứ, khi—khi...Mọi thứ mà ở trong bạn, các vật chất, chỉ còn lại bằng một muống súp. Đúng vậy. Và những gì làm nên nó, nó trở về với thần linh và sự sống. Đức Chúa Trời chỉ phán, và sự Cất lên sẽ đến. Nó không xảy ra ngoài kia, và các Thiên sứ giáng xuống và đào các mồ mả, và lấy ra một xác chết lâu ngày ở đây. Đó là gì? Đó là được sanh ra trong tội lỗi, ngay từ đầu. Nhưng, một Người mới, được tạo ra trong sự giống như của nó, anh em biết. Hiểu không? Nếu chúng ta có điều này, chúng ta sẽ chết lần nữa. Hiểu không? Không ai...Anh em nói, “Mồ mả sẽ mở ra. Người chết sẽ bước ra.” Điều đó có thể đúng, nhưng không phải mở như cách bạn nói mở. Hiểu không? Đúng thế. Hiểu không? Nó sẽ không giống như thế.

³⁸⁰ Nó là sự bí mật, bởi vì Ngài phán Ngài sẽ đến “như kẻ trộm trong ban đêm.” Ngài đã bảo cho chúng ta điều này rồi, sự Cất lên.

381 Sau đó sự phán xét sẽ đến; tội lỗi, dịch lệ, bệnh tật, và mọi thứ. Và người ta sẽ kêu khóc cho sự chết đem họ đi, khi sự phán xét đến. “Chúa ơi, tại sao sự phán xét này ở trên chúng con, khi Ngài đã nói rằng sẽ có sự Cất lên trước?”

382 Ngài sẽ phán, “Nó đã đến rồi, mà các người không biết.” Hiểu không? Đức Chúa Trời ẩn Mình trong sự đơn sơ.Ồ, chao ôi! Được rồi. “Chỉ thế thôi, hết thầy đã xảy ra rồi, mà các người không biết.”

383 Tại sao những tín hữu lại không tin những dấu hiệu đơn sơ về sự Ngài Đến?

384 Họ đang mong đợi tất cả những điều này mà Kinh Thánh đã nói đến, và—và mặt trăng đang lặn xuống vào giữa...hay là mặt trời, lặn giữa trưa, và sẽ xảy ra mọi điều khác nữa. Ô, nếu chúng ta chỉ...Tôi có những ghi chú được viết ở đây về điều đó, đấy, để tỏ cho thấy những điều này là gì. Và tuần này chúng ta sẽ sẽ hiểu được điều đó về sự mở ra các Ấn này, dù sao đi nữa, đấy. Hiểu không? Nó đấy, thật sự là chỗ nó đã xảy ra rồi, mà anh chị em đã không biết. Hãy xem nó xảy ra không, nếu Thiên sứ của Chúa sẽ hé mở các Ấn với điều đó. Hãy nhớ, nó đã được đóng ấn với Bảy tiếng Sấm màu nhiệm. Hiểu không?

385 Vậy thì điều gì? Tại sao người ta lại không thể tin sự đơn sơ của một nhóm người khiêm nhường, đấy, và—và Tiếng của những dấu lạ của Đức Chúa Trời? Tại sao họ lại không thể tin điều đó? Giống như nó luôn luôn xảy ra, một Lời thật của Chúa được bày tỏ. Nó là, họ thì quá khôn ngoan và quá học thức nên không tin vào hình thức đơn sơ của Lời đã chép. Họ muốn đưa sự giải thích riêng của họ với Điều đó. “Nó không có nghĩa này. Nó không có nghĩa như *kia*.” Hiểu không? Nó thật sự có nghĩa Đó.

386 Hãy lắng nghe. Xin cho tôi nói điều này, thật nhanh, bây giờ. Ngay cả những khả tượng mà Đức Chúa Trời ban cho tại vị trí ở đây, cũng bị hiểu sai rất nhiều. Đó là lý do bạn nghe tôi nói trên băng, rằng, “Hãy nói những gì mà băng ghi âm nói. Hãy nói những gì mà những khả tượng nói.” Giờ đây, nếu bạn tỉnh thức, bạn sẽ thấy đôi điều. Hiểu không? Tôi hi vọng tôi không phải nắm giữ điều đó trong tay mình và cho anh chị em thấy. Hiểu không? Hiểu không? Hiểu không? Anh chị em thì...Nó thì—nó thì ở đây.

Chúng ta đang ở sự cuối cùng. Hiểu không? Vâng, thưa quý vị. Những người học thức khôn ngoan bỏ lỡ nó. Những khả thi đơn sơ, khi chúng được bày tỏ trong sự đơn sơ như vậy, đến nỗi nó thật sự đi qua khỏi đầu của người ta. Hiểu không?

³⁸⁷ Bởi vì tôi đã thấy khả tượng, đã kể cho các bạn nghe tất cả về chuyện đi săn ở đó, và, bạn biết, điều đó đã thật sự làm vấp ngã nhiều người. Và ở đó Đức Chúa Trời đã sai nó lên đó vì mục đích riêng, và trở về và thông giải đúng nó, tỏ cho thấy về sự ra đi của mẹ tôi, và những việc như vậy. Và rồi trở về và kể lại điều đó, nói trước điều đó. Và nó đã xảy ra đúng hoàn toàn cách Ngài đã phán nó sẽ làm. Hiểu không?

³⁸⁸ Và, tuy nhiên, Giăng đã đến ở ngoài đó và xác nhận. Người nói, “Ta không phải là Đấng Mê-si, nhưng ta chỉ là tiếng của người kêu trong đồng vắng.”

³⁸⁹ Và rồi chính các môn đồ nói, “Tại sao vậy, các thầy thông giáo nói Kinh-...Kinh Thánh dạy rằng Ê-li phải đến trước?” Hiểu không? Sự đơn sơ của Đức Chúa Trời hành động, thật sự mọc rễ ngay trên đầu của dân sự.

³⁹⁰ Cho phép tôi lấy ví dụ điều này, và rồi kết thúc. Tôi sẽ, bởi sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời. Hiểu không? Nhìn xem. Bây giờ chúng ta hãy đi vào vấn đề này. Thế thì, tôi—tôi xin lỗi vì cứ kể với anh chị em tất cả điều tôi sẽ nói, và rồi...Nhìn xem. Xin lỗi giữ anh chị em. Nhưng, chỉ vài giờ, chúng ta trở lại.

Nhìn xem, chúng ta hãy lấy một giọt mực đơn sơ.

³⁹¹ Mọi sự là vì một mục đích. Sáng nay anh chị em nhóm lại nơi đây vì một mục đích. Tôi ăn ở nhà của anh, Charlie; Nellie, các anh nấu cho tôi, cũng vì mục đích. Tôi...Mọi sự đều vì một mục đích. Nhà thờ này được dựng lên cũng vì một mục đích. Không có điều gì mà không có mục đích và nguyên nhân.

³⁹² Chúng ta hãy lấy một giọt mực đơn sơ làm ví dụ. Anh chị em có nghe tôi không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Chúng ta hãy lấy một giọt mực đơn sơ và nhìn vào đó. Nó là gì? Một giọt mực. Nó từ đâu đến? Được rồi. Hãy lấy giọt mực này đây, nó là, và nói nó là mực đen. Bây giờ, mực đó là vì một mục đích. Nó có thể chép ra sự ân xá trong một trại-...ra khỏi một trại cải tạo. Nó

có thể viết ra lệnh ân xá tôi thoát khỏi xà lim sự chết. Đúng thế không? Nó có thể chép ra Giăng 3:16, và cứu linh hồn tôi bằng cách tin Nó. Đúng thế không? ["A-men."] Hay là, có thể ký lệnh tử hình tôi. Hiểu không? Nó có thể lên án tôi ở Tòa Phán xét. Nó có vì một mục đích. Đúng thế không? ["A-men."]

³⁹³ Ồ, chúng ta hãy nhìn vào giọt mực nhỏ đó và xem nó từ đâu đến. Vậy thì, nó là mực. Nó được cấu tạo với nhau, và các chất hoá học hay gì đó, cho đến khi nó trở thành mực. Và nó màu đen. Bạn nhỏ nó lên áo bạn, nó sẽ có vết mực.

³⁹⁴ Nhưng chúng ta có sản xuất một thứ gọi là thuốc tẩy. Phụ nữ các chị dùng thuốc tẩy Clorox. Ồ, tôi lấy một giọt mực và nhỏ nó vào trong một ống của—của thuốc tẩy, bây giờ điều gì đã xảy ra với mực đó? Hiểu không? Tại sao? Thuốc tẩy đã được sản xuất, phát minh và sản xuất các hóa chất, với nhau, để sẽ xóa tan màu rất mạnh đến độ bạn không thể còn thấy gì nữa. Vậy thì, một phần của thuốc tẩy là nước.

³⁹⁵ Nước là H₂O, mà là hydrôgen và ôxygen. Và cả hai thứ khí hy-drô và ô-xy, cả hai, là thứ chất nổ nguy hiểm. Và, rồi, hy-drô và ô-xy thực sự là tro bụi. Nó thật là như vậy, đúng thế, tro hóa chất, chỉ là tro hóa chất. Bây giờ, bây giờ hợp nó với nhau, và bạn có nước. Nhưng, phân tách nó ra, bạn sẽ có hy-drô và ô-xy, và cứ tiếp tục trở lại.

³⁹⁶ Vậy thì, khi nói về điều này, chúng ta hãy...Và tôi không thể. Bây giờ có thể có những chuyên viên hóa chất đang ngồi đây. Và bây giờ tôi muốn nói điều đó, vì sẽ—sẽ có những nhà hóa học lắng nghe điều đó, tôi không biết công thức. Nhưng tôi muốn thật sự giải thích điều đó theo cách khiêm nhường của chính mình, tin rằng Đức Chúa Trời sẽ bày tỏ chính Ngài trong điều đó.

³⁹⁷ Nhìn xem, tôi nhỏ giọt mực đó vào trong một—một—một thuốc tẩy. Điều gì xảy ra? Ngay tức thì đốm đen biến mất. Bạn không tìm thấy lại nó nếu phải tìm, nó biến mất. Bạn sẽ không bao giờ thấy nó nữa. Điều gì đã xảy ra? Này, bạn không thấy có gì trên nó. Bạn không thấy. Tại sao bạn không thấy? Bởi vì nó bị tan vỡ.

398 Bây giờ, khoa học sẽ nói, “Nó đã trở lại trạng thái a-xít nguyên thủy của nó.”

399 Chất a-xít đến từ cái gì? Hiểu không? Ồ, bạn nói, “Nó đến từ—từ những thứ nào đó.” Được rồi. Đây, chẳng hạn, như, “Hơi khói làm ra a-xít.” Hơi khói đến từ đâu? “Ồ, nó đã có, chúng ta sẽ nói, hơi khói được làm ra từ những phân tử.” Những phân tử đến từ đâu? “Từ những nguyên tử.” Những nguyên tử đến từ đâu? “Từ điện tử.” Chúng đến từ đâu? “Ánh sáng vũ trụ.” Đây, bạn trở lại ngay sự tìm kiếm quá khứ, của các chuyên viên hóa chất, lúc này. Và, nếu nó là vật thể và vật thọ tạo, nó phải đến từ Đấng Tạo Hóa.

400 Vậy, không phải bởi ngẫu nhiên mà anh chị em ngồi đây. Tôi không giữ anh chị em đến mười hai giờ ba mươi, hay một giờ, bởi ngẫu nhiên. “Những bước chân của người công bình thì được Chúa chỉ định.” Hiểu không? Có lý do nào đó cho điều đó. Có lý do nào đó cho bạn tin. Có lý do nào đó để bạn không tin. Giống y như với—với mực ấy.

401 Bây giờ chúng ta hãy phân tích điều đó. Bây giờ, việc đầu tiên, này, sau khi chúng ta trở lại với...Chúng ta mang nó trở lại như những phân tử. Bây giờ, chúng ta hãy lấy phân tử làm ví dụ, tôi sẽ nói, số 1 nhân cho phân tử 9, nhân phân tử 12. Bây giờ, nếu nó là 11, thì nó sẽ ra màu đỏ. Nhưng nó—nó phải là 12, mới ra màu đen.

402 Thế thì chúng ta sẽ đến với nguyên tử. Nó là nguyên tử. Và 9^6 nhân với $+4^3$, chúng tương đương nguyên tử 16^{11} . Nếu nó là 16^{12} , thì nó có thể là màu tím. Hiểu không? Thế thì bạn phải chia nó ra nữa.

403 Nó cho thấy rằng có điều gì đó trở lại nơi xa kia, để bắt đầu. Điều đó chỉ là hợp lý thôi. Nó là tạo vật. Nó phải có một Đấng Tạo Hóa. Và nó đã được tạo ra từ Đấng Tạo Hóa, và sau đó nó được xác định và được đặt trong những điều này, khác nhau. Giờ đây, khoa học không thể lấy nguyên tử B_{16} nhân 12, nhân 14, nhân bất cứ cái gì nữa, ngoài giống như thế, để làm điều đó. Đức Chúa Trời đã phải làm điều đó.

404 Và rồi nó được mang xuống tới một chỗ cho đến khi ở đó nó trở thành những nguyên tử, thì khoa học mới có thể bắt đầu chạm tới nó được. Rồi nó xuất hiện thành những phân tử, rồi họ có thể thấy nó rõ hơn một chút. Rồi nó tiến tới nữa, từ đó, thành cái gì khác. Rồi, điều trước tiên, nó trở thành những hóa chất, và rồi chúng quyện lại với nhau.

405 Bây giờ, khi con người, trước khi người phạm tội. Tôi đang kết thúc, nhưng anh chị em đừng bỏ qua điều đó. Khi con người phạm tội, thì tự phân cách với Đức Chúa Trời, và vượt qua một vực thẳm lớn, và tự đặt mình vào sự chết về mặt này. Người đó đã rời khỏi. Không có cách nào trở lại. Chính xác. Không có con đường nào cho người để trở lại được. Nhưng rồi khi người ấy trở lại, Đức Chúa Trời chấp nhận một sự thay thế, như một chiên con, hay con dê, hay con chiên, hay con gì đó, cho máu; mà A-đam đã nói đến, hay—hay A-bên nói về, ở bên kia vực thẳm.

406 Phía bên đó, người là con của Đức Chúa Trời. Người là hậu tự của Đức Chúa Trời. Người có quyền thừa kế của trái đất này. Người có thể điều khiển thiên nhiên. Người có thể nói thì vật thể hiện. Tại sao, người là một kẻ sáng tạo, chính người. Người là hậu tự của Đức Chúa Trời.

407 Nhưng, khi người đã vượt qua, thì người đã mất đi quyền làm con. Người là tội nhân, bởi bản chất. Người ở dưới cánh tay và sự đô hộ của Sa-tan.

408 Và Đức Chúa Trời đã nhận của lễ, một hóa chất, của máu, nhưng máu của bò đực và dê không chia cách được tội lỗi. Nó chỉ che đậy tội lỗi mà thôi. Nếu tôi có một vết mực đỏ trên bàn tay tôi, và tôi bao phủ nó với màu trắng, thì vết đỏ vẫn còn đó. Đấy, nó vẫn còn đó.

409 Nhưng Đức Chúa Trời đã sai xuống, từ Trời, một thuốc tẩy để tẩy tội lỗi. Đó là Huyết của Chính Con Ngài. Mà, khi tội lỗi được xưng ra của chúng ta rớt vào trong thuốc tẩy của Đức Chúa Trời, hãy cố tìm nó lên nữa! Màu của tội lỗi đi qua những chất trung bảo, và đi qua thời gian, cho đến khi nó gặp kẻ kiện cáo, là Sa-tan, và nằm trên nó cho tới Ngày Phán xét.

⁴¹⁰ Điều gì xảy ra với người con? Người trở lại trong sự tương giao tuyệt hảo với Cha, đang đứng bên kia vực thẳm, không còn nhớ tội lỗi chống nghịch người. Không còn nữa, không còn dấu thuốc tẩy ở đâu nữa. Người được tự do. Ha-lê-lu-gia! Giống như thuốc tẩy Clorox đó, hay là mực đó có thể không bao giờ còn là mực nữa, bởi vì nó đã được phá hủy và gởi trả lại. Và khi tội lỗi được xưng ra và đã được nhúng vào trong...Đàn ông hay đàn bà mà đã được nhúng trong Huyết của Chúa Jê-sus Christ, nó giết hết triệu chứng. Và phân tử của tội lỗi trở về với ma quỷ, và nằm trên nó cho đến Ngày Phán xét, nơi đến Đời đời của nó sẽ là bị quăng vào Hồ Lửa. Và vực thẳm được bắt cầu qua, và không bao giờ được nhớ tới nữa. Và con người đứng lên được xưng công bình, như là con của Đức Chúa Trời. Sự đơn sơ!

⁴¹¹ Môi-se, dưới máu của bò đực và dê, với sự tuyên xưng của ông vào Lời của Đức Chúa Trời! Và Đức Chúa Trời có thể chọn một người bình thường, và để Lời của Ngài trong miệng người ấy. Và người đã chứng minh rằng mình là đầy tớ của Đức Giê-hô-va, vì người đã đi ra ở đó và Đức Giê-hô-va đã phán với người bằng khẩu tượng. Người đi ra, dang tay về hướng đông.

⁴¹² Và bây giờ, hãy nhớ, Đức Chúa Trời đã phán với người. Đó là ý tưởng của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời sử dụng con người. Đức Chúa Trời nói với người. Đúng vậy. Ngài phán, “Hãy giơ cây gậy đó, trong tay ngươi, về hướng đông, và nói, ‘Hỡi ruồi!’”

⁴¹³ Môi-se, dưới máu của con dê, con cừu đó, đi ra ngoài kia và giơ cây gậy đó, hướng về phía đông. “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Hãy có ruồi!” Chưa bao giờ nghe nói một con ruồi. Đi lui lại. Nó đã được nói rồi. Nó là ý nghĩ, bây giờ nó được nói ra, nó được biểu lộ. Đó là Lời của Đức Chúa Trời lúc ấy. Nó đến trong môi miệng của con người, một người bình thường dưới máu của bò đực, bò đực hoặc dê.

⁴¹⁴ Điều trước tiên bạn biết, một con ruồi xanh bắt đầu bay chung quanh. Kể đến bạn biết, chúng có năm cân mỗi thước. Gì vậy? Là Lời của Đức Chúa Trời, đã nói qua Môi-se, Đấng Tạo Hóa. Bởi vì, dưới huyết, người đứng trong sự Hiện diện của Chúa, và những Lời của chính người không còn là lời của người.

415 “Nếu các người cứ ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các người, thế thì hãy cầu xin điều gì mình muốn, điều đó sẽ được ban cho các người.” Ở đâu Hội thánh hiện giờ đang đứng?

416 “Hãy có ếch nhái!” Và đã chẳng có ếch nhái trong đất nước. Chỉ trong một giờ, chúng dày đặc đến cả thước, trong các nơi. Điều gì thế? Đó là Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa, ẩn Mình trong một con người đơn sơ.

417 Bây giờ tôi muốn hỏi bạn đôi điều. Nếu máu của con bò đực hay con dê mà được dùng như là thuốc tẩy, mà chỉ có thể che đậy, có thể đặt một con người trong địa vị nói lên Lời sáng tạo của Đức Chúa Trời và biến những con ruồi muỗi thành hiện thực, thì tại sao bạn lại vấp ngã bởi thuốc tẩy trong Huyết của Đức Chúa Jêsus Christ Đấng có thể nói con sóc hay gì đó trở thành hiện thực?

418 Bạn đừng làm điều đó, đừng vấp ngã vì sự đơn sơ. Hãy tin rằng Ngài vẫn là Đức Chúa Trời. Ồ, chao ôi! Tha thứ tội lỗi! Ôi, ước gì tôi có thể...

419 Rồi, trong Mác 11:22, “Nếu các người nói cùng núi này, ‘Hãy dời đi,’ và chẳng nghi ngờ trong lòng, nhưng tin chắc lời mình nói sẽ ứng nghiệm, ồ, các người có thể có điều mình đã nói.”

420 Chà, tôi còn ba hay bốn trang đây. Chúng ta phải để nó lại thôi. Cám ơn anh chị em.

421 Đức Chúa Trời ẩn Mình trong sự đơn sơ. Bạn chẳng thấy sao? Có điều gì sai trái ở đâu đó. Có điều gì sai trái ở đâu đó. Khi Đức Chúa Trời phán một câu, Ngài không thể nói dối. Ngài đã hứa. Hiểu không? Ngài ẩn mình trong sự đơn sơ. Nó rất đơn sơ!

422 Người học thức và học giả nói, “À, nó là...Ồ, nó là thần giao cách cảm hay điều gì đó. Bạn biết, đó là một...”

423 Đức Chúa Trời có thể quay ngược dòng thời gian, mà kể lại hoàn toàn chính xác cho bạn y hệt những gì đã xảy ra, kể y hệt bạn là gì ngày hôm nay, và bạn sẽ như thế nào. Đó vẫn là bởi thuốc tẩy của Chúa Jêsus Christ, Đấng có thể đem một tội nhân tẩy người đó cho sạch trong Đó, và người đứng trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời.

424 “Và nếu các người cứ ở trong Ta và Lời Ta ở trong người; các người có thể cầu xin điều gì mình muốn, và điều đó sẽ được làm. Kẻ nào tin Ta, cũng sẽ làm việc Ta làm.”

425 “Sao người lên án Ta? Ồ, luật pháp của chính các người chẳng nói rằng những người mà Lời của Đức Chúa Trời đã đến với, các đấng tiên tri, các người chẳng đã gọi họ là ‘thần’? Và thế thì sao các người có thể lên án Ta được khi Ta nói Ta là Con của Đức Chúa Trời?” Họ không thấy được điều đó. Họ không thấy được điều đó.

426 Bây giờ, thưa Hội thánh, trong những Sứ điệp sắp đến, từ tối nay trở đi, đừng để lỡ nó. Hiểu không? Hãy thấy thời kỳ mà chúng ta đang sống. Và, nhớ rằng, Huyết của Chúa Jêsus Christ đem tội lỗi xa khỏi bạn, vì thậm chí chúng không còn ở trong bộ nhớ của Đức Chúa Trời, chút nào nữa. Nó đã rửa sạch mọi vết nhơ.

Tội lỗi đã để lại một dấu son,
Ngài rửa sạch trắng như tuyết.

Rồi ở trước Ngài,
Tôi đứng trong Ngài trọn vẹn.

427 Ô, chao ôi, làm sao tôi có thể trọn vẹn? Làm sao tôi có thể trọn vẹn? Bởi vì Huyết; không phải tôi, nhưng Huyết đó đứng giữa Đức Chúa Trời và tôi. Tôi chấp nhận Nó. Và Ngài để nó...Tôi là kẻ tội lỗi, nhưng Ngài là Đức Chúa Trời. Nhưng cái chất hóa học đứng giữa tôi, giết chết tội lỗi, vì thế Đức Chúa Trời thấy tôi thật trắng như—như nước mà ở trong—mà ở trong thuốc tẩy. Tội lỗi tôi biến mất. Nó không thể đến gần Ngài, vì có Cửa Lễ nằm ở đó.

428 Đức tin của chúng ta để tin vào Lời đơn sơ của Đức Chúa Trời đâu rồi? Đúng những gì Đức Chúa Trời đã phán, nhận lấy Ngài ở Lời Ngài. Đức Chúa Trời ẩn Mình bây giờ trong sự đơn sơ, trong một nhóm nhỏ khiêm nhường, nhưng một trong những ngày này Ngài sẽ tỏ chính Mình ra như Ngài vẫn luôn luôn tỏ ra trong quá khứ. Anh chị em yêu Ngài không? [Hội chúng nói, “Amen.”—Bt.]

Tôi yêu Ngài, tôi yêu Ngài
 Vì Ngài yêu tôi trước
 Và đã mua chuộc sự cứu rỗi tôi
 Trên cây Thập tự.

429 Anh chị em yêu Ngài không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.]
 Chao ôi, Ngài chẳng tuyệt vời sao? [“A-men.”] Tôi hy vọng và tôi
 tin tưởng rằng Sứ điệp này sẽ tạo ra được những gì Nó dự định
 làm, mà Nó sẽ dẫn anh chị em đến một nơi mà không trông đợi
 những việc hoa hòe. Hay một số...Khi anh chị em thấy Đức Chúa
 Trời trong sự vĩ đại, trông thật khiêm nhường làm sao, và rồi anh
 chị em sẽ thấy Đức Chúa Trời. Đừng trông đợi Ngài...

430 Khi Ê-li-sê trở lại trong hang động đó, luồng khói đi qua,
 huyết, sấm sét, chớp nhoáng; và, đấy, tất cả những loại cảm giác
 này mà chúng ta có, huyết ở trên mặt và ở trong tay, và những
 cảm giác và mọi sự. Nó không hề làm vị tiên tri bận tâm. Ông cứ
 nằm đó cho đến khi nghe một Tiếng nhỏ nhẹ, (Nó là gì?) Lời, lúc
 ấy người che mặt lại và bước ra. Đấy, chính là Nó.

431 Nên nhớ, thưa bạn, đừng trông đợi những điều lớn lao, vĩ
 đại...Bạn nói, “Đức Chúa Trời, Ngài nói về những việc lớn, vĩ đại.
 Sẽ đến một lúc sẽ có chuyện *này*, chuyện *kia*, hay chuyện *ọ*,
 những điều vĩ đại lớn lao.” Tôi hi vọng bạn nắm được những gì
 tôi đang nói về. Hiểu không? “Những việc lớn lao, vĩ đại, đấy! Và,
 ô, khi điều này ứng nghiệm, nó sẽ vĩ đại, lớn như thế *này*.”

432 Và nó sẽ rất khiêm nhường, đến nỗi bạn sẽ bỏ lỡ toàn bộ sự
 việc, cứ đi tiếp. Hiểu không? Và bạn sẽ nhìn lại và nói, “Ồ, chuyện
 đó thật không bao giờ đến với...” Đấy, đã đi qua ngay trên đầu,
 mà bạn không hề thấy Nó. Cứ đi qua. Đấy, nó rất đơn sơ. Hiểu
 không? Đức Chúa Trời sống trong sự đơn sơ, đấy, để bày tỏ Mình
 trong sự vĩ đại. Điều gì làm cho Ngài vĩ đại? Vì Ngài có thể làm
 cho chính Ngài đơn sơ.

433 Một con người vĩ đại, quan trọng không thể tự làm cho mình
 đơn sơ được; người đó phải là một người quyền cao chức trọng.
 Hiểu không? Nhưng người đó vẫn chưa đủ quan trọng đâu. Khi
 người đó đủ quan trọng thật, thì người đó sẽ hạ mình xuống như
 thế *này*, anh em thấy, có thể tự hạ mình.

434 Như cụ thánh đồ kia đã nói ở Chicago, “Người đó đã đi lên, với tất cả sự học vấn và các thứ.” Nói, “Ông ta đã bị hạ xuống, bị đuổi ra, cúi đầu xuống. Bước ra, bị đánh bại.” Ông nói, “Nếu ông ta đi lên bởi con đường ông đi xuống, thì ông sẽ đi xuống bởi con đường ông đi lên.”Ồ, đúng vậy. Hiểu không?

435 Hãy tự hạ mình xuống. Thật sự khiêm nhường. Đừng cố tỏ ra đặc biệt khác lạ. Chỉ—chỉ yêu mến Chúa Jêsus. Hiểu không? Nói, “Chúa ơi, nếu có điều chi gian dối trong lòng con, nếu có điều gì sai trái, Cha ôi, con không muốn giống như thế. Ngài hãy lấy nó đi. Con không muốn giống như thế.Ồ, con muốn được kể là một trong số họ, vào Ngày đó, Chúa ơi. Và con thấy Ngày ấy đang đến gần.”

436 Bạn thấy những Ấn này bắt đầu, ước gì Đức Chúa Trời sẽ mở Chúng cho chúng ta. Hãy nhớ, chỉ có một mình Ngài có thể làm được điều đó. Chúng ta đang tin cậy Ngài. Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

437 Và bây giờ tôi cho là mục sư của chúng ta sẽ có vài lời nói, dành cho anh chị em; hay, đúng hơn là, dành cho anh ấy nói, với—với anh chị em, trước khi chúng ta gặp lại chiều nay. Và tôi nghĩ buổi thờ phượng sẽ...Buổi nhóm thờ phượng lúc sáu giờ ba mươi, phải không mục sư? Và nó...[Anh Neville nói, “Bắt đầu lúc sáu giờ ba mươi.”—Bt.] Sáu giờ ba mươi. Và nó...[“Các cửa mở lúc sáu giờ.”] Mở cửa vào lúc sáu giờ. Buổi nhóm thờ phượng sẽ bắt đầu lúc sáu giờ ba mươi.

438 Và ý Chúa, tôi sẽ giảng, tối nay, dựa trên đề tài về Sách Đong Bảy Ấn. Và rồi, tối thứ Hai, người cưỡi ngựa trắng. Tối thứ Ba... Người cưỡi ngựa ô, tối thứ Tư. Người cưỡi ngựa xám, ngựa xanh xám. Và người cưỡi ngựa đỏ. Và rồi đi vào ấn thứ sáu...thứ tư, thứ năm, và thứ sáu, và rồi tối Chúa nhật. Sáng Chúa nhật tới, có thể là buổi nhóm chữa lành. Tôi không biết.

439 Bây giờ hãy nhớ, chúng ta được dâng cho Chúa, chính chúng ta và hội thánh, cho sự hầu việc Đức Chúa Trời. Xin Chúa ban phước cho anh chị em.

440 Tôi—tôi đã trễ một giờ rồi. Anh chị em thứ lỗi cho tôi chứ? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Tôi—tôi không, đây, tôi không có

ý làm thế. Nhưng, xem đây, tôi—tôi sẽ cứ ở với anh chị em tuần này, rồi tôi sẽ phải đi lại. Và tôi không biết mình sẽ đi đâu; chỉ nơi nào Ngài dẫn dắt. Và tôi muốn tận dụng mỗi phút tôi có được, bởi vì tôi muốn sống Đời đời với anh chị em.

Xin Chúa ban phước cho anh chị em. Bây giờ, mời Anh Neville.

*ĐỨC CHÚA TRỜI ẨN MINH TRONG SỰ ĐƠN SƠ,
RỒI BÀY TỎ CHÍNH NGÀI GIỐNG NHƯ VẬY* VIE63-0317M
(God Hiding Himself In Simplicity, Then Revealing Himself In The Same)

LOẠT BÀI SỰ KHẢI THỊ VỀ BẦY ẨN

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào sáng Chúa nhật, ngày 17 tháng Ba, năm 1963, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Tiếng Đức Chúa Trời Được Ghi Âm.

VIETNAMESE

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org